

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

VI KEELAND

JILTED

FROM DITCHED BY
THE GROOM
TO KISSED BY
THE GROOMSMAN.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

JILTED

VI KEELAND

BRAMBLE

TOR PU B LI S HING G RO UP
N EW YO R K

[Okumaya Başlayın](#)

[İçindekiler](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

**Bu Tor Publishing Group e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi
almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya

us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi çevrimiçi ziyaret
edin

-

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı, kişisel cihazlarınızda keyifle okuyabilmeniz için bu e-kitabı size Dijital Haklar Yönetimi yazılımı (DRM) uygulanmadan sağlamıştır. Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız içindir. Bu e-kitabı basamaz, yayınlayamaz ya da herhangi bir şekilde herkese açık hale getiremezsiniz. Bu e-kitabı kişisel cihazlarınızdan birinde okumak dışında kopyalayamaz, çoğaltamaz veya yükleyemezsiniz.

Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin: us.macmillanusa.com/piracy.

Mihrapta dururken kalbi kırılan tüm bayanlar için.
Siktir et onu. Seni hak eden biri yakında geliyor.

1

SLOANE

"Aman Tanrım." Elijah gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Kıs kıs güldüm ve kardeşim Will'in dikkatini çekmek için elimi kaldırdım. "Hayır. Elimizde kalan bu."

Kardeşim yanıma geldi. Ellerini bir bar havlusuna sildi ve omzuna astı. "Şimdi ne istiyorsun, Peaty?"

Gözlerimi devirdim. "Ben bir margarita daha alayım, Elijah da..." Baktım ve en iyi arkadaşım ve suç ortağımın boşluğu doldurmasını bekledim. Ama o Will'e salyalarını akıtmakla meşguldü. Başımı salladım. "O da bir margarita alacak. Ama bu sefer buzlu olsun, buzlu değil."

"*Frosty*." Will ofladı pufladı. "İki *baş belas* geliyor."

Elijah oturduğu yerden kalktı ve Will'in uzaklaşmasını izlemek için barın üzerine eğildi. "Eşcinsel olmadığına *emin* misin?"

"Lisedeki kız arkadaşlarımın yarısını becerdi, üniversitedeki sevgilisiyle evlendi ve bir kızı var." Kardeşimi işaret ettim. "Ayrıca, bunu nasıl düşünebilirsin ki? *Kahverengi* bir gömlek, *siyah* pantolon ve yeşil *Crocs* giyiyor."

Elijah'nın burnu kııştı. "Bu oldukça kötü. Ama bu çene hattıyla bunu görmezden gelebilirim."

Kıkırdadım.

"Sana neden Peaty diyor ki?"

"Çünkü sinir bozucu biri. Küçükken, öğretmen sınıfta bana seslendiğinde çok gerilirdim. Cevap vermeden önce soruyu tekrarlamak gibi bir alışkanlık geliştirdim ve bu beni bir şekilde rahatlatı. Will ve

Diğer kardeşim Travis bunu öğrendi ve bana *Repeat* demeye başladı. Yıllar içinde Peaty'ye dönüştü."

"Ateşli ve komik. Tam benim tipim. Ne yazık." Elijah barın üzerindeki küçük kâseden birkaç kaju fıstığı aldı ve ağzı açık bir şekilde havaya fırlattı. Ceviz yanağına çarptı ve yere düştü.

"Sence bize şaka mı yapıyor?" Barın üzerine serilmiş kâğıtları gösterdim - bu akşam için son dakika ödevimiz. "Bir gelin bu elbiseleri gerçekten nasıl seçebilir?"

"Elbiseler mi? *Peki ya fascinatörler?* İngiltere'de değiliz ve bu bir bahçe düğünü de değil. Belki de haklısındır ve birileri bizimle dalga geçiyordur."

Telefonumdaki saate baktım. "Lanet olsun. Saat dört olmuş bile. Bir an önce yola çıkmalıyız yoksa geç kalacağız. Will'e söyle, içkilerimizle geldiğinde üstümü değiştirmek için arka tarafa gittim. Malzeme dolabına bir Süpermen çekeceğim. Orası banyodan daha büyük ve geçen ay yaptığım gibi elbisemi yanlışlıkla tuvalet suyuna batırmak istemiyorum."

"Tamam. Ama giyinme sırası bana geldiğinde ona orada olduğumu söyleme." Elijah göz kırptı. "Beni çıplak görmesini istiyorum."

Haberini yaptığımız düğünlerde her zaman giydiğim standart LBD'lerden birini giydim ve onu ışıltılı gümüş stiletto'larla eşleştirdim. Sonra makyajımı düzelttim ve saçıma biraz hacim kazandırmak için baş aşağı sprey sıktım. Dışarı çıktığımda Elijah kahkahalar içinde başını arkaya eğmiş, Will ise sinsi bir gülümsemeyle barın diğer tarafında duruyordu.

Bu iyi bir şey olamaz. "Sana her ne söylediyse" -çantamı bar taburesinin üzerine fırlattım- "tamamen yalan. Ona inanmayın."

Elijah güldü. "Yani yedi yaşındayken, ailenin köpeğiyle evlenmeni izlemeye gelsinler diye tanıdığın herkese düğün davetiyesi dağıtmadın mı? Ve köpek tüm töreni senin sırtına çıkmaya çalışarak geçirmede mi?"

Will'e kaşlarımı çattım. "Bunun tek nedeni, o pisliğin bana şans diliyormuş gibi yapıp elbisemin arkasına fıstık ezmesi sürmesi oldu. Buddy fıstık ezmesine takıntılıydı. Biri kavanozu açsa, kanepenin yastığına yapışdı."

Elijah kıkırdamaya devam etti. Bu olayın beni düğünlere olan takıntımın vazgeçirmemiş olması çok kötüydü. Bir sürü kalp ağrısından kurtulabilirdim ve belki de şu anda *Bride* dergisinde yazar olmak yerine *gerçek* bir gazeteci olurum.

"Git üstünü değiştir, Elijah." Kardeşimi işaret ettim. "Ve *sen*, yirmi dokuz yaşında olduğunu söyleyen kuzenlerinin kimliğini kabul etmen için seninle flört eden on yedi yaşındaki kızların ilgisiyle gururlanmaya geri dn."

"Tanrım," dedi Will. "Birileri huysuzlanmış."

"Huysuz mu? *Neden huysuz olayım ki?* nk *başka bir yere* gidiyorum.

"Cumartesi gecesini gitmek istemediğim bir düğün m?"

"Regl dnemindesin, değil mi?"

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "buradan, Will."

Kardeşimin kötü bir niyeti yoktu. Biz böyle biriydik, pirzola kırmak bizim sevgi dilimizdi. Ama bu oğleden sonra biraz huysuzdum. Belki de son altı aydır böyleydim. Eskiden işimi severdim. Sslenip pslenip abartılı düğünlere gitmek ve yaşamak için onlar hakkında yazmak mı? Sosyal medyada 1,5 milyondan fazla gelin adayı takipime tavsiyeler vermek? Bu benim hayalimdeki içti, iki yaşındaki köpeğim Buddy ile şık bir arka bahçe düğünü planlayacak kadar büyümeden önce bile hayalini kurduğum bir içti. Küçüklüğümden beri düğünlere *takıntılıydım*. Hatta belki de bağımlıydım - düğün filmleri, gelinlikler, düğün mekanları- gelecekteki trenim için okumalarımı on yaşımdan beri seçmiştim. Ailem peri masalı gibi bir hayat yaşıyordu ve ben de sonsuza dek mutlu olacağıma *inaniyordum*. Bunun için yaşadım. *Aptalca*. Bunu artık biliyorum. Ama nişanlandığım gün hayatımın en mutlu günüydü. Sonra büyük günüm geldi ve... Mihrapta tek başıma kaldım. *Terk edilmiştim*.

Ve ondan sonra, düğünle ilgili her şeye olan aşkım ekşidi. Doksan derecelik bir günde dışarıda bırakılan süt gibi, kesildi. Hemen ertesini gün asıl damadımın öldüğünden bahsetmiyorum bile - Buddy. Yirmi bir yaşındaydı, çoğu köpeğin yanına bile yaklaşamadığı bir yaş, bu yüzden sürpriz değildi, ama cidden? Nikah masasında terk edilmemin ertesini günü m?

Elijah arka odadan çıktı, her zamanki gibi şık görünüyordu. Ben çalışırken sade siyah bir elbise giyip ortama uyum sağlamayı tercih ederken, onun tarzı bu değildi, hem de hiç değildi. Bu hafta lacivert ekoseli bir takım elbise giymişti; pantolonu bileğinin iki santim üzerinde daralmış ve bordo kadife ayakkabıları vardı. Daha basit bir şey platin sarısı saçları ve Kore kökeniyle uyum sağlamazdı. Çok az erkek bu tarzın altından kalkabilirdi ama Elijah'ın kendine güveni her şeyin işe yaramasını sağlayabilirdi. Acımı yuttum ve gülümsemeyle zorladım. "Bu kıyafetle damadı gölgede bırakacaksın."

Gülümsedi. "Her zaman öyle değil miyim?"

★ ★ ★

İki saat sonra Chateau L'Amour'daki gelin odasına girdik. Elijah aniden durdu. "Son şansın," dedi. "Lütfen bana birinin bizimle dalga geçtiğini ve burada gerçekten bir dönem filmi falan çektiklerini söyle."

Nedimelerden birini gördüğümde yüzümü buruşturdum. Kadın, dev bir çember etekle *Rüzgar Gibi Geçti* filminden fırlamış gibi görünüyordu. Tasarımcı kredileri için önceden aldığımız fotoğraflardan bile daha kötüydü. "Belki de şu şampanya karşılayıcılarından biridir. Bilirsiniz, yüz kadeh şampanya alan büyük, dolgun bir etek giyerler."

"Hiç şampanya *görüyor* musun?"

"Hayır, ama... iyimser olalım." Tam bu cümleyi bitirmiştik ki, aynı elbiseleri giymiş iki kadın daha içeri girdi.

Elijah bana dirsek attı. "Sanırım *üç tane* şampanya karşılayıcıları var."

İç çektim. *Harika*. Bugünlerde zevkli düğünler hakkında övgü dolu yazılar yazmak benim için yeterince zordu. "Geline odaklanmamız gerekecek."

Kıkırdadı. "Bu canavarları kim seçti sanıyorsun? Bahse girerim bu hanımlar ona kıyasla *Vogue*'dan fırlamış gibi görünüyorlardır."

Haklı olduğu bir nokta vardı. "Ne kadar kötü olduğu önemli değil; unutmamalıyız ki bu görev *Hayes*'in kendisinden geldi. Yani dergide çarpıcı görünmesi gerekiyor. Ve Ted Hayes Jr. görünüşe göre düğün partisinde, bu yüzden büyük patronun oğlunun iyi bir resmini çektiğinizden emin olun."

Elijah ve ben aslında bu akşam başka bir düğüne atanmıştık ama gelin acil bir ameliyat geçirmek zorunda kaldığı için etkinlik ertelenmişti. Onun yerine, dergimizin sahibi olan holdingin CEO'su devreye girmiş ve yeni bir düğün ayarlamıştı. Görünüşe göre damat ailesinin bir arkadaşı ya da onun gibi bir şeymiş. Bu yüzden benim yazımın ve Elijah'ın fotoğraflarının parlaması gerekiyordu.

Elijah başını salladı. "Vay be. Evet, tamam."

Siyah yelek giyen ve yüzünde yıpranmış bir gülümseme olan bir kadın yaklaştı. Elijah'ın taşıdığı ekipman çantasına baktı. "Videograf ekibi siz misiniz?"

Başımı salladım. "*Bride* dergisinden *geliyoruz*. Yakında yayınlanacak bir düğün için haber yapıyoruz."

"Oh." Kaşlarını çatı. "Kameraman çoktan gelmiş olmalıydı. Gelin... sabırsız." Elini uzattı. "Ben Claire, gelinin iki yardımcısından biriyim. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Bize gelin odasını gösterebilir misiniz?" "Tabii ki.

Beni takip edin. Size yolu göstereyim."

İçeri girdiğimizde yarım düzine nedime gösterişli bir odanın içinde süzülüyordu ama onur konuğunu göremedim. "Gelin buralarda mı?" diye sordum. "Kendimi tanıtmak ve hazırlanmakta olan hanımların düğün öncesi fotoğraflarını çekmemin sakıncası olmadığından emin olmak istiyorum."

"O-"

"*Benimle dalga mı geçiyorsun?*" diye bağırdı bir kadın diğer odadan. "Bu benim başıma geliyor olamaz!"

Claire eğildi ve fısıldadı. "Artık gelin o."

Bağırma şeklinden en kötüsünü düşündüm. "Damat... düğünü iptal mi etti?"

Claire başını salladı. "Hayır, muhtemelen bir tırnağını kırmıştır."

Harika.

Odanın arka tarafındaki kapı açıldı ve Gelinzilla dışarı çıktı. Saçı ve makyajı yapılmıştı, başında ışıltılı bir taç vardı ama boynundan aşağısı hâlâ pijamalarla kaplıydı. "Sırada kim var?" Odaya baktı ve bir nedimeyi işaret etti. "Sen! Elbiseni çıkar ve sprey sıktırmaya git."

"Püskürtülmüş mü?" Görevliye fısıldadım. " oluyor?"

"Baş nedime dün gece uçakla geldi. Florida'da yaşıyor. Görünüşe göre Piper onu gördüğünde küplere binmiş çünkü arkadaşı *çok bronz* görünüyor. Fotoğraflarda gelinin geri kalanının hastalıklı görüneceğini düşünüyor. Düğün ekibindeki tüm bayanlar dün gece geç saatlerde bugün iki saat erken gelmeleri için mesaj almışlar. Piper, hepsine sprey bronzluk vermesi için birini tutmuş. Bunun zorunlu olduğunu söyledi."

Gözlerimin açıldığını hissettim. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır." Gelin görevlisi yorgun bir gülümseme sundu. "Gidip buz parçaları alabileceğim bir yer bulmalıyım. Küpleri sevmiyor. Bana birkaç dakika müsaade edin. Geline iyi şanslar."

Elijah ve ben birbirimize baktık.

"Self servis kokteyl saati mi?" dedi.

"Aklımı okudun, dostum."

Süitten çıktık ve şef garsonu bulmak için lobiye doğru ilerledik. "Merhaba. Ben Sloane Carrick, *Bride* dergisinde yazarım ve bu da ortağım Elijah Kim. Kendisi fotoğrafçı. Bugünkü düğünü dergi için haber yapacağımızı size bildiren oldu mu?"

Şef garson daha uzun boylu durdu ve gülümsedi. "Evet, sizi burada, Chateau'da ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz. Ben Leonard Frommer. Yerleşmeniz için ne yapabilirim?"

"Kokteyl saatinin yapılacağı yerde, kimse gelmeden önce birkaç fotoğraf çekmeyi umuyorduk."

"Tabii ki. Bu taraftan."

Leonard bize iki binayı birbirine bağlayan uzun bir koridorda eşlik etti. Birinden diğerine geçerken, gizli bir koridordan bir adam çıktı ve ters yönde yürümeye başladı. Ona çarpmamak için kendimi zor tuttum ama bu uzun topuklu ayakkabıların aniden durması yalpalamama neden oldu.

Adam omuzlarımdan tutarak beni düşmekten kurtardı. "*Whoa.*"

"Kahretsin. Özür dilerim. Seni görmedim."

Adam yüzümü hızlıca taradı ve gülümsedi. "Kesinlikle *görüyorum* sen."

Kutsal gözler. Bu şeyler gerçek mi? Birkaç kez göz kırptım. Rengi daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Masmavi, belki? Karayip Denizi'nin uçaktan görünen rengi gibi, ama bu bebekler en kalın siyah kirpiklerle dengelenmişti. Güzellikleri o kadar dikkatimi dağıtmıştı ki, geri kalanının neye benzediğini görmek için bakışımı bile kırmadım.

"Sloane..." Elijah yavaşladı ve bana baktı. "Geliyor musun?"

"Evet, özür dilerim." O mavi gözlere bir kez daha baktım. "Tekrar özür dilerim."

Tam bir şaşkınlık içinde adamın etrafından dolaştım ve Elijah'ın arkasından devam ettim. Birkaç adım sonra kendimi tutamayıp arkama baktım. Adam hiç kıpırdamamıştı. Sadece çarpık bir gülümsemeyle beni izliyordu. Ne yazık ki on adım sonra sağa döndük ve gösteri sona erdi. Elijah'a yetiştim. "Şu adamın gözlerini gördün mü?"

"Hayır. Neden?"

Başımı salladım. Altı ay önce erkeklerden uzak durmaya yemin etmişim ve güzel bir çift gözün beni yolumdan alıkoymasına izin vermeyecektim. "Unut gitsin. Önemli değil."

Koridorun sonunda, bir dizi çift kapı güzel bir solaryuma açılıyordu. Yükselen cam tavanlar ve tropik bitkiler dışarıdaymışız gibi hissettiriyordu ama yine de rahat bir klimanın içindeydik. Şef garson bize hızlı bir tur attı ve kendi başımıza birkaç fotoğraf çekmemiz için bizi yalnız bıraktı. Kapı arkasından kapanır kapanmaz, Elijah ve ben odanın dört bir yanına kurulmuş barlardan birine yöneldik.

Elijah arkasına geçti ve iki bardak çıkardı. "Hanımefendi? Size ne ikram edebilirim? Bilesiniz diye söylüyorum, meze olarak portakal lekeli nedimeler ve akşam yemeği olarak da gelin turşusu servis edeceğiz. O yüzden siparişinizi buna göre vermek isteyebilirsiniz."

Güldüm. "Bir shot tekila alacağım."

"Mükemmel seçim. Hemen geliyor."

Güzel odaya göz gezdirdim. Krem rengi çarşaflar ve büyük, koyu mor çiçek aranjmanları her masayı kaplıyordu. Ortancalar, benim düğünüm için de seçtiğim gibi.

Elijah bir shot doldurdu ve yuvarlanan barın benim tarafıma doğru kaydıldı. "Şunu yapmayı kes."

"Ne?"

"Düğününü düşünüyorum."

İçimi çektim. "Keşke o kadar kolay olsaydı."

"Kendi gününü yaşayacaksın. Ve bir dahaki sefere seni hak eden biriyle olacak. Josh zaten çok sıkıcı ve sıradandı."

Hüzünle gülümsedim. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

"Ve iğneli aleti olmayacak. Bir ayak bileği şaplakçısını hak ediyorsun."

Düğünümünden sonraki haftalarda üzüntülerimi tekilaya boğmuştum. Çok fazla alkol benim için doğruluk serumu gibiydi ve şimdi insanlara söylediğim pek çok şeyden pişmanlık duyuyordum - Josh'un bana söylediği bazı şeyleri koruyucu, polis memuru ağabeyim Travis'le paylaşmışım. Ama Elijah'la sarhoş olup ona Josh'ın sıska bir aleti olduğunu söylediğim için pişman değildim. Çocukça, biliyorum. Yine de bu konuyu her açtığında beni gülümsetiyordu.

Elijah benim bir kadehime karşılık iki kadeh devirdi. İçkiyi tutma konusunda benden daha iyiydi. Sonra kokteyl saatinin yapıldığı o güzel salonun birkaç fotoğrafını çekti ve biz de Gelinzilla'nın yanına döndük. On beş dakika önce dışarı çıktığımızdan daha çılgın ve nefret dolu görünüyordu ama alkolün etkisiyle daha az umursuyordum. Telefonda kiminle konuşuyorsa onu azarlamayı bıraktığında, tanışma faslını aradan çıkarayım dedim.

"Merhaba. Affedersiniz. Ben *Bride* dergisinden Sloane Carrick, bu da-"
Sözümü kesti. "Bedeniniz kaç?"
"Umm... Genelde altı olur, sanırım. Neden?"
Gözleri parladı. "Oh, Tanrıya şükür! Gidip giyinmen gerekiyor."
Yere baktım. "Ben... giyindim mi?"
"O sıkıcı şeyin içinde değil. Bir nedime elbisesi içinde."

2

SLOANE

"Bunu yaptığıma inanamıyorum."

Kulaktan kulağa sırtarak Elijah bir fotoğrafımı daha çekti. "Gelecek yıllar için şantaj cephanem ."

Kaşlarımı çattım. "Fotoğrafımı çekmeyi bırak. Gelinzilla'nın beni bu şeyi giymeye ikna etmesi yeterince kötü zaten. Hiçbir yerde kanıt istemiyorum."

"Kanıt mı? Tatlım, fotoğraflar dergide yayınlandığında tüm dünya seni bu halde görecek."

Gözlerim büyüdü. "Kesinlikle olmaz. Tam bir gelin partisi fotoğrafı yayınlamayacağız."

"Nasıl yapamayız?"

"Bunu daha önce de yaptık. Kasıtlı olarak değil ama haberini yaptığımız Waddington düğünü - East Hampton'da, önünde büyük bir metal heykel olan şaraphanedeki düğün? Gelin ve sağdıçların fotoğraflarını ayrı ayrı yayınladık."

"Evet, ama yine de gelin partisi fotoğraflarında olmayacak mıydınız?"

"Fotoğrafların kontrolü sendeyken olmaz. Bensiz de çektirmeyi unutma."

Aynadaki yansıma baktım. Bu nasıl olmuştu? Bir dakika önce gelin, nedimelerinden biri gelemediği için söyleniyordu - annesi bu sabah ağır bir kalp krizi geçiren ve şu anda yaşam destek ünitesine bağlı olan kadının cüretkârlığı. *"Nedimelerimin ve sağdıçlarımla sayısının eşit olamayacağını bilmiyor mu?"* diye haykırdı gelin. *"Düğünü mahvedecek!"*

Hayatımda hiç bu kadar bencil bir insanla karşılaşmamıştım. En yakın arkadaşlarımdan biri olması gerekiyordu ve ailevi bir kriz geçirmişti ama

fark etmedim bile. Gelinlerin kendilerini bir şeylere kaptırdıklarını biliyorum. Düğünümü planlarken ben de öyleydim. Müstakbel kayınvalidem benim renklerimle uyumlu olmayan bir elbise aldığı için uykularım kaçmıştı. Ama gerçekten, kadın mutlu olduğu sürece ne giydiği kimin ki? Yine de, bir fantezi için tasarlanmış beyaz bir elbise giymekle ilgili bir şey, *tüm* fanteziyi en aptalca ayrıntısına kadar istememize neden oluyor.

Tanrım... Aynaya yaklaştım ve başımdaki şeyi inceledim. Fascinatörleri hep sevmişimdir, çok zarif ve şık olduklarını düşünürdüm. Ama bu koyu mor heykel saçlarımdan mı yükseliyordu? *Belki* bir metre boyundaki bir podyum mankeni çok sade bir elbise giymişse ve şapka kıyafetin odak noktasıysa bunu başarabilirdi. Ama burada durum böyle değildi. Elbiseye baktım ve başımı salladım. *Çok, çok* kötüydü. Morun bu tonunun kumral saçlarımla nasıl çatıştığını düşünemedim bile.

yansımandan arkamda duran adama kaydı.
Elijah hâlâ deli gibi sırtıyordu.

"Lanet olası İngiliz bile değil!" Ağıt yaktım.

Kıkırdadı. "Bu senin sorunlarının en küçüğü, bebeğim."

Gelin odasından bu şekilde ayrılmayı *gerçekten* ama *gerçekten* istemiyordum. Ama bir de baktım ki kapı gümbür gümbür açıldı. Gelinzilla üstümü değiştirmem için beni buraya gönderdikten sonra kapıyı çalma nezaketini bile göstermemişti.

"Tanrı'ya şükür!" dedi tekrar. "Caroline senden biraz daha minyon, bu yüzden daha iyi oturdu, ama hiç yoktan iyidir. Göğüslerini biraz daha içeri sokmayı deneyebilir misin? Dışarı taşacakmış gibi görünüyorlar."

Gözlerim şişti. Gelinzilla fark etmedi bile. Öte yandan, bu iğrenç kıyafet saçmalığına kendimi o kadar kaptırmıştım ki, onun da sonunda giyindiğini fark etmedim. *Her gelin güzeldir* derler ya? Bunu kim söylediye sadece kibarlık etmiş. Bu doğru değil, hele de 1.80 boyunda ve sekiz kat tül giymişlerse. Piper beş yaşındaki balerinlerden oluşan bir sınıfı havaalanı güvenliğinden geçirmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Yine de en azından bu berbat faşikatörü takmak zorunda değildi.

Gelinzilla kolumu tuttu. "Kolunun arkasına yapışmış olan şey ne? Nikotin bandı mı?" İki elini de kaldırıp salladı. "Bunun çıkması lazım."

"Bu bir *insülin pompası*. Ben şeker hastasıyım."

"Oh. Sanırım kalması gerekiyor, o zaman?"

"Neden evet, öyle. Dik durmak ve konusunda tuhafım." Bu kadın inanılmazdı. Şok içinde ona bakakaldım. Bir insan nasıl bu kadar kötü davranışlara sahip olabilirdi? Bunu fark etti ve yüzümdeki şaşkın ifadeyi huşu ile karıştırdı.

Piper bir dönüş yaptı. "Muhteşem, değil mi?" dedi. "Türünün tek örneği." Elijah arkamdan, "Söyleyeceğim," diye mırıldandı.

"Bu... özel." Gülümsedim.

Claire, gelin görevlisi, açık kapıyı çaldı. Beni görünce gözleri büyüdü.

"Bir şekilde nedimelerden birinin yerini doldurmaya ikna edildim," diye teklif ettim.

"Evet," dedi Piper. "Babamın çalıştığı derginin sahibiyle çok iyi arkadaş olduğunu söyledikten sonra zor olmadı."

Şiddet yanlısı biri değildim ama içimden bu kadını yumruklamak geldi. Claire geline dönmeden önce bana sempatiyle baktı. "Tüm hanımların sprej bronzlaştırıcıları bitti. Törenin başlamasına yaklaşık otuz dakika var, eğer fotoğraflara başlamak isterseniz. Fotoğrafçı bekliyor."

Sprej bronzlaştırıcıları neredeyse unutmuştum - neyse ki kardeşlerim ve bana İrlandalı babamdan bir bar miras kalmıştı ama kolayca bronzlaşma yeteneğimizi İtalyan annemden almıştık, bu yüzden zorunlu cilt boyamasından muaf tutuldum.

Piper'ın gözleri göğüslerime kaydı ve iç çekti. "Kızları yeniden sıralamamız gerekecek, böylece sen en sonda, benden en uzakta olacaksın. Düz görünmek istemiyorum."

★ ★ ★

"Claire, sen benim yeni en iyi arkadaşımsın."

Normalde iş etkinliklerinde fazla içki içmezdim ama Claire bana bir shot tekila uzattığında -bir saat içinde ikinci kez- bunu reddetmem mümkün değildi. Berrak sıvı yumuşak bir şekilde geri tepti, yemek borumdan aşağı zarıfçe kaydı ve karnımda sıcak bir his uyandırdı. Düğün öncesi nedime fotoğraf çekimi acı vericiydi. Piper emir yağdırdı ama neyse ki Gelinzilla'nın tuvalet molasına ihtiyacı vardı. O gittiğinde, Elijah'ın etrafta duran hanımların birkaç fotoğrafını çektiğinden emin oldum ve

Bensiz glmek, çünkü *bunlardan* biri dergide kullandığımız şey olacaktı.

Bu kostmden çıkmak için sabırsızlanıyordum. Sadece iğrenç olmakla kalmıyor, aynı zamanda cehennem gibi sıcaktı ve fascinator saçlarımı çeken bir yığın toka ile sabitlenmişti. En azından artık çok uzun olmayacaktı. Tren bittikten sonra, gelin partisinin tam fotoğraflarına geçecektik ve sonra üstümü değiştirebilecektim. Belki bu gece sarhoş olurdum. Tanrı biliyor ya, bugün dergi için üzerime düşeni çoktan .

şef garson fotoğraf ektirdiğimiz çimenliğe doğru yürüdü ve herkese törenin başlama zamanının geldiğini söyledi. Uzun bir koridordan daha geçerken grubun arkasından takip ettim, Elijah olmadan kendimi daha da rahatsız hissediyordum. Ama gelinin koridordan inerken fotoğraflarını çekmek için hazırlanmak zorundaydı.

şapelin önüne vardığımızda sağdılardan oluşan bir grup çoktan sıraya girmiş bekliyordu. Etrafınızdaki herkes öyle göründüğünde gülünç görünmek bir şeydi, ama içine çıkmak zorunda olduğunuzda tamamen başka bir şeydi. Gözlerim bir smokinli adamdan diğerine atladı. Birkaçı hoş görünümlüydü ve çoğu benim yaşlarımda görünüyordu. Ama sıradaki son adama geldiğimde neredeyse nefesim kesiliyordu. Bu, az önceki masmavi gözlü, muhteşem adamdı. Biraz daha uzun durdum, bir an için ne giydiğimi unuttum. Kelly, nedimelerin en sıcakkanlısı, bana döndü. "Seni herkesle tanıştırayım."

"Tamam."

Beni sağdıçların sırasına yönlendirdi. İlk adam Matthew'du, ikincisi Harding. ncy Ted olarak tanıttı, ben de onun için biraz daha çaba sarf ettim. Belki fırsat bulursam onunla biraz sohbet edebilirdim. Büyük patronun ailesine dostça davranmaktan zarar gelmezdi. Sonunda sıranın sonuna geldik ve masmavi gözlerin önünde durduk. Etkinliğe olan hevesim daha da arttı.

"Ve bu da Wilder. Trendeki partnerin." Ona bir parmak salladı. "*Kibar ol.*"

Sırıttı. "Ben her zaman iyiyimdir, aşkım."

Ooh... Bu gözler bir İngiliz aksanıyla geldi.

Bridezilla Kellyyi çağırdı, o da beni ve masmavi gözleri yalnız bırakarak gitti.

Adının Wilder olduğu anlaşılan sağdıç beni şöyle bir süzdü. Gözleri aşağıya inerek elbisemi inceledi, sonra da kafatasımdan çıkıntı yapan, daha çok ezilmiş boynuzlara benzeyen façanın bulunduğu başımın tepesine dikildi.

"Daha önce başka bir elbise giymiştiniz. O zaman kaza yakın zamanda olmuş olmalı?"

"Kaza mı?"

Sırıttı ve faşatöre işaret etti. "Bunun altında dev bir yara olduğunu varsayıyorum, çünkü onun yerine *bu* elbiseyi giymenin iyi bir fikir olduğunu düşündün."

3

SLOANE

"Şaka mı yapıyorsun?" Ellerim kalçalarımaya gitti. "Kim yeni tanıştığı birine böyle hakaret eder ki?"

"Aslında öyleydim." Sırıttı. "Şaka yapıyordum yani."

"Pek komik değildi. Sence bunu giymek istiyor muyum... bunu..." Kollarımı salladım. "*Kostüm mü?*"

Şef garson oraya doğru yürüdü. Gözleri koridorda bir aşağı bir yukarı gezindi. Gelini aradığından şüpheleniyordum. "Burada her şey yolunda mı?" diye fısıldadı.

"Tamam."

Eliyle kapıyı işaret etti. "İnsanlar törenin başlamasını bekliyor. Duvarlar ince."

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. "Tabii ki. Özür dilerim."

Gözlerim yanımda duran adama kayd, ortağım gibi görünüyordu. Hâlâ pis pis sırıtıyordu ve kendisiyle gurur duyuyor gibiydi. Ama kaşlarımı çatmaya devam ederken, daha önce gözlerini geçemediğim için yüzünün geri kalanını kontrol etmek için bir dakikamı ayırdım. Kare çene, belirgin elmacık kemikleri, kusursuz bronz ten - Gelinzilla'nın erkekleri spreyl bronzlaştırıp bronzlaştırmadığından emin değildim ama rengi genetikten başka bir şeyle elde edilemeyecek kadar altın bronzdu. Uzun boylu olduğundan bahsetmiyorum bile -ki bu benim zayıf noktamdır- geniş omuzları ve ... İçime çektim. *Lanet olsun, herif çok da güzel kokuyor.*

Onu incelemekle o kadar meşguldüm ki, bunu yaparken beni izlediğini fark etmemiştim. Gözlerim tekrar onunkilerle buluştuğunda kaşlarını kaldırdı. "Gördüğün hoşuna gitti mi?"

Ugh. *Ukala ve kaba.* Sahte bir gülümseme takındım. "Evet, bu kadar hoş bir şeyin kişiliğinin de buna uygun olmaması ne yazık."

Hakaret etmek yerine gülümsemesi genişledi. Eğer kırılmaktan hoşlanıyorsa, belki de her şeye rağmen iyi anlaşıyorduk, çünkü şimdi daha da huysuzdum.

Wilder elini uzattı. "Nereden , Sloane?"

Aptalca bir nedenden dolayı elimi onun elinin içine koymakta tereddüt ettim. Gerçi bunu yaptığımda nedeni ortaya çıktı. Vücudum sarsılarak canlandı. *Aman Tanrım. Altı ay boyunca hiçbir şey hissetmedim ve bu adam benim teklemi mi yüzdürüyor?* Görünüşü ve ukala sırtışıyla bir sürü tekneyi yüzdürdüğünden emindim.

Yığın mı? Gerçekten yığınlar mı düşündüm? Ne yani, şimdi ben de mi İngiliz oldum?

Wilder elimi dudaklarına götürdü ve öptü. Bu kez sarsıntı biraz daha aşağıya doğru yayıldı... Boğazımı temizledim. "Acil bir durumu olan bir nedimenin yerine bakıyorum."

"O zaman şanslı günümde olmalıyım."

"Evet, şanslısınız, gelinin yakın bir arkadaşının annesi şu anda yaşam destek ünitesine bağlı."

"Her zaman böyle şımarık mısınız?"

"Sadece karşımdakinin ağzından çıkan ilk şey hakaret olduğunda."

Gözlerini tekrar başıma dikti. "Bu senin doğal saç rengin mi?"

Saç, hehr değil. "Nasıl oluyor da söylediğin bazı şeyler kulağa İngiliz gibi geliyor?"

"Çünkü ben Amerikalıyım. Teknik olarak çifte vatandaşlığım var. Ama son on yıldır Londra'da yaşıyorum."

Elim hala onun elinin içindeydi. Gözlerimi ona diktim. "Bırakacak mısınız?"

Gülümsedi ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Belki daha sonra. Daha önce yaptığın gibi tekrar kaçmanı istemem."

". Olmam gereken bir yer vardı."

"Ve şimdi..." Birleşen parmaklarımızı sıktı. "Sen buradasın. Bu yüzden bunu tutacağım."

Her ne kadar ukala ve kaba olsa da, onda garip bir şekilde sevimli bir şeyler vardı. Bunun ne olabileceğinden emin değildim. Belki de bunu yapan sadece aksanıydı.

"Gelin ya da damatla arkadaş mısınız?" diye sordum.

"Piper'la arkadaş olabilmem için kafamdaki deliğin seninkinden daha büyük olması gerekir. Aiden benim üniversiteden bir arkadaşım. Ben

ona nasıl tahammül ettiğini biliyorum."

"Piper'la arkadaş olmadığımı nereden biliyorsun?"

"Çünkü belli ki iyi bir zevkin var. Beni çekici buluyorsun." Bir kahkaha patlattım. "Kendini çok mu beğeniyorsun?"

"Belki de. Ama ben onları gördüğüm gibi çağırırım."

"Konuşmadığın zaman çok daha çekici oluyorsun." Elimi kavrayışından kurtardım ve etrafıma bakındım. "Acaba buralarda el dezenfektanı var mıdır?"

Tam o sırada kapıların arkasından müzik çalmaya başladı ve hakaret oyunumuzu susturdu. Birkaç dakika sonra Azure Eyes'ın kolunda koridorda yürüdüm. Zorunlu adımları atarken, çiçeklerle ve şık giyimli insanlarla dolu güzel odaya baktım ve merak ettim: *Bana düğünleri bu kadar sevdiren neydi? Bu sahnelenmiş oyunun büyüülü olduğunu nasıl düşünebildim?*

Koridorun yarısında gözlerim Elijah'ın kollarıyla buluştu. Yanımdaki adamı fark ettiğinde kaşları neredeyse saç çizgisine çarpacaktı. Şaşkınlığı yerini sırtıtmaya bıraktı ve bana gizli bir başparmak işareti yaptı. Ama görünüşe göre o kadar da gizli değildi.

Wilder eğildi ve fısıldadı, "Arkadaşın onaylıyor." Şekerli bir gülümsemeyle konuştum. "Isır beni."

Kıkırdadı. "Bunun için daha sonra, aşkım."

"Dans etmek ister misin?"

İki uzun saat sonra, siyah elbisemin içinde, bir grup yabancıyla birlikte bir masada oturuyordum. Wilder'ın parlayan gözleriyle karşılaşmak için başımı kaldırdım.

"Hayır, teşekkürler." Başka tarafa baktım.

Hiç istifini bozmadan Elijah'ın yanımdaki boş koltuğuna oturdu. "Dans etmeyi beceremiyor musun?"

Başımı salladım. "Ağzından hiç olumlu bir şey çıkıyor mu? Konuştuğumuz toplam beş dakika içinde, bir elbisenin içinde nasıl görüldüğümü aşağıladın, saçımı boyayıp boyamadığımı sordun ve şimdi de dans etmeyi beceremeyip beceremediğimi mi öğrenmek istiyorsun?"

"Elbisenin içinde nasıl görüldüğüne hakaret etmedim. *Elbisenin* korkunç olduğunu söyledim, ki öyleydi. *Sen* her şeyin içinde güzel görünürsün."

Kulağımı avuladım. "Bu... bir iltifat mıydı?"

"İzin verseydin sana bir tane daha verirdim. Sa rengini sordum çünkü çok güzel."

"Ama sadece doğalsa mı güzel?"

Gülümsedi. "Birlikte olduğun adam erkek arkadaşın mı?" "Seni ne ilgilendirir ki?"

"Pek çok kötü alışkanlığım var ama ilişkisi olan kadınlara asılmak bunlardan biri değil."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yani bana asılıyor musun? Bence kadınların ne istediği konusunda bir derse ihtiyacın olabilir."

"*Buna* kesinlikle ihtiyacım yok." Elimi tuttu, ayağa kalktı ve beni ayağa sürükledi. "Dans et benimle, güzelim."

Tanrım, bir *güzelliğin* tüm hakaretleri sileceğini düşünecek kadar büyük bir enayi miydim? *Hayır. Hayır, değilim.* Adama yakın olduğum için vücudum ne kadar ışıldarsa ışıldasın. "Ben pas geçeceğim."

"Sana bir içki
ısmarlayayım mı?" "İçkiler
bedava." "İki tane o
zaman?"

Gülmekten kendimi alamadım. "Bir içki. Ama sadece randevum yarım saat önce benden daha güzel bir adamla ortadan kaybolduğu için sıkıldım."

"Bildiğim iyi oldu." Parmaklarını tekrar benimkilerle birleştirdi ve bizi parmaklıklardan birine götürdü.

"Ne içmek istersiniz?" "Sadece su,
teşekkürler."

"Neden alkollü bir şey değil?" "nk
teknik olarak çalışıyorum."

Wilder'ın kaşları birbirine çatıldı. "alışıyor
musun?" "Bir dergi için düğün haberi
yapıyorum." "Hangisi?"

"*Gelin.*"

"Oh."

"Merak etmeyin, muhtemelen yazımda kaba sağdıtan bahsetmeyeceğim. Ben gelin ve damada odaklanma eğilimindeyim. Ya da en azından çiçekler, mekan ve elbiseler gibi düğünün ayrıntılarına."

Durakladı. "Elbiseler hakkında mı yazacaksın?"

Güldüm. "Haklısın. Bir daha düşündüm de, belki de kaba sağdıç daha iyi olurdu."

"Çalışmadığın zamanlarda normalde ne içersin?" "Tekila."

"Hiç siesta yapmayı denedin mi?"

"İki ölçek tekila, yarım ölçek Campari, greyfurt suyu, misket limonu ve basit şurup."

Başıyla onayladı. "Bu senin tercihin mi yoksa başka bir şey mi?"

Başımı salladım. "Hayır, ben tatlı içen bir kızdan çok tekila-soda içen biriyim. Şekerimi kek ya da kurabiye şeklinde tercih ederim. Ama ailemin bir barı var. Lise ve üniversite boyunca orada çalıştım ve bir şekilde hala haftada birkaç gün oradayım."

Wilder başıyla onayladı. Barmene döndü ve bir cin tonik ile bir tekila soda sipariş etti.

Bardağı bana uzattığında aldım. "bu değildi." "Biliyorum."

"O zaman neden benim elimde?"

"Bugünlük işinin bittiğine karar verdim." "Bu doğru mu? Karar mı verdin?"

İçkisini yudumladı. "Evet."

"Peki bu hakkı sana kim veriyor? Benim adıma karar verme hakkını?"

"Bence giymek istemediğin bir elbiseyi zorbalıkla giydikten ve bir ortak olarak bana tahammül ettikten sonra bunu hak ediyorsun."

"Piper'ın bana zorbalık yaptığını nereden biliyorsun?"

"Bunu herkese yapıyor. Zavallı dostum Aiden'ı mihraba nasıl götürdü sanıyorsun?"

"Arkadaşın neden ona zorbalık yapmasına izin veriyor?"

Wilder omuz silkti. "Biliyorsam ne olayım. Sanırım bu tür şeylerden hoşlanıyor - ona sürekli patronluk taslayan bir kadın."

"Peki sen değil misin?"

Gözleri benimkilere takıldı ve dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. "Otoriter bir kadınla sorunum yok. Ama kesinlikle patronluk yapmayı tercih ettiğim zamanlar oluyor."

Sanırım kafamdaki o delik konusunda haklı olabilirdi, çünkü ses tonu vücudumun biraz kızarmasına neden oldu. Neyi kastettiğine dair hiçbir şüphe , en azından benim kirli zihnimde. ihtiyacım vardı, emdim

Bana tekila ısmarladığını unuttuğum için içkimi biraz fazla kaçırmıştım. Karışım da sodadan çok tekilaydı. Birkaç yudum daha aldım ve daha önce yakaladığım vızıltıyı yeniden harekete geçirdi.

"Londra'ya taşınmana ne sebep oldu?" Ben sordum.

"Babam buralı ama annem aslen Cambridge'li. Boşanmışlar. Ben üniversitede son senemdeyken hastalandı ve İngiltere'deki ailesinin yanına taşındı. Orada bir üvey kardeşim var, o vefat ettikten sonra ona daha yakın olmak için Londra'da bir işe girdim. O zamandan beri oradayım."

"Özür dilerim."

Başını salladı ve başka tarafa baktı. "Bana şu iğrenç elbiseler giymeni ve Piper gibi birine tahammül etmeni gerektiren işinden bahset."

Gülümsedim. "Buna gerek yok. Ama Piper'ın ailesi çalıştığım derginin sahibi olan şirketin yöneticisiyle yakın, o yüzden talep ettiğinde uygun davranmam gerektiğini düşündüm. Genelde sadece etkinliğe katılır ve dergi için yazarım. Her ay altı sayfalık bir düğün haberi yapıyoruz. Yanımdaki Elijah fotoğrafçı. Biz bir tür ekibiz. Aynı zamanda derginin sosyal medya ve YouTube kanalını da yönetiyorum, yani işlerimiz el ele gidiyor."

"Sanırım seni turuncuya boyamadığı için şanslı olmalısın."

Gülümsememi elimle kapattım. "Fotoğraf çektmek için dışarı çıktıklarında turuncu görünüyorlardı, değil mi?"

"O mor elbiselerle, Oompa Loompa'ları yiyen on Violet Beauregardes gibiydi."

Güldüm. "Dürüstlüğün bana yönelik olmadığında çok eğlenceli."

Gözleri dudaklarıma kaydı. "Gülümsemeni seviyorum."

Gardım hoşuma gitmeyecek kadar hızlı düşüyordu, bu yüzden konuşmayı işe geri döndürdüm. "Bazen yazılarımda bir misafirden alıntı yaparım. Bana bir tane vermek ister misiniz?"

Gülümsedi. "Patronunuz gelinin ailesinin bir arkadaşıysa bu muhtemelen iyi bir fikir değil."

"Doğru."

"Patronunuz bir pislik mi yoksa gelin için fazladan çaba göstermeniz gerektiğini düşündüğünüz bir şey mi?"

"Hayır, en azından benim bildiğim kadarıyla değil. O daha çok patronumun patronunun . Onu gerçekten tanımıyorum, onu biraz korkutucu bulmak dışında

kim olduğunu ve konuşma şeklini. Çok açık sözlü."

Wilder gülümsedi. "O tipleri bilirim." Elini uzattı. "Benimle dans eder misin?"

Tekila aklımı başımdan almıştı, ben de *neden olmasın* diye düşündüm. Bardağımın geri kalanını yuttum ve bardağımı barın üzerine koydum. "Siktir et. Tamam."

Kıkırdadı. "Bu kadar heyecanlı görünme."

Wilder beni dans pistine götürdü. Bir elimi tuttu, diğerini belime doladı ve beni kendine çekti. Başımı kaldırıp ona baktım.

"Ne?"

"Çok az tanıdığınız biriyle dans ederken yapmanız gereken en nazik şey İsa'ya yer bırakmaktır."

Dudağı seğirdi. "Ne?"

"Tamamen kızlardan oluşan bir Katolik okuluna gittim. Yılda birkaç kez erkekleri davet edebildiğimiz danslarımız olurdu ve şaperonlar vücutlarımızın birbirine değdiğini fark ettiklerinde "İsa'ya yer açın" derlerdi."

Gülümsedi. "Şey, İsa'yı bundan çıkarıyorum. Bir santim bile bırakmayacak kadar iyi hissediyorsun."

Anlaştığımız ilk şey bu olabilirdi. Wilder'ın vücudu oldukça harika hissettiriyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, nasıl dans edileceğini biliyordu. Beni tutuş şekli cesurcaydı ve adımları müzikle mükemmel bir uyum içindeydi, bu da beynimin onun muhtemelen iyi olduğu *diğer şeyleri* düşünmesine neden oluyordu. Beni öylesine sıkı kavramıştı ki, konuşurken ona bakabilmek için boynumu geriye çekmek zorunda kaldım. "İngiltere'ye ne zaman dönüyorsun?"

"Yarıdan sonraki gün. Beni özleyecek misin?"

"Senin beni özleyeceğin kadar özleyeceğim."

Gülümsedi. "O zaman yığınla."

Heaps.

Bizi etrafında döndürdü. "Söyle bana, Sloane. Burada çalışmıyor olsaydın bu gece ne yapıyor olurdun?"

"Muhtemelen barda kardeşlerime yardım ediyor olurdum." "Erkek arkadaşınla çıkmıyor musun?"

Kaşlarını çatırdattım. "Artık değil."

"bir hikaye varmış gibi geliyor." "Her zaman olmaz mı?"

"Sanırım."

Bu hikayeyi paylaşmak istemediğim için soruyu ona yönelttim. "Sen olsan ne yapardın?"

"Son zamanlarda mı? Gizlice dışarı çıkan küçük kardeşimi aramak için sokakları arşınılıyorum."

Bunu söylemesini beklemiyordum. Ama bu beni gülümsetti. "Benim iki ağabeyim var. Birkaç kez beni aramaya geldiler."

Yüzü umut doluydu. "Dersini aldın mı?"

"Erkek arkadaşım ile buluşmak için gizlice dışarı çıkmak yerine gizlice içeri girdiğimde o kadar kolay yakalanmayacağımı öğrendim."

Wilder kaşlarını çatı. "Harika."

Güldüm. "Kardeşin kaç yaşında?" "On beş, yirmi beşe gidiyor."

"On dört yaşında bir yeğenim var. Anlıyorum."

Elijah dans pistine geldi. "Hey. Sende-" Wilder'a yakından bakınca bir an duraksadı. "Vay canına. O gözler hakkında ne demek istediğini şimdi anlıyorum."

Wilder sırtı. "Arkadaşınla benim görünüşümü , öyle mi?"

Onun yorumunu görmezden geldim ve Elijah ile konuştum. "Bana ne soracaktın?"

"Kamera ekipmanımı depolarken size verdikleri vestiyer fişi sizde mi?"

"Çantamda. Neden?"

"Çantamdan bir şey almam lazım." Daha önce konuştuğu yakışıklı adamın dans pistinin kenarında endişeyle beklediğini fark ettim. Neye ihtiyacı olduğunu sormaya biraz korktum.

"Senin için tutacağım." Wilder'dan uzaklaştım ama o beni sıkıca kavradı.

"Çantan masanın üzerinde mi?" diye sordu.

"Evet."

Wilder çenesini Elijah'a doğru kaldırdı. "Kendin alırsın, değil mi dostum?"

Elijah'ın gözleri parladı. "Sorun değil." Parmaklarını oynattı ve aceleyle oradan uzaklaştı.

"Ne sanıyorsun sen?" Wilder'a sordum. "Dans ediyorum."

"Birine çantama girmesinin sorun olmadığını söyleyemezsin." "Sırlarla mı dolu?"

"Hayır. Ama bu değil."

Omuz silkti. "Tamam. Peki ne anlamı var?"

"Bu çok kaba. O *benim* çantam."

Wilder gözlerimin içine baktı. "Seni bırakmaya hazır değildim."

Sinirlenmişim ama garip bir şekilde gururum okşanmıştı. Ve şimdi de çakırkeyiftim. Ve... bana sarıldığında hissettiğim şey gerçekten hoşuma gidiyordu. Bu da aramıza biraz mesafe koymam gerektiği anlamına geliyordu - İsa'ya ve akıl sağlığıma yer açmak için. Başımı salladım, kıpırdanarak onun elinden kurtuldum. "Bir içkiye daha ihtiyacım var."

"Ben de seninle geleceğim."

"Eskorta ihtiyacım yok."

"İçki arkadaşı mı?"

Tereddüt ettim.

"Burada benden ve sevgili gelinden başka kimseyi tanıyor musun?"

"Hayır, ama-"

Wilder belimdeki tutuşunu bıraktı, sadece elini benimkinin içine soktu ve çekti. "Hadi ama. Bir içki. En iyi davranışımı sergileyeceğim."

Bu adamla bir içki içmenin iyi bir fikir olduğundan emin değildim. Bu da iki içkinin berbat bir fikir olduğu anlamına geliyordu.

Ve o , beni vestiyere indiren şeydi ...

4

WILDER

"Teşekkürler dostum. Hayatımı kurtardın."

Garson ona uzattığım parayı saydı. "Sorun değil. Bir daha bir kek için üç yüz dolar ödemek istersen, adamın benim." Birkaç banknotu ön cebine tıktırdı. "Bu arada, eğer bunları yapan şefe rastlarsanız, bunlar için üç yüz değil iki yüz ödediniz."

Kıkırdadım ve başımı salladım - az önce lanet bir kek için harcadığım paradan sonra kontrol ettirmem gerektiğinden emin olduğum başımı. Gerçi hâlâ sıcaktı ve oldukça da lezzetli kokuyordu. *Fırından yeni çıktığı için biraz daha fazla pazarlık yapmalıydım.*

Odanın diğer ucundan Sloane'un masasına baktım. Arkadaşının gibi onunki de boştu, bu yüzden balo salonunda bir tur attım. Hiçbir yerde ondan iz yoktu ama Elijah'ı buldum.

"Hey. Sloane'u gördün mü?"

"Vestiyerde çalışan kadını arıyor. Orada kimse yoktu. Birkaç dakika içinde onunla ön tarafta buluşacağımı söyledim. Buradan çıkmadan önce biriyle vedalaşmak istiyorum."

"Jared Leto'ya benzeyen bir garson mu?"

Elijah'ın gözleri parladı. "Ona benziyor, değil mi?"

Parmaklarımla arkamı yokladım. "Bir dakika önce mutfağa girdim. Kapı orada."

"Teşekkürler."

Uzaklaşmaya başladı ama ben uzanıp onu durdurdum. "Vedalaşırken acele etmeyip bana Sloane ile birkaç dakika daha verebilir misin?"

Elijah sırtı. "Kesinlikle. Git al onu, kovboy."

Aceleyle vestiyer odasına gittim. Oraya vardığımda kapı aralıktı. Sloane'u içeride tek başına paltoları karıştırırken buldum. Sırtı bana dönüktü, ben de içeri girdim ve kapıyı arkamdan sessizce kapattım. Metal şangırtısını duyunca döndü ve gözleri genişleyerek elimdeki keke kayd.

"Aman Tanrım." Elini kaldırdı ve gülümsemesini gizledi. "Bir tane bulduğuna inanamıyorum."

"Beni öpmeni sağlayacak tek şeyin bir kek olduğunu söylemiştin."

"Çünkü bulabileceğimiz bir şey olmadığını sanıyordum."

Sırıttım. "O zaman o öpücüğü ne kadar çok istediğimi hafife almışsın." Keki havaya kaldırdım. "Sanırım anlaşmamız çikolata soslu bir keke karşılık bir öpücüktü. Hala sıcak olan için ne alacağım?"

Dili dışarı çıktı ve üst dudağında gezindi. "Gerçekten hâlâ sıcak mı?"

"Fırından yeni çıktı."

"Ama... ama... vestiyerdeyiz."

"Biliyorum." Sırıttım ve ona doğru birkaç adım attım. "Bu da bir bonus. Bu anı seyircilerle paylaşmak zorunda kalmayacağım."

Sloane bütün gece küçük dokunuşlarıma verdiği tepkileri örtbas etmeye çalışmıştı.

-Dans etmek için onu yakınımda tuttuğumda, yanlışlıkla burnumu yanağına sürttüğümde... Ama şimdi, dar bir alanda sadece ikimiz varken, saklanacak hiçbir yeri yoktu. Yanakları kızardı ve göğsü inip kalktı. Onun üzerindeki etkimi görmek çok tahrik ediciydi. İyi ki şimdi bana kek yapacak birini aramıyordum, yoksa bir tane almak için banka hesabımı boşaltabilirdim.

Bir adım daha yaklaştım ve keki uzattım. "Tadına bakar mısınız?"

Birkaç kalp atışı boyunca ona baktı. Bir sonraki hamlesini düşünüyor gibiydi ve umarım bu hamle beni geçip buradan kaçmak olmazdı. Bazı nedenlerden dolayı, o öpücüğü alamayacak olsam bile onun kekin tadını çıkarmasını gerçekten istiyordum. Sırf onu yerken izlemek için bile para harcayabilirdim. Sonunda öne doğru eğildi, dilini uzattı ve üstten uzun, baştan çıkarıcı bir krema çizgisi yaladı. Kremayı ağzına alırken gözleri kapandı ve mutluluk iniltisi ile acı arasında bir ses çıkardı.

Aman Tanrım. Bu gidişle buradan çıkarken pantolonumun içinde olanları saklayamayacaktım. Tabii buradan çıkabilirsem. Daha fazla dayanamadım. Ona dokunmam gerekiyordu. Bu yüzden

omzumun üzerinden geçirdim ve aramızdaki mesafeyi kapattım. Ellerimi yanaklarına dolayarak onu kendime çektim ve dudaklarımı onunkilerin üzerine yerleştirdim. Yine o seksi inleme sesini çıkardı ve yemin ederim, taşaklarına kadar indi. Ondan sonra yavaşlık ortadan kalktı. Etrafına uzandım ve kığını kavradım, onu duvara yaslariken kaldırdım. Alt dudağını ısırarak açması için yalvardım. Dillerimiz hevesle çarpıştı ve onunla karışan tatlı kremanın ipucu şimdiye kadar tattığım en lezzetli şeydi. Yine de *tatmak* yeterli değildi. İpeksi teninin her santimini yutmak ve herkesin görebileceği izler bırakmak istiyordum. Kendimi kontrol edemeyen, ereksiyon olmuş bir genç gibi hissediyordum. Uzun bir süre elledik, yakaladık, ısırdık ve emdik.

Ta ki Sloane aniden geri çekilene kadar. O kadar ani oldu ki, yanlış bir şey yaptığımı düşündüm. En azından omzumun üzerinden onun geniş gözlü bakışlarını takip edip *artık yalnız olmadığımızı* fark edene kadar. Vestiyere biri girmişti. Ve bu kişi gelinin annesiydi ve pek de mutlu görünmüyordu.

5

SLOANE

"Aman Tanrım," diye mırıldandım nefesimin altında. "*Lütfen, lütfen* bana bunu yapmadığımı söyle."

"Ne yapmak?"

Sıçradım. "kopardın."

Elijah ofisimin kapısına yaslandı. "Affedersin, benimle konuştuğunu sandım." Kaşları çatıldı. "Kiminle konuşuyordun sen?"

"İçeri gel, gel." Sabırsızca el salladım. "Kapıyı kapat."

Telefonumu kaldırdım ve daha iyi görebilmek için iki parmağımla Instagram fotoğrafını yakınlaştırdım. Gördüğümü sandığım şeyi teyit ederek gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. "Göğüs dekolteli bir fotoğraf paylaştım."

"Bir ne?"

"Meme ucu dışarı çıkmış bir fotoğraf!"

"Senin mi?"

"Keşke! Cumartesi gecesinin nedimelerinden biri. Derginin Insta'sı için birkaç fotoğraf çektim. Bill'den mesajı alana kadar bunu yaptığımı tamamen unutmuştum."

"Patron fark etti mi?"

"Emin değilim ama mesaj attı ve birazdan büyük patronla birlikte benimle konuşmaya geleceğini söyledi. Bunun vestiyerle ilgili olduğunu düşündüm, ki bu yeterince kötü olurdu. Ama sonra derginin Instagram'ının çok fazla takipçi kazandığını gördüm ve daha yakından baktım. Bir şey paylaştığımı bile hatırlamıyorum." Telefonu çevirdim ve Elijah'a uzattım.

Gözleri büyüdü. "Bu koca kıçlı bir meme ucu. Bunu nasıl gözden kaçırdın?"

Başımı ellerimin arasına aldım. "Sarhoştum. Vestiyerdeki o adamla öpüştüm ve sonra-"

"Oha! Geri çekil. Vestiyerdeki hangi adam?"

"Wilder. Şu gülünç mavi gözlü adam."

"O mu?" Elijah'nın dudakları pis bir sırıtışla kıvrıldı. "*Güzel!*"

"Hayır, hiç hoş değil! Yaptığımız aptalca bir şeydi. Bir dakika önce içki içiyorduk, sonra da kek yiyorduk."

"Cupcakes? Ben hiç kek görmedim mi?"

"Wilder'ın onları nereden aldığını bile bilmiyorum. Pastayı kestikten sonra bana bir parça isteyip istemediğimi sordu. Kek yerine cupcake tercih ettiğimi söyledim ve bir süre sonra vestiyerde cupcake yiyorduk. Sonra öpüşmeye başladık. Gelinin annesi içeri girdi ve bu derginin sahibi olan şirketin sahibi Hayes Media'nın CEO'su Ted Hayes'in *arkadaşı!*" Saçlarımı diplerinden çektim. "Şimdi beni o fotoğraf için mi yoksa meme ucu fotoğrafı için mi kovmaya geliyorlar bilmiyorum."

"Telefonunu bana ver," dedi Elijah. "Kanıtlardan kurtulalım." "İnternet bu. Hiçbir şey gerçekten yok olmaz!"

"En azından zararı sınırlandırabiliriz. Dava edilsek daha iyi görünecektir."

Gözlerim büyüdü. "Sued! Aman Tanrım. Sence kadın bize dava mı açacak?"

"Kahretsin..." Elijah telefonumdaki tuşlara basarken şöyle dedi. "Bu şeyin sekiz yüz bin beğenisi var. Genelde bu kadar çok alır mısın?"

"Hayır!"

"Oh." Kaşlarını çatı. "Özür dilerim. Belki de kimse fark etmemiştir."

"Neden sekiz yüz bin beğeni aldığını sanıyorsunuz? Son birkaç aydır on binden fazla alamadım. Büyümü kaybettiğimden beri istatistiklerim berbat."

"*Hiç kimseyi* kastetmedim, *hiç kimseyi*. Bill ya da Hayes'i kastettim."

"O zaman neden buraya geliyorlar?" Bağırđım. "CEO Pazartesi sabahları benimle çene çalmak için uğramıyor!"

"En azından iyi bir şey var." "Şu anda iyi olan ne olabilir ki?"

"Bunu öğrenmek için uzun süre beklemen gerekmeyecek." Elijah çenesini salona doğru kaldırdı. "Çünkü işte şimdi geliyorlar..."

"Lanet olsun." Masamın çekmecesini açtım ve sanki saklamak yardımcı olacakmış gibi telefonumu içine attım.

Bride dergisinin genel yayın yönetmeni Bill kapıyı çaldı ve kafasını uzatarak içeri girdi. Gülümsemeye zorladım ve ona el salladım. "Hey, Bill."

"Günaydın, Sloane." İçeri girdi ve arkasındaki pahalı üç parçalı takım elbiseli beyefendi için kenara çekildi. "Bay Hayes'le tanıştınız mı?"

Başımı salladım. "Hayır, o zevki tatmadım."

"Ted Hayes." CEO bir adım öne çıkarak elini uzattı. "Memnun oldum, Sloane."

Bu adam birini kovarken çok kibar davranıyor. Sıkı bir tokalaşma yaptık ve sonra ayakta kaldım.

Elijah izin isteyerek olabildiğince hızlı bir şekilde dışarı çıktı. Omzunun üzerinden bana, *kalıp idam mangasının önünde sana katılmadığım için üzgün olduğumu* söyleyen bir bakış attı.

Evet. Destegin için teşekkürler, dostum.

"Peki bu hafta sonu düğün nasıldı? Piper nasıldı?" Bay Hayes sordu.

"Oh, çok güzeldi. Gelin çok tatlıydı."

Bay Hayes gülmekten kırıldı. "Gerçekten mi? Çünkü o genelde şımarık bir velettir. Ya da belki de ailesiyle arkadaş olduğumu bildiğiniz için nazik davranıyorsunuzdur?"

Gülümsedim. "Düğün mekânı çok güzeldi."

Başını salladı. "Bu daha iyi. Peki ya oğlum? Umarım misafirperverdir?"

Tanışma faslı dışında onunla konuşma fırsatım olmamıştı, çünkü aptalca bir şekilde mavi gözlü bir ahmakla meşguldüm. Ben de genel bir cevap verdim.

"Evet, Ted çok . Benzerliği görebiliyorum."

Bay Hayes kıs kıs güldü. "Genelde Piper'dan daha göt bir adamdır, özellikle de Harvard'dan gelen o dangalakların yanındayken. Ben de devlet okuluna gittim, iyi bir eğitim aldım. Ama nasıl olduğunu bilirsin. Çocuklarınız için yaparsınız ve onları büyürken pislik olduklarını düşündüğümüz insanlar haline getirirsiniz."

Bu adamı sevdim. "Ben de devlet okuluna gittim."

Başını salladı. "Her neyse, Bill bana sosyal medyada düğünle ilgili paylaşımların patladığını söyledi."

Sikeyim. "Evet. Kesinlikle çok ilgi görüyorlar."

"Güzel, güzel. Peki on iki tane daha yapmaya ne dersiniz? Aslında on , çünkü ilkinde zaten katılmıştınız. Bir seri yaparız. Geçen yıl aynı kardeşlikten on iki salak Harvard'lı çocuk nişanlandı. Suda bir şey olmalı. Ama bunu seri haline getirmek oğlumun fikriydi aslında. Dün gelip bunu önerdiğinde, dergide her ay aynı insanları görmenin biraz fazla olabileceğini düşündüm. Çocukların çoğu tüm düğün partilerinde yer alıyor. Ancak Bill'le konuştuktan ve sosyal medyanın ilk düğüne nasıl ilgi gösterdiğini duyduktan sonra belki işe yarayabilir diye düşündüm. Yine de bunu ilk elden işin içindeki kadından duymak istedim. Söyle bana, ne düşünüyorsun Sloane?"

Ugh. O ekiple bir yıl boyunca uğraşmayı hayal bile edemezdim. Diğer bayanları çok iyi tanıımıyordum ama Piper'a tahammül ediyorlarsa, bir sorun var . Bay Hayes'in de dediği gibi, erkeklerden en az birinin Harvard'lı bir dangalak olduğundan emindim. Ama... oğlu önermişken nasıl hayır diyebilirdim ki? Ayrıca, bir göğüs dekoltesi paylaştığım için sosyal medyanın havaya uçtuğunu bilmiyorsa, ona söyleyecek değildim. Bu yüzden sineye çekmekten başka çarem yoktu.

En iyi gülümsememi takındım. "Bence bu harika bir fikir. Okuyucular buna bayılacak. Eminim her ay bu diziyi dört gözle bekleyeceklerdir, grubu tekrar ziyaret etmek için bir şans. İnsanlar bugünlerde herhangi bir şeyin serisini seviyor."

Hayes memnun görünerek başını salladı. "Çok iyi o zaman. Oğlum bu akşam eve uçmadan önce uğrayacak. Ofisinize uğramasını ve size isimleri ve bağlantıları vermesini söyleyeceğim. Saat altı gibi burada olur musun?"

Spor kıyafetlerim masamın çekmecesindeydi, saat altıdaki favori sıcak yoga dersime gitmeyi umuyordum ama olan olmuştu. "Olacağım."

"Harika. Tanıştığımıza memnun oldum, Sloane. Ve iyi çalışmaya devam et." "Sizinle tanışmak da güzeldi, Bay Hayes."

Onlar ofisimden ayrıldıktan bir saat sonra Elijah içeri girdi. "Hâlâ buradasın. Bu iyi bir şey..."

İçimi çektim. "Pek emin değilim. Sanırım kovulmak beni daha mutlu edebilirdi. Hayes, Cumartesi gecesi düğündeki arkadaşlarla ilgili bir *dizi* yapmamıza karar verdi. Görünüşe göre aynı kardeşlikten bir düzine Harvard'lı nişanlanmış ve bu yıl hepsinin düğününü haber yapmamızı istiyor. Ayrıca fotoğrafların sosyal medyada gördüğü ilgi nedeniyle okuyucuların ekibi sevdiğini düşünüyor."

"Meme ucunu bilmiyor mu?" Başımı

salladım. "Görünüşe göre bilmiyor."

Elijah omuz silktili. "En azından iyi bir tarafı var."

"Gerçekten mi? Ne? Çünkü şu anda bunu göremiyorum. Hayatım o eski *Groundhog Day* filmine benzemek üzere - uyan, işte gün boyu mihrapta bırakıldığını hatırla, yoga, akşam yemeği, uyku, tekrarla. Haftamın en önemli olayı birkaç gece Carrick'te kardeşlerime yardım etmek olacak."

Elijah her zaman provalarla doldurduğu deri portföyünün fermuarını açtı. Birkaç sayfa kontak kâğıdı çıkarıp masanın üzerine bıraktı. "Bu, bir tanesi için."

Aşağıya baktım. Fotoğrafların hepsi küçük resim boyutundaydı, bu yüzden daha yakından incelemek için sayfaları kaldırdım. "Aman Tanrım. Bunları renklendirdin mi?"

"Hayır. Bunların hepsi o, kızım."

Tanrım. Eğer mümkün olsaydı, Wilder'ın gözleri fotoğraflarda daha da güzeldi. Büyüleyiciydi. Renkli lensler gözleri bu kadar parlatmıyordu. Cumartesi gecesini, vestiyerdeki öpüşmemizi düşünürken bakışlarım bulanıklaştı... İlk öpüşmeler öyle *değildi*. Garip baş dönüşleri, çarpışan dişler, yolunu bulması gereken dillerdi. Ama Wilder'la hiç tereddüt yoktu. Dudaklarımız birbirine değdiğinde, sanki birbirimizi canlı canlı yemek istermiş gibi öpüştük. Eve dönüş yolunda vücudum artçı sarsıntıları hissetti. Bacaklarımın arası şiddetli kalp atışlarım kadar sert zonkluyordu. Pisliğin teki olması çok kötüydü. Bu düşünceyle gözümü kırpıştırarak gerçekliğe geri döndüm.

"Yakışıklı ama bunun farkında."

Elijah sandalyesine geri oturdu. "Onu suçladığımı söyleyemem. Fark etmemek biraz zor. Aranızda çılgın bir kimya vardı. Onu tekrar görecekmisin?"

"Deli misin sen? Hayır. Geçen gece alkolün etkisinde kaldım, hepsi bu. Ayrıca, o Londra'da yaşıyor."

"Eğer ilk düğünün bir parçasıysa, belki de haberini yapmamız gereken diğer düğünlerde de olacaktır."

"Tanrım, umarım değildir."

"Tekrar ata binmek için eğlenceli bir yol olabilir, tabiri caizse." "Sanırım pas geçeceğim ve bekar kalacağım."

★ ★ ★

Telefonumdaki saate baktım. Neredeyse yedi buçuktu. Hayes oğlunun altı gibi burada olacağını söylemişti. Bu adamı daha ne kadar beklemem gerekiyordu? Şimdi sadece saat altıdaki sıcak yogayı değil, yedek olarak kullandığım 7:45 Pilates dersini de kaçıracaktım. Eğer bu randevu CEO'nun oğluyla olmasaydı, şimdiye çoktan gitmiş olurdum. İnsanların başkalarının zamanına saygı göstermemesi en sevdiğim şeylerden biriydi.

Masamdan kalkıp gerindim, sağa sola kayarken okuduğum kitabı da taşıdım, sonra su şişemi doldurmak için mutfığa gittim. Ofis çoktan boşalmıştı -temizlikçiler bile gelip gitmişti- bu yüzden topuklarımın fayanslara vururken çıkardığı ses duvarlarda yankılanıyordu. Şişemi doldururken, telefonum kardeşimden gelen bir mesajla çınlayana kadar kitabımı okumaya devam ettim. Cuma gecesi barda onun yerine bakmamı istiyordu. Ofisime geri dönerken sesli bir mesaj yazdırdım, ancak koridorda duran bir adam görünce aniden durdum.

" da ne..." Su şişem kitabımla birlikte yere düşerken, kalbim dört nala koşmaya başladı.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Merhaba, Cupcake." Wilder gülümsedi. "Elbette seni arıyordum."

"Neden?"

Eğildi ve düşürdüğüm eşyaları topladı. "Çünkü geçen gece numaranı alamadan beni terk ettin."

Yutkundum ve eşyalarımın hâlâ onda olduğunu unutarak tekrar yürümeye başladım. "Zaten sana vermeyi planlamamıştım."

Sanki geri çevrilmek alışık bir şey değilmiş gibi gözlerini kıstı. "Neden olmasın?"

"Çünkü senden hoşlanmıyorum."

Sırıttı. "Vestiyerde benden çok hoşlanmış ." "O bir kazaydı."

Kaşları çatıldı. "Kaza mı? Yanlışlıkla yüzümü mü yaladın?"

"Ben farklı hatırlıyorum. *Benimle* ağız dalaşına giren sendin." "Sen aldırmadın."

Yanından geçip ofisime doğru yürüdüm. O da beni takip etti, su şişemi masamın köşesine koydu ve kitabı bana uzattı. Yine de kapağını okumak için geri çekti. "*İçsel Benliğinizi Bulmak* mı? Bu saçmalığı mı okuyorsun?"

Kitabımı elinden aldım. "Seni ." Omuz silktili. "Ben seni olduğun gibi seviyorum."

"Bak, Wilder. Gururum okşandı ama ilgilenmiyorum da. Evet, öpücük güzeldi. Ama benim tipim değılsin. Ayrıca, İngiltere'de yaşadığını söylemiştin."

"Hoş" mu? Öpücük hoştan da öteydi. Bence bir yazar bundan daha iyisini yapabilir."

Kalp durduran, nefes kesen, havai fişeklere değer - basit bir şaşırtıcı bile daha iyi olurdu, ama bu adamı cesaretlendirmek istemedim. Yine de aptal bedenimin kendi akılı varmış gibi görünüyordu. Gözlerim dudaklarına kaydı ve göğsüm kabardı. Wilder da hiçbir şeyi kaçırmadı. Kafamı kaldırdığımda sırttı, bu da kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Böyle bir şey olmayacak." Masamın diğer tarafına doğru yürüdüm, aramıza biraz mesafe koyduğum için mutluydum. Nefes alma alanı ilk kez doğru düşünmemi sağlamış olmalıydı, çünkü onun burada, ofisimin içinde olduğunu fark ettim. "Binaya nasıl girdin? Kapılar saat altıda kilitlenir. Ondan sonra içeri girmek için bir şifreye ihtiyacın var."

Wilder başını eğip beni inceledi ve gülümsedi. "Babam bana onun şifresini verdi."

"Baban mı?"

Başını salladı.

Neden bu kadar eğlenmiş görünüyor? "Baban kim? Burada mı çalışıyor?"

"Gerçekten de öyle."

Harika. Sadece harika. şimdi büyük patronun arkadaşının kızının meme ucu fotoğrafını paylaşarak ve başka bir çalışanın çocuğıyla öpüşerek kendime kocaman bir çukur kazmıştım.

"Baban kim?" "Ted."

Zihnimdeki çalışan fihrisine göz attım ama bir bulamadım. "Ted kim?"

"Ted Hayes."

Çenem düştü. "Ama... diğer adamın adı Ted, düğün partisindeki hoş adam."

"İster inanın ister dünyada Ted adında ikiden fazla adam var.

Aslında ailemde dört kişi var." "Ama sen

Wilder'sın."

"Theodore Wilder Hayes, dördüncü. Büyükbabam Theo, babam Ted. Babam bu ismi taşımam için ısrar etti ama annem bundan hep nefret etti ve bana Wilder dedi." Başını iki yana salladı. "Kimse bana Theodore ya da Ted demez."

Gözlerimi kapattım. *Bu gerçek olamaz.* Belki de hayal kuruyordum. Bu bazen olurdu. Hayallerimde genellikle Karayipler'de bir yelkenlide ya da İtalya'da Chianti yudumluyordum ama bu da mümkündü. Wilder'la öpüşmemiz harikaydı. *Evet, bu kadar. O gerçekten burada değil.* Gözlerimi birkaç saniye daha kapattım ve bunun gerçekleşmesini sağlamaya çalıştım. Ama gözlerimi açtığımda tek görebildiğim Wilder'ın aptal gülümsemesiydi.

Dolgun dudaklarındaki.

Romanesk burnunun altındaki.

İkisi de mükemmeldi ama yukarıdaki gözler yüzünden ikisini de fark etmediniz.

Derin, temizleyici bir nefes aldım ve endişeli bir şekilde dışarı verdim. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedim ona.

Wilder ellerini ceplerine soktu. "Tabii ki hayır." "Yine de seninle çıkmayacağım."

"Tamam, ama çok yakında seni tekrar göreceğim. Görüştüğümüzde ikimiz de giyinip kuşanacağız ve aynı yemeği paylaşacağız. Adına ne dersen de."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Cebinden bir kâğıt çıkarıp bana uzattı. "Birbirimizi göreceklerimiz tüm düğünler. Babam sana bir liste vermemi istedi."

6

WILDER

"Siktir et," diye mırıldandım kendi kendime ve PDF'yi kapattım.

Çarşamba öğleden sonra, Londra'daki dairemde, otuz iki sayfalık bir sözleşmeyi okumam gerekiyordu - bir haftadır ofiste olmadığım için bugün yapmam gereken düzinelerce şeyden biri. Ama bunun yerine, babamın asistanının bu sabah gönderdiği e-postaya geri tıkladım. Bu kez fotoğraflar açıldığında onları sabit diskime kaydettim ve kendime bir gün onlara ihtiyacım olabileceğini söyledim. Ne için? Hiçbir fikrim yoktu. Ama *kek gibi tadı olan bir kadına takıntılı olduğum* dışında bir bahane bulmaya çalışmak yerine, zamanı daha verimli bir şekilde kullandım: takıntı *yapmak*.

Sloane Carrick tam bir afetti; kumral saçları, sıcak teni, yeşil gözleri ve üzerindeki o iğrenç mor elbisenin altında bile harika bir vücudu vardı. O koridorda bana rastlamış olabilirdi, ama ciğerlerimden havayı söküp alan bendim. Barney gibi giyinmediği fotoğraf aramak için fotoğrafları karıştırdım ve yüzünün yakın çekimine ulaştığımda durdum. Bir elinde shot bardağı tutarken diğer eliyle parmak işareti yaparak kameraya bakıyordu. Ateşli tavrı sikimin pantolonumun içinde seğirmesine neden oldu. Fotoğrafı o kadar beğendim ki, favorilerim klasörüne girsin diye küçük bir kalple etiketledim. gözlerimi Sloane'un yüzünden ayırdım ve yüzlerce fotoğrafa daha göz attım. Onun olmadığı fotoğrafları geldim. Gelinin fotoğraflarını ise yeterince hızlı geçemedim. Koleksiyonun sonuna doğru bir grup fotoğrafında durakladım. Yukarıdan çekilmişti, bu yüzden neye baktığımı anlamam birkaç saniyemi aldı. Fotoğrafçı bir balkonda ya da ikinci katta duruyor ve gelin tarafı da

Aşağıdaki çimenlerde çiçeklerini havaya kaldırıyorlardı. İddialı bir çekimdi ama bakışlarım Sloane'un göğüs dekoltesine takıldı ve daha iyi görebilmek için yakınlaştırdım. Küçük kardeşim Lucas ofisime girdiğinde iki kremse tümsek ekranımı doldurdu. Bir sandalyeye oturdu ve öne doğru eğilerek monitörümü kontrol etti.

"Güzel göğüs," dedi.

"Saygısızlık etme, seni küçük pislik."

Bilgisayarımın başında oturup bir kadını süzerken, bu lanet fotoğraflara bakarak otuzbir çekmekten bir kapı kilidi uzakta olduğum için ikiyüzlülüğün farkındaydım. Ama hey, burada yetişkin olan bendim ve küçük kardeşime biraz terbiye öğretmek benim sorumluluğumdu. Sol üst köşedeki X işareti tıkladım ve fotoğrafları kapattım.

"Kime otuzbir ?" diye sordu.

"Kimseye mastürbasyon yapmıyorum. İş yapıyordum."

"Ne iş yapıyordun? Çünkü üniversiteye bunun için gidiyorum."

Başımı salladım. On beş yaşında bir çocuğu büyötmeye yardım etmek ne benim ne de Lucas'ın Noel listesinde vardı ama işte buradaydık. Sandalyemde arkama yaslandım ve tüm dikkatimi ona verdim. "Okul nasıldı? Bu öğleden sonra ne yapıyorsun?"

"Wesley geliyor. Bu akşamki randevumda ne yapacağıma karar vereceğiz."

Yan gözle baktım. "Yine mi geldin?"

Lucas ayaklarını masamın üzerine attı. "Bu gece bir randevum var." Spor ayakkabılarını tokatlayarak çıkardım. "Çıkmaya başlayabileceğini kim söyledi?" "Babam ve Brenda."

Bunun doğru olduğundan emin değildim ama doğru olması beni şaşırtmazdı. Lucas'la benim babalarımız farklıydı ve onunki benimkini yılın babası gibi gösteriyordu. Annemin Lucas'ın babası Lorenzo'da ne bulduğunu hiç anlamamıştım, bir zamanlar bir rock grubunda gitar çalmış olması dışında. Bana sorarsanız adam serserinin tekiydi ve şimdi Lucas'ın tek ebeveyniydi. Kardeşim kendi evinden çok benim evimde vakit geçirirdi, özellikle de Lorenzo yeniden evlendikten sonra. Brenda benden daha gençti. Ayrıca kurallara ya da cezalara inanmayan bir hippiydi, Lucas dokuz ve on yaşlarındayken bu bir şeydi ama şimdi durumu manipüle etmeyi öğrenmişti.

"Bence kızlarla çıkmak için çok gençsin."

"Başladığında kaç yaşındaydın?" diye sordu.

İçimdeki film müziği büyük bir *vin vin vin* çaldı. Anlaşılan ikiyüzlülük çocuk yetiştirmenin büyük bir parçasıydı. Ama on dört yaşında kafayı bulduğumu ve aldığım en iyi on beşinci doğum günü hediyesinin on yedi yaşındaki Stacey Donovan'ın kendimi onun içine gömmeme izin vermesi olduğunu paylaşacak değildim. Bir gencin güvenini dürüstlükle kazanmakla onu doğru yöne yönlendirmek arasında ince bir çizgi olduğunu fark etmeye başlamıştım. Odağı tekrar ona kaydırmaya karar verdim.

"Çıkmak istediğin bu kuşun adı ne?" "Kate."

"Tamam. Kate'i neden dışarı çıkarmak istediğini söyle?"

Lucas omuz silkti. "Bilmiyorum. Herkes bunu yapıyor."

İşaret ettim. "Yanlış cevap. Başkalarının ne yaptığı umurumda değil, senin de olmamalı. Bir erkek bir amaç uğruna hareket etmelidir. Eğer bu Kate'i dışarı çıkarmak istiyorsan, bu ondan hoşlandığın için olmalı ve *neden* hoşlandığını açıklayabilmelisin - diğer erkeklerin hepsi kızlardan hoşlanıyor diye değil."

Lucas kaşlarını çatı. "Gerçekten sinir bozucusun."

"Bak ne diyeceğim, seninle yarı yolda buluşacağım. *Eğer* önce ailesiyle konuşursam ve onlar için sorun olmazsa Kate buraya gelebilir. Ama sen oturma odasında takılacaksın, odana çıkmayacaksın ya da tehlikeli şeyler yapmayacaksın. Ve ellerini kendine saklayacaksın."

Bir an bunu düşünür gibi oldu ama sonra çenesini bilgisayar monitörüne doğru kaldırdı. "Ben içeri girdiğimde ekranındaki kadın kimdi?"

"Geçen hafta sonu New York'ta bir arkadaşımın düğününde tanıştığım biri. Adı Sloane. Neden?"

Sırıttı ve ellerini göğsünde birleştirdi; bu, göğüslerin evrensel işaret diliydi. "Kate'i neden sevdiğimi buldum. Sanırım senin Sloane'dan hoşlanmanla aynı sebepten."

Kıkırdadım ve başımı salladım. "Ofisimden defol git, seni mankafa."

Lucas ortadan kayboldu, ben de kendimi okumam gereken sözleşmeyi aramaya zorladım. Ama iki paragraf sonra kendimi yine fotoğraf kitaplığında gezinirken buldum. Klasöre tıklamadan önce durmayı başardım, ancak birkaç sayfa daha sıkıcı sözleşmeden sonra, bir şekilde Hayes Media web sitesine girdim. Babamın bir sürü dergisi vardı.

Gazeteler ve kurumsal web sitesinde tüm farklı iş kollarına bağlantılar olduğunu biliyordum. *Bride* dergisi sekmesini bulduğumda, *Ekiple Tanışın* etiketli bir sayfa keşfettiğimde biraz fazla heyecanlandım. Dört kişi aşağıda, Sloane Carrick'in bir fotoğrafı vardı.

Fotoğraf güzeldi, tipik bir profesyonel vesikalıktı ama düğünde çekilenler gibi kişiliğini yansıtmıyordu. Altında biyografisini okudum.

Sloane Carrick yardımcı editördür. Bride dergisindeki kariyeri üniversitenin ilk yılında yaptığı stajla başladı ve o zamandan beri ekibin ayrılmaz bir parçası oldu. Aylık öne çıkan düğün köşesini kaleme alıyor ve gelin mutluluğu ve gaflara odaklanan haftalık bir Soru-Cevap'a ev sahipliği yaptığı çok başarılı Knot so Seriously YouTube kanalının arkasındaki beyni oluşturuyor. Binghamton Üniversitesi Gazetecilik Okulu mezunudur.

Sloane'un üç takıntısı var: spagetti carbonara, cupcakeler ve düğünler. Yedi yaşında kendi büyük gününün hayalini kurmaya başladı ve şu anda yılbaşı gecesi hayatının aşkıyla sonsuza dek mutlu olmayı planlıyor.

Ne oluyor lan? Nişanlı mı? Midem düğümlendi ve öfke yanaklarımı ısıttı. Vestiyerde sakso çekmiştik ve ben onu ellemiştim. Kıyafetlerinin arasından ama yine de sayılırdı. Fotoğrafa, yüzündeki tatlı gülümsemeye baktım. Görünüşe göre o masum bakış bir *aldatanın* maskesiydi.

Biyografisinin altında bir bağlantı ve YouTube logosu vardı.

Knot so Seriously'ye her hafta Perşembe günleri Doğu saatiyle 21:00'de katılın.

Saatime baktım. Dokuz burada sabahın üçüydü. O zamana kadar çoktan uyumuş olurdum. Dişlerimi sıkarken kalemimi masaya vurdum.

Nişanlandı. Hayatımın en güzel öpücüğü nişanlandı.

Bütün bir sabahı sınırların dışında olan bir kadının fotoğraflarını takip ederek harcamıştım. *Aldatan* bir kadının. Aldatan birinden daha çok nefret ettiğim tek şey, aldatmıyormuş gibi davranan biriydi.

Uzun bir süre masamda oturup düşüncelere daldım. Sonunda kendime bunun iyi bir şey olduğunu söyledim. Günlerimi babam için çalışan ve otuz beş yüz mil uzakta yaşayan bir kadının özlemine çekerek harcamama gerek yoktu. Aslında, hayatımın bu noktasında ihtiyacım olan şey *kolaylıktı*. İki blok ötede yaşayan ve benden başka bir şey istemeyen Melanie Harper gibi bir rahatlık.

sikimi. Onun evinde birkaç eğlenceli gece geçirmiştım ama bir kez olsun çalıştığı şirketin web sitesine girip biyografisini okumamıştım. Aslında nerede çalıştığından bile emin değildim. Ya da yaşamak için ne yaptığından. Grafik tasarımcı mı? Ya da belki rehberlik danışmanıydı. *G* ile başladığına emindim. Oyun geliştiricisi mi? Fark etmezdi. Önemli olan *kolaylıktı*. Telefonumu elime aldım ve Melanie'ye bir mesaj attım.

Wilder: Haftaya Çin yemeği mi?

Gönder tuşuna bastıktan
sonra kendimi daha iyi
hissettim. *İki saniye kadar.*

Sonra hala kendimi ne kadar kızgın hissettiğime sinirlendim. Ama burada oturup içimi kemirmelerine izin vermektense, öfkemi iyi değerlendirmeye ve egzersiz yapmaya karar verdim. Zaten bu öğleden sonra hiçbir şey başaramıyordum. Ayrıca, binamda bir spor salonu vardı, bu yüzden *uygun* bir yerdi - günün kelimesi. Bonus olarak, bu aptal bilgisayarın etrafında daha fazla tıklamamı engelleyecekti.

★ ★ ★

O gece uyuyamadım. Yuvarlanarak yastığımı yumrukladım ve komodinin üzerindeki cep telefonuma . Saat dört civarı olmalıydı.

Belki bir dakikalığına şovuna bakarım.

Zaten muhtemelen bitmek üzereydi.

Ne kadar aptalca olduğunu gör.

Cumartesi gecesi iyi miktarda içki içmiştim. Bahse girerim kadın hatırladığının yarısı kadar bile ilginç değildi. Ve orada olduğumu bile bilmeyecekti.

Bir süre alt dudağımı çiğnedim ve sonunda aptal YouTube şovuna bakmazsam asla uyuyamayacağıma karar verdim. Ve yarın yapmam gereken işler vardı. Ben de pes ettim, kalktım ve tıkladım.

Ekran hemen Sloane'un yüzüyle doldu. Ağzını kapatmış gülüyordu. Kendime engel olamadım, lanet ekrana gülümsedim. Ama sonra gözlerim onun eline kaydı, *sol eline*. Yüzük yoktu. Nişan yüzüğü yoktu. Tıpkı düğün gecesi gibi.

"Pekâlâ millet," dedi. "Yaklaşık on beş dakikamız kaldı, bu yüzden bölümünü açacağız. Düşünler hakkında istediğiniz soruyu sorabilirsiniz. Hiçbir şey yasak değil ve aptalca soru diye bir şey yok." Aşağıya işaret etti. "Sadece aşağıya yazın, ben de cevaplamak için birkaç tane seçeyim."

Ekranın alt yarısındaki boş panel sorularla dolmaya başladı. Sloane bir tanesini yüksek sesle okumadan önce gözlerini bir dakika boyunca ileri geri hareket ettirdi.

"Tamam, ilk soru Tatiana'dan. 'Sağdıcıma konuşma yapmasını istemediğimi nazikçe nasıl söylerim? Bizimki gürültülü ve kaba bir konuşma olacak ve misafirlerimi rahatsız etmesinden korkuyorum.'" Sloane kameraya baktı. "Tatiana, nazik bir yol olduğundan emin değilim ama eğer başka bir konuşma yapmayacaksanız, konuşmacı üzerinde çok fazla baskı yarattığını düşündüğünüz için düşününüzün bir parçası olarak konuşma yapmamayı tercih ettiğinizi söyleyebilirsiniz. Ya da sizinle ilgili konuşmaların sizi rahatsız ettiğini, bu yüzden bunlardan vazgeçmeyi tercih ettiğinizi söyleyebilirsiniz." Durakladı ve gülümsemeden önce gözleri dizüstü bilgisayar ekranında tekrar ileri geri gitti. "Sıradaki harika bir soru. Lily, 'Gelin partisinin başka bir üyesiyle takılmak kötü bir davranış mıdır?' diye soruyor." Sloane sırtıttı ve tekrar kameraya . "Gelinden ya da damattan bahsetmediğinizi varsayarsak, bence iki yetişkin arasındaki bir ilişki sorun değil, hatta eğlenceli. İkiniz de bunun ne olduğu konusunda net olduğunuz sürece."

Bir düğünde takılmak bana bir fikir verdi. İmlecimi soru-cevap kutusuna getirdim ve yazdım.

Düşünlerle ilgili bir program sunarken neden nişan yüzüğünüzü takmıyorsunuz?

Bir gecikme olmuş olmalı, çünkü sorunun ekranda belirmesi bir iki dakika sürdü. Çıktığında, Sloane'un yüzünü okurken izledim. Kaşlarını çatı. "On Yedi Numara bu şovu yaparken neden nişan yüzüğümü takmadığımı sordu. Şey, On Yedi Numara, bunun nedeni nişanlı olmamam. Nişanlıyım ama işler yolunda gitmedi."

Kalbim daha hızlı atıyor. *O nişanlı değil.*

Siktir et. Geçen Cumartesi gecesi öpücüğüne kafayı takan tek kişi olup olmadığımı bilmem gerekiyordu. Bu yüzden tekrar yazdım:

Hiç bir düğüne gittiniz ve bir yabancıyla öpüştünüz mü? Neredeyse enter tuşuna basacaktım ama sonra soruyu iki bölümlü yapmaya karar verdim. *Eğer öyleyse,*

Nasıldı?

Beklerken parmaklarımı masaya vurdum. Diğer sorular geçip gidiyordu, bu yüzden benimkini tekrar cevaplayacağından emin değildim. Ama ekrana geldiğinde yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi.

"On Yedi Numara'nın başka bir sorusu var. Hiç bir yabancıyla öpüşüp öpüşmediğimi bilmek istiyor." Sloane kameraya baktı. "Aslında yaptım. Hem de yakın zamanda. Ve bunu şiddetle tavsiye ederim."

Göğsüm gururla kabardı. Genel olarak düğünleri sevmezdim. Postayla gelen bir davetiye, hız cezası kadar hoş karşılanırdı. En azından onlarda bir çek yazıp bitirebilirdiniz. Ama , üç hafta sonra katılmam gereken bir sonraki düğünü dört gözle beklemeye başladım.

7

SLOANE

"Son iki haftanız nasıl geçti?" Dr. Amherst her zamanki koltuğuna yerleşti, yanındaki sehpadan not defterini aldı ve kucağına koymadan önce yeni bir sayfa açtı.

"Daha iyi olabilirlerdi." Omuz silktim. "Josh ve yeni kız arkadaşının bir fotoğrafını gördüm. Daha doğrusu *yeni* kız arkadaşının."

"Bu nasıl oldu?"

"Instagram'da. Josh ve ben hâlâ birbirimizi takip ediyoruz. Fotoğraf birkaç aylıktı. Son zamanlarda tek gördüğüm bu. Eski gönderiler. Algoritmayı falan değiştirmiş olmalılar."

Dr. Amherst gülümsedi. "Herkesin birbirinin hayatı hakkında her şeyi bilmediği eski günleri özlüyorum. Ama söyleyin bana, fotoğraf size nasıl hissettirdi?"

"Aptal gibi. Düğünden birkaç gün önce telefonunda beliren ve üzerinde onun adının olduğu e-postayı düşündüğümde hissettiklerimle aynı. Duyuruyu gördüğünü ve ona şans dilemek istediğini söylediğinde ona inanmıştım." Başımı salladım. "Sanırım bugünlerde beni en çok rahatsız eden şey ona sorgusuz sualsiz inanmış olmam, belki de mihrapta aşağılanmış bir şekilde bırakılmış olmam ve sevdiğim adamın eski sevgilisine geri dönmüş olmasından bile daha fazla."

"Bu anlaşılabilir bir şey. Güveninizi, onu paramparça eden birine teslim ettiniz. Bu olduğunda, bir zamanlar kalplerimizde büyük bir ağırlık taşıyan bir sözün parçalarıyla baş başa kalırız."

İçimi çektim. "Onu takipten çıkarmalıydım."

Dr. Amherst başını eğdi. "Neden yapmadınız?"

"Bilmiyorum. Belki de cezalandırılmaya aç biriyimdir?"

Gülümsedi. "Bence bu daha çok hepimizin bir araba kazasına bakmamızla aynı nedenden kaynaklanıyor. Kötü bir şey olduğunda amigdalamız uyarılır - beynin korkutucu ve tehdit edici uyarıları işlemekten sorumlu bölümü. Beynin olayları analiz eden ve yorumlayan bölgesine bir sinyal gönderir. Bu da olanları değerlendirmemize ve bizim başımıza gelmediğinden emin olmamıza neden olur. Ya da sizin durumunuzda, bunun ikinci kez yaşanmadığından emin olmamızı sağlar."

"Yani Josh'ın peşinden, bunun olacağını neden göremediğimi anlamak için mi gidiyorum? Yoksa başka bir ilişkiye girip tekrar incinmemek için kendimi mutsuz tutmak için mi onu takip ediyorum?"

"Bunun cevabını sadece sen biliyorsun."

İçimi çektim. "Bunu nasıl bana söyleyebilecek bir kitap yok mu?"

Dr. Amherst gülümsedi. "Size şunu sorayım, iki hafta önce tanıştığımızda bir arkadaşlık uygulamasına katılmanızdan bahsetmiştik. Bunu yaptın mı?"

Başımı salladım. "O fotoğrafı görmek, bunu yapmaktan duyduğum heyecanı azalttı."

"Görünüşe göre bir kitaba ihtiyacınız yok. Az önce kendi sorunuzu kendiniz yanıtladınız."

Bunu düşündüm. Sanırım mantıklıydı. Josh'la yaşadıklarımı bir daha asla yaşamak istemiyordum. Düğün günümde koridorda yürüdüğümde, bunun hayatımın en mutlu anlarının başlangıcı olduğunu düşünmüştüm - ta ki babam duvağını kaldırıra ve Josh'un yüzüne bakana kadar. Bir şeylerin yanlış gittiğini *biliyordum*. Ama o kadar cahildim ki birinin öldüğünü sandım. Hatta ona hasta olduğu için o gün gelemeyen büyükannesinin iyi olup olmadığını sordum. Bir buçuk yıllık nişanlığım beni tüm ailemin ve arkadaşlarımla önünde terk etmek üzere olduğu gerçeği aklıma bir olasılık olarak bile gelmedi. Bunun nedeni aniden korkuya kapılması değildi, çünkü böyle şeyler olur. Hayır, güvenilir nişanlığım birlikte olduğumuz süre boyunca eski sevgilisinin hasretini çektiği ortaya çıktı. Düğünümüzden birkaç gün önce Josh ona bir mektup yazmış ve eğer onunla ikinci bir şansı olma ihtimali varsa benimle evlenmeyeceğini söylemişti. Görünüşe göre düğünümüzün sabahında Josh'un dairesine gelmiş ve ona karşı hala bir şeyler hissettiğini itiraf etmiş. Ama benim hiçbir şeyden haberim yoktu.

Belki de hayatıma devam etme konusundaki isteksizliğimin Josh'u unutmaktan çok kendime yeniden güvenmeyi öğrenmekle ilgisi vardı. Başımı salladım. "Ben

bugün onu takip etmeyi bırak."

"Bebek adımları yine de adımdır." Dr. Amherst tekrar gülümsedi.

"Tamam. Uygulamaya kaydolmadım ama biriyle tanıştım. Ve öpüştük."

"Oh? Bana ondan bahset."

"O... başkalarının duygularını incitmeyi umursamadan aklından geçenleri söyleyen bir tür pislik. Ve gecenin çoğunda tartıştık."

Dr. Amherst'in kaşları çatıldı. "Bu tanımda daha fazlası var mı? Çünkü bunun harika bir ortak olabilecek birine benzediğinden emin değilim."

Gülümsedim. "Aslında oldukça komik biri. Karanlık bir mizah anlayışı var. Ve şu gözleri var..." Ne kadar büyüleyici olduklarını hatırlayarak dalıp gittim. Gerçi bunu sadece hafızamdan yapmak zorunda değildim, çünkü Elijah'ın çektiği fotoğraflara son birkaç haftadır birkaç kez bakmıştım. "Parlak mavimsi bir yeşil, belki de turkuaz onları tanımlamak için doğru yol olabilir. Aslında kafamda onlara gök mavisini diyordum ama sonra gök mavisinin tanımına baktım ve içlerinde daha çok yeşil olduğunu fark ettim. Ve en kalın siyah kirpiklerle kaplılar."

Dr. Amherst eğlenmiş görünüyordu. "*Gök mavisine* mi baktınız?"

Dudağımı ısırdım. "Anlamak için gözlerini görmen gerekir."

Gülümsedi. "Tamam, yakışıklı ve komik iyi bir kombinasyon.

Nasıl tanıştınız?"

"Bir düğünde. Ben çalışıyordum. O da misafirdi."

"Onu tekrar görecek misin?"

"Evet, ama bir randevu için falan değil. Öpücük harikaydı ama benim tipim değil."

"Senin tipin ne?"

Bu beni durdurdu. Bu noktada tipimi tanıdığımdan emin değildim. Belli ki güzel görünümlü, tiki, sarışın, terbiyeli bir avukat değildi. "Artık bilmiyorum." Başımı salladım. "Bu adam tam bir çapkına benziyordu, hani çok yakışıklı olduğu için bir kadına kek bulmaktan daha fazla çaba sarf etmesine gerek kalmadan vestiyerde sevişmeye başlayan ukala tiplerden."

Dr. Amherst kaşlarını kaldırdı. "Bu son kısım kişisel deneyiminize mi dayanıyor?"

Kıkırdadım. "Olabilir. Ama kendimi savunmam gerekirse, birkaç kadeh içmiştim. Sık sık şeker yemem ve gözleri *o kadar inanılmaz ki*."

Gülümsedi. "Hepimizin kriptoniti var. Onunla tekrar görüşeceğini söylemiştin. Aynı sosyal çevrede olduğunuz için mi?"

"Hayır, bir dizi düğünü takip ediyorum - bir yıl içinde evlenen on iki kardeşlik derneği üyesi. Onlar onun arkadaşları, bu yüzden tahminimce o da hepsinde olacak."

"Aman Tanrım. O zaman onu sık sık göreceksin?"

Başımı salladım. "Ama ilk seferinde olanlar bir daha olmayacak."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü artık kriptonitimin ne olduğunu bildiğim için ondan uzak durabilirim."

Öğle yemeğindeki psikiyatrist randevumdan sonra saat ikide üst katta bir pazarlama toplantım vardı. İhtiyacım olan şeyleri aldım ve asansörü beklerken telefonumdan bir e-postayı yanıtladım. Ben yazarken kapılar açıldı, ben de yukarı bakmadan içeri girdim. Sonunda baktığımda donup kaldım.

Wilder'ın ağzı ukala bir sırtışı dönüştü. Yanında bir çocuk duruyordu. Aynı turkuaz gözlere ve koyu renk kirpiklere sahipti. Akraba *olmalıydılar*.

Gözlerimi kısıtım. "Neden buradasın?" Küstahça bir cevap oldu ve sırtışı daha da büyüdü.

"Ben de seni gördüğüme sevindim, Cupcake."

Asansör insanlarla doluydu-şimdi arabaya giden yolun geri kalanında hareket etmeyerek beklettiğim insanlar. Ve herkes bana bakıyordu. Bu yüzden kendimi bir duvarın yanında yer almaya zorladım. Yanaklarım ısınmıştı. Asansör görgü kurallarına göre ona bakmak zorunda kalmadan arkamı dönüp dosdoğru karşıya bakabildiğim için minnettardım. Hissettiğimden daha cesur görünmeye çalışarak çenemi çıkardım ve bir adımdan daha az mesafede değilmiş gibi davranarak rakamlara baktım.

Ama lanet olsun, koku alma duyum yokmuş gibi davranamazdım. *Gerçekten çok* güzel kokuyordu, kesinlikle iki hafta önce düğünde sürdüğü kolonyanın aynısıydı. Ve vücudum garip bir şekilde karıncalanıyordu. Bir sonraki katta durduk ve iki kişinin inebilmesi için inmek zorunda kaldım.

Tekrar bindiğimde, çocuk beni yanında duran adam kadar dikkatle izledi. "Ünlü falan mısın?" diye sordu.

Çocuğun benimle konuştuğundan emin olmak için döndüm. "Hayır, neden?"

"Eğer , bir selfie isteyecektim." Gülümsedim.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Omuz silkti ve Wilder'a doğru başını salladı. "Senin ünlü olduğunu düşündüm çünkü bilgisayarında bir sürü fotoğrafına bakıyordun."

Wilder'a kaşlarımı kaldırdım.

"Dergi için *düğün* fotoğrafları."

Çocuk tekrar söze girdi. "Ben hiç gelin fotoğrafı görmedim. Ona zoom yapmıştın."

Wilder eliyle çocuğun ağzını kapattı. "Amerika'da asansördeyken konuşmak kaba bir davranış olarak kabul edilir."

Asansör kabinindeki herkes kıkırdadı. Bir sonraki durak yönetici katıydı ve Wilder *bana müsaade* edeceğini söyledi, ben de onun ve çocuğun inmesi için dışarı çıktım.

Geçerken başını salladı. "İyi günler dilerim. Belki sonra görüşürüz."

Çocuk kıs kıs güldü. "Bu onu kesinlikle göreceğin anlamına geliyor. Sanırım aşık oldu."

★ ★ ★

"Hey, Peaty. Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Masamdaki bir kutuyu mühürlemeyi bitirebilmek için telefonumu hoparlöre almak üzere düğmeye bastım. "N'aber Will?"

"İtfaiyedeki adamlardan biri gelmek üzereydi ama karısı arayıp suyunun geldiğini söyledi. Bu yüzden kalmak zorundayım. Bu gece yine Carrick'in yerinde beni idare edebilir misin?"

"Evet, tabii. Sorun değil."

"Altıya kadar orada olabilir misin? Gündüz vardiyasında çalışan adamın Çarşamba günü altıda çıkması gerekiyor. Karısı hemşire ve geceleri çalışıyor ve evde bir bebekleri olduğu için geç kalamıyor. Babam bugün barda, ama nasıl olduğunu bilirsin..."

Bilgisayarımdaki saate baktım. Bu bana eve koşmak, üstümü değiştirmek ve şehre inmek için bir saatten biraz fazla zaman veriyordu. "Elimden geleni yapacağım."

"Teşekkürler, kardeşim. Sana borçluyum."

"Bunu bana borçlu olduğun diğer iyiliklerin arasına ekleyeceğim."

Telefonu kapattıktan sonra kutuyu nakliye ve teslim alma bölümüne götürdüm ve o gün için toparlanmak üzere ofisime geri döndüm. Dizüstü bilgisayarımın fişini çekmek için arkamı döndüm ve tekrar masaya döndüğümde Wilder kapımın önünde duruyordu.

Sıçradım. "Ödümü kopardın." "Özür dilerim."

Sırıttı, hiç de üzgün görünmüyordu.

"New York'ta ne yapıyorsun? Bir sonraki düğün önümüzdeki hafta sonu."

"Halletmem gereken bazı işler vardı. Yarına kadar şehirdeyim, birkaç gün sonra da döneceğim."

"*Bride* dergisiyle iş mi?"

Gülümsedi. "Hayır, kesinlikle olmaz. USRL'ye bir genişleme takımı eklemek için görüşmeler yapıyorum."

"USRL mi?"

"ABD Rugby Ligi."

"Gerçekten mi? Burada böyle bir şey var mı?" Kıkırdadı.

"Gerçekten de öyle."

"Sanırım rugby ile ilgileniyorsun?"

"Öyle de denebilir. Peki ya sen?"

Omuz silktim. "Daha önce hiç maç izlemedim. Ama babam izlediği için bölümlerini görmüştüm. Sert bir erkek sporu olduğunu biliyorum."

"Fiziksel bir oyun, evet." "Sen hiç oynadın mı?"

Tekrar gülümsedi. "Bir ya da iki kez."

Dizüstü bilgisayarımı çantama attım. "Yardımcın nerede?"

"Lucas mı? Annemin kız kardeşiyle yemek yiyor."

"Ah, siz kardeşsiniz. Akraba olmanız gerektiğini biliyordum. Gözleriniz tamamen aynı."

"Onlar annemizden. Lucas ve benim babalarımız farklı." "Kırbaç gibi görünüyor."

"Tam bir baş belası. Daha on beşine yeni girmişken kendini yirmi yaşında sanıyor."

Gülümsedim. "Onun için bir arkadaşım olabilir. Yeğenim babasından ve benden çok daha zeki. Sadece ona sor." Başımı öne eğdim. "Şu halimize bak, medeni bir konuşma yapıyoruz."

Wilder'ın gözleri dudaklarıma kaydı. "Belki de tartışmalıyız? Bunun bizi getirdiği noktayı daha çok seviyorum."

Güldüm. "Sanırım bu daha çok alkolden ve keklere olan düşkünlüğümden kaynaklanıyordu."

"Bu akşam benimle yemek yer misin? Bir pastaneye ve iyi geceler öpücüğü ihtimalini artırmak için sana martini ısmarlayacağım."

"Gelemem. Çalışmak zorundayım. Aslında buradan çıkmam lazım, yoksa asla başaramayacağım."

"Ay ışığı mı?"

"Sanırım ek iş olarak kabul edilmesi için teknik olarak *para almanız* gerekiyor. Ailemizin barında kardeşimin yerine bakıyorum."

"Kardeşin sana ödeme yapmıyor mu?"

"Zamanının yarısında kirayı zar zor ödeyebiliyor. Ama bar dört kuşaktır ailemize ait. Manhattan'daki en eski üçüncü bar."

"Adı ne?" "Carrick's."

". " Başımı

salladım.

"Çalışmak zorunda olmasaydınız yemek davetime evet der miydiniz?"

"Muhtemelen hayır." Sırıttım. "Yakışıklısın, bunu kabul ediyorum. Ama aynı zamanda biraz pislüksin ve genel olarak kötü bir fikir gibi görünüyorsun. Ayrıca, erkek moratoryumundayım."

"Vestiyerde öyle ." İçimi çektim. "Bu bir hataydı."

Wilder göğsünü tuttu. "Ahh."

Güldüm ve ihtiyacım olan diğer şeyleri çantama tıktırdım. "Eminim o kalın kirpiklerini kırıştırarak istediğin kadını elde edebilirsin."

Gözleri parladı. "Görünüşe göre değil. Ama ben kolay kolay pes etmem."

Çantamı omzuma aldım ve onu ofisimin hemen dışında bırakarak kapıdan çıktım. Koridorun yarısına geldiğimde gözlerimi sırtımda hissettim. "Kıçımı kontrol etmeyi bırak!"

"Sadece benden uzaklaşmayı bırakırsan, Cupcake."

★ ★ ★

Kırk dakika sonra, Brownstone'un ön kapısından içeri uçtum. Yeğenim Olivia merdivenlerde oturmuş cep telefonuyla konuşuyordu.

"Neden koridorda telefonla konuşuyorsun? Baban daha eve gelmedi bile."

Omuz silkti. "Burayı seviyorum."

"Her neyse." Merdivenlerin yarısını çıkıp oturduğu yere kadar yürüdüm ve başının üstünü öptüm. "Lanet olası metro sıkıştı, bu yüzden geç kaldım. On beş dakika içinde Carrick'te olmam gerekiyor. Gidip üstümü değiştirmeliyim."

Ben merdivenlerin geri kalanını tırmanırken Olivia telefonla konuşmaya devam etti. En tepede, bir sonraki kat için köşeyi döndüm... ve sonra bir sonrakini. Oflaya puflaya dördüncü katın sahanlığına ulaştım ve şehrin yukarısında yaşarken çok yavaş olduğunu düşündüğüm eski asansörü çok özledim. Yine de nefesimi *gömme dolabımın* kapısını açtığımda tırmanış unutulmuştu - burada yaşamasaydım asla karşılayamayacağım *bir şey*.

Kardeşim Will, karısı öldükten sonra aldığı hayat sigortası parasıyla bu kahverengi taşı satın almıştı. Yarım yüzyıl önce dört ayrı daireye dönüştürülmüştü. Olivia'nın yanına taşındıktan birkaç ay sonra kiracılardan biri evden taşınınca, kızına göz kulak olmam karşılığında dairelerden birinde yaşamamı istemişti. Will, FDNY'de yirmi dört saatlik vardiyalarda çalışıyordu. Bu harika ev olmasaydı da yardım etmek için taşınırdım ama aynı binada olmak geceleri çalıştığında işimi kolaylaştırıyordu. Ben taşındıktan bir yıl sonra babama ileri derecede Parkinson teşhisi kondu, bu nedenle başka bir dairenin yenilenme zamanı geldiğinde Will kiracıyı tutmamayı tercih etti. Bunun yerine babam dairesini sattı ve buradaki zemin kattaki daireye taşındı. Ben de ailemle birlikte yaşadım. Ama bu her iki dünyanın da en iyisiydi. Hepimiz kendi özelimize sahiptik ama birbirimize yardım edebiliyorduk.

Kalem etek ve ipek bluzdan oluşan iş kıyafetlerimi bir kot pantolon ve Carrick's tişörtüyle değiştirdim, saçlarımı tepemde dağınık bir topuz yaptım ve koşarak kapıdan çıktım. Bir buçuk kat aşağıda, barın anahtarlarını unutmuş olabileceğimi düşündüm, bu yüzden çantamı karıştırmak için adımlarımın ortasında durdum. Bunu yaparken yanlışlıkla Olivia'nın konuşmasına kulak misafiri oldum.

"Eww. İğrençti," dedi. "Boksör köpeklerin bazen nasıl garip, büyük dilleri olduğunu bilirsiniz. Ağzının içindeymiş gibi hissettirdi. Onun dışında

Dili de dudakları gibi kuruydu. Cidden, içinde *hiç* tükürük yoktu. Sevimli olabilir ama onu bir daha asla öpmeyeceğim."

Hassiktir. Liv erkeklerle mi öpüşüyor? En azından otuz yaşına gelene kadar bekleyemez mi?

Anahtarları çantamın dibinde buldum. Yeğenim kesinlikle geldiğimi duymamıştı, yoksa bu kadar yüksek sesle konuşmazdı. Bu yüzden ona yolda olduğumu bildirmek için uçağın geri kalanında ayaklarımı yere vurdum. Şu anda onunla öpüşen erkekleri konuşacak vaktim yoktu ama bir dahaki sefere onu izlediğimde bu konuyu tartışacaktık.

Girdiğim yoldan yanından geçtim. Aceleyle park ettiği basamakta durdum ve başının üstünü öptüm.

"İyi geceler Liv. Bu hafta sonu akşam yemeği için ne istediğine dair tarif kartını bana mesaj at, böylece birlikte pişirmek için malzemeleri alabileyim."

"Her neyse." Omuz silkti. Tipik bir ergen cevabıydı ama babasının çalıştığı gecelerde bizim yemek yapmamızı dört gözle beklediğini biliyordum. Annesi şehirde Michelin yıldızlı bir restoranda şeflik yapıyordu ve son altı aydır onun tarifleriyle ilerliyorduk.

bir taksi geliyordu. Metroyu beklemektense taksiye bindim. Carrick's'e girdiğimde saat altıyı beş geçiyordu, fena sayılmazdı. Çantamı barın altına attım, bir önlük aldım ve babama doğru yürürken belime bağladım.

"Selam baba." Yanağına bir öpücük kondurdum ve barın diğer tarafındaki taburede oturan adama baktım. Frank otuz yıldır NYPD'de babamın ortağıydı. Bu mekânda daha fazla zaman geçirmişti. "Hey, Frank. Nasıl gidiyor?"

"Hemoroidim çok kötü olduğu için oturmak için kendi minderimi getirdim. Benim gibi biri Engelli Amerikalılar Yasası'na şikâyetle bulunmadan önce bu eski tabureleri yeniden doldurmalısınız."

Başımı sallayarak gülümsedim. "Hemoroidlerinizin sigortalı olduğunu sanmıyorum. Ama her ihtimale karşı, tüm minderleri değiştirmenin maliyetini karşılamak için içtiğin tüm biralar için senden para almaya başlamak zorunda kalacağım."

Bana salladı. "Çıldırmaalım, küçük hanım."

Bar hafta içi bir gece için normalden biraz daha doluydu, hatta daha önce hiç görmediğim birkaç yüz bile vardı. Burada büyüdüğüm için genelde müşterilerin çoğunu tanıyordum. Neredeyse hepsi ya NYPD ya da FDNY'dendi. Olmayanların çoğu da normal kalabalığın arasında çok uzun süre kalmadı.

Birkaç kişiye yardım ettim, tanımadığım iki adamın ne istediğine bakmak için yürürken gözüm babamdaydı. Siparişlerini verdiler ve babam musluk sırasına yürüyüp Guinness için kolu çekti. Her zamanki gibi bardağı dörtte üç oranında doldurdu ve tezgâhın üzerine koyarken eli titredi. Adamın biraya bakıp yüzünü buruşturduğunu gördüm, ben de yanına gittim.

"Bu dolu değil," diye homurdandı.

Tabelayı gösterdim. "Burada on altı ons servis etmiyoruz. Fiyatımız on iki ons alacağınızı gösteriyor."

Yaklaşık iki yıl önce, babam Parkinson hastalığı nedeniyle artık tezgahın üzerine dökmeden bira servis edemez hale geldiğinde, biraların fiyatlarını düşürdük ve porsiyon boyutumuzun artık on iki ons olduğunu belirten bir tabela astık. Kokteyllerde bu daha az sorun oluyordu, çünkü insanlar bir votka yedinin bira gibi ağzına kadar dolu olmasını beklemiyordu.

Adam onun önünde ellerini sıktı. "Belki de barda çalışması için alkolik olmayan birini işe almalısınız."

Barın arkasında tuttuğumuz sopalardan birini aldım ve omzuma kaldırdım. "Adamda Parkinson var, göt herif. Hoşuna gitmiyorsa, siktir ."

Ellerini havaya kaldırdı. "Tanrım, bayan. Sadece şaka yapıyordum."

"Birinin engeliyle dalga geçmeyi pek komik bulmuyorum." Bar sessizleşmişti, herkes dikkat kesilmiş, atlamaya hazırdı. Etrafıma bakındım. "Aranızda babamla dalga geçmeyi komik bulan var mı?"

Bar, fayans zemine sürtünen taburelerin sesiyle yankılandı. Her bir adam sandalyesinden kalktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hayır."

Bu yüzden yeni müşteriler uzun ömürlü olmuyordu. En azından bu sefer, geri gelmedikleri için memnun olacaktım. Tezgâhın üzerindeki akvaryumu gösterdim. "Bu Parkinson Vakfı'na giden bahşış kavanozu. Belki borcun olan özrü oraya koyarsın."

Birkaç saat sonra işler biraz yavaşlamıştı. Babam hâlâ buralardaydı ama Frank dışındaki ahbablarının çoğu gitmişti ve görünüşe göre Frank de gitmeye hazırlanıyordu. Babam beni burada yalnız bırakmaktan hoşlanmıyordu, ki bu aptalcaydı, çünkü patronlarımızla birlikte burası karakoldan daha güvenli olabilirdi. Bir şeyler almak için arka tarafa gittim.

Bulaşık makinesinden cam eşyaları çıkardım ve arkadaşşı gece için gittikten sonra, ben yeniden stok yaparken onu eve gitmeye ikna etmeye çalışacağımı düşündüm. Yorgun olduğu belliydi, çünkü ayakta durmak yerine barın arkasındaki taburede oturuyordu.

Kollarımda temiz bardaklarla dolu plastik bir kutuyla arka taraftan açılan kapıyı açmak için kalçamı kullandım. Frank gitmişti, onun yerine yeni bir müşteri gibi görünen biri oturuyordu. Adamın sırtı bana dönüktü, bu yüzden ona fazla dikkat etmedim. En azından ben yaklaşana ve o dönene kadar.

Sonra iki kez baktım. "Wilder? Burada ne işin var?"

8

SLOANE

Kafam çok karışmıştı. Wilder ve babam eski dostlar gibi gülüyor ve gülümsüyorlardı.

Wilder çenesini bana doğru kaldırdı. "Hey, Sloane." "Burada ne işin var?" Tekrarladım.

Omuz silkti. "Bira içmeye geldim."

Babam Wilder'ı işaret etti. "Bu adamı tanıyor musun?"

"Birkaç hafta önce iş için haberini yaptığım bir düğünde tanıştık."

"Neden bana Wilder Hayes'i tanıdığını söylemedin?"

Burnum kırıştı. "Onu tanımam neden umurunda olsun ki?"

"Çünkü o bir efsane."

"Uh... ne efsanesi?"

Babam başını salladı. "Bunun kim olduğunu gerçekten bilmiyor musun?" "Patronumun patronunun patronunun oğlu mu?"

"O *Wilder Hayes*, Sloane, şimdiye kadar profesyonel ragbi oynamış en iyi oyuncularından biri."

Wilder'a baktım. "Profesyonel olarak mı oynadın?"

İlk defa ukala görünmüyordu. Başını sallarken bile biraz mütevazı görünüyordu. "Evet, sekiz yıldır."

Babam Wilder'a baktı. "Tatlım, o ragbinin David Beckham'ı. Beckham'ın ABD'de futbol için yaptığını o da ragbi için yapacak. Kendi takımını kuruyor ve taraftar kitlesiyle çok dikkat çekecek."

Wilder, "Takım henüz tamamlanmış bir anlaşma değil," dedi. "Komisyon iki haftadan kısa bir süre içinde genişleme konusunda oylama yapacak."

"Bunu yapmamaları aptallık olur," diye belirtti babam.

"Teşekkür . Çok nazıksınız."

"Sana ne içireyim?" Babam sordu. "Müesseseden." "Sadece bir bira alacağım," dedi Wilder. "Eğer varsa, bir bira."

Her şeyin kafamda oturması için bir dakikaya ihtiyacım vardı. "Affedersiniz. Bu bardakları kaldırmam gerekiyor."

Barın ortasına doğru yürüdüm ve bardakları baş üstü askısına asmaya çalıştım. Ama birkaç saniyede bir bakışlarım Wilder'a geri dönüyordu. Ünlü müydü? Bir rugby oyuncusu mu? David Beckham mı? En şaşırtıcı olanı da babamın ona *bedava bira* teklif etmiş olmasıydı. NYPD veya FDNY üyesi olmayan biri içeri girdiğinde, etrafta dolaşmalarını engellemek için onlardan iki kat para alırdı. *Hiçbir* sivil babamdan bedava içki alamazdı.

Babam Wilder'ın birasını doldurmayı bitirdiğinde ben de bardakları asmayı bitirdim. Yorgun olduğunda eli daha çok titriyordu ve Wilder'ın ona odaklanmasını izledim. Az önceki adamın aksine Wilder'ın gözleri yumuşadı ve gülümsedi. *Lanet olsun. Seninle ilgili hoşuma gidecek şeyler bulmak istemiyorum.*

Babam yanına geldi. "Kafasına vurmam lazım.

Hemen dönerim." "Tamam."

Birkaç müşteriye kontrol edip yeniden doluma ihtiyaçları olup olmadığını sorduktan sonra Wilder'a doğru yürüdüm. "Peki burada gerçekten ne yapıyorsun?" diye sordum. "Buraya sadece bira içmek için gelmedin. Burayla ofis arasında bir şeyler içmek için muhtemelen bin tane yer vardır ve bunların çoğunda daha dost canlısı insanlar ve bulaşık makinesi lekesi olmayan bardaklar vardır."

"Buranın New York'un en eski üçüncü barı olduğunu söylemişsiniz, değil mi?"

"Seni geri çevirdiğim ve bunu kaldıramadığın için olmadığına emin misin? Her zaman istediğini elde eden ve elde edemediğinde de bunu pek iyi karşılamayan bir tipe benziyorsun."

"İstedığimi elde etmeyi severim. Ama bunun için çalışmaya hazırım."

Başımı salladım ve iç çektim. "Demek ünlüsün, ha? Nasıl oldu da bu küçük gerçekten bahsetmedin?"

Wilder omuz silkti. "Beni kişiliğim için seveceğini umuyordum."

"Kişiliğin mi?" Güldüm. "Gerçekten mi?"

Sırıttı. "O kadar da kötü değilim."

Babam tuvaletten geri döndü. Ona doğru başımı salladım. "Gitmeliyim. Bütün gün buradaydı ve seninle konuşmakla meşgul olduğumu düşünürse, asla

ve dinlenmeye ihtiyacı var."

"Tamam."

Ben daha uzaklaşmadan babam yanıma geldi. "Neden şimdi gidip yemek molası vermiyorsun?"

"Ben iyiyim. Eve gidince yerim."

"Bir şeyler sipariş edin ve oturup yiyin. Yoksa gitmiyorum. Ben gittiğimde kan şekerinin düşmesini istemiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Uzlaşmaya ne dersin? Ben yavaşlayınca yiyebileceğim bir şeyler sipariş edeceğime söz veriyorum, sen de şimdi eve git ve ayaklarını yerden kes. Ayrıca metroya değil, Uber'e binersin."

"Ben

iyiyim."

"Baba..."

Wilder araya girdi. "Ben de henüz yemek yemedim. Birkaç kapı ötede bir İtalyan restoranı gördüm. Oraya gidip ikimiz için bir şeyler alsam nasıl olur? Teslimattan daha hızlı olurum."

Babam *harika* derken ben de *hayır* dedim.

Wilder birasının geri kalanını devirdi ve ayağa kalktı. Çenesini babama doğru kaldırdı. "Bir şey ister misiniz efendim?"

"Hayır, teşekkür ederim. Ve Harry, lütfen. Tatlıya düşkünseniz, harika cheesecake yapıyorlar."

Wilder başıyla onayladı ve uzaklaşmaya başladı.

"Geri döneceğim." Gözlerimi birkaç kez kırptım.

"Bekle. Hayır dedim."

Cevap verirken arkasını dönmedi. "Baban haklı. Yemek yemelisin."

"Ama, ama ne istediğimi bile bilmiyorsun."

Omzunun üzerinden bir gülümseme attı. "Elbette isterim."

On beş dakika sonra Wilder elinde büyük bir paket servis çantasıyla döndü. Barın karşısındaki küçük masaları işaret etti ve babamla konuştu. "Belirli bir masa var mı?"

"Neden arka tarafa, daha sessiz olan gitmiyorsunuz?"

Başım, ben burada yokmuşum gibi davranan iki adam arasında gidip geldi. Babama baktığımda, çoktan arka masaya yaklaşmış olan Wilder'ı işaret etti.

"Koş bakalım."

İçimi çektim. "İşim biter bitmez bir Uber'le gidiyorsun."

Ben masaya geldiğimde Wilder bir sürü konserve kutusunu açmıştı. "kişi yiyor?" diye sordum. "Altı kap mı?"

"Birkaç seçenek bulabileceğimi düşündüm."

Kabinin bir tarafına kaydım. "Ne istediğimi *sorsaydın* bunu yapmak zorunda kalmazdın."

Bir teneke kutuyu yanıma doğru itti. "Spaghetti carbonara."

Çenem düştü. "Bunun en sevdiğim yemek olduğunu nereden bildin?" Sırıttı ve oturdu. "Kendi yöntemlerim var."

Bugün öğle yemeğinde terapiye gitmiştim, bu yüzden aslında oldukça açtım. Kapağı açtım ve havaya yayılan koku karşısında salyalarım aktı. "Neden gidip bize gerçek tabak getirmiyorum, paylaşabiliriz?"

"Kulağa hoş geliyor."

Arka tarafa geçip tabak, çanak ve içeceklerle geri döndüm. Wilder elinde teneke kutulardan biriyle bardaydı. Babam büyük bir gülümsemeyle her neyse aldı.

"Ona ne verdin?" Wilder yerine oturduğunda sordum.

"Sevdiğini söylediği cheesecake. Üstünde sade ya da yaban mersini vardı. Ben yaban mersinlisini aldım; antioksidan yüklü ve çiğnemesi kolay. Yutmakta da zorluk çekiyor mu?" Durakladı. "Büyükbabam Parkinson hastasıydı. Çiğnemekte zorlanırdı."

Başımı salladım. "Neyse ki yok. En azından şimdilik. Bunu yaptığın için teşekkür ederim."

"Bize tatlı almadım. Onları yiyip yiyemeyeceğinden emin değildim."

Başımı öne eğdim. "Neden öyle dedin?"

"Bugün uzaklaşırken kolunuzun arkasındaki insülin pompasını fark ettim." Çatalını bana doğrulttu. "Gördün mü? *Sadece* kışına bakmıyordum."

Gülümsedim.

Wilder kalan konserveleri açtı ve tabaklarımızı doldurdu. Benimkine baktı.

Omuz silktim ve bir lokma makarna çatalladım. "Öğle yemeği yiyemedim."

Dudağı seğirdi. "Yargılamıyordum. Yemek yiyen kadınları severim. Sadece ne seçtiğine dikkat ettim."

"Bunu neden yapasın ki?"

"zaman için. Yemek yapmayı severim. Ve seksten sonra yatakta makarna yemeyi."

Gülmekten ağzımı kapattım. "Bu ifadede yanlış olan o kadar çok şey var ki nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"Seni güzel bir yere götürmemi mi tercih edersin?"

"Sen İngiltere'de yaşamıyor musun?"

"İstiyorum. Ama her zaman buraya gelmemi bekleyemezsin. Arada bir beni ziyaret etsen iyi olur diye düşünüyorum. Hiç Londra'ya gittin mi?"

"Hayır."

"Mükemmel o zaman. Sana etrafı gezdireceğim."

"Restorana yürürken başını mı çarptın?" Wilder sıırttı. "Sadece önüme bakıyordum."

"Ya da hayal dünyasına bakıyorsunuz."

"Göreceğiz." Omuz silkti. "Bana şu erkek moratoryumundan bahset. Artık nişanlı olmadığın için mi?"

Çatalımı ağzımın ortasına kadar getirmiştim ve durakladım. "Nişanlı olduğumu nereden biliyorsun?"

"En sevdiğin yemeğin spagetti carbonara olduğunu bildiğim gibi. Derginin web sitesindeki biyografinden."

Biyografimde evleneceğimi yazdığımı unutmuşum. Bunu değiştirmem gerekiyordu. Yine de bu onun bildiği her şeyi açıklamıyordu. "Biyografimde sadece nişanlı olduğumun yazdığından eminim. Artık evli olmadığımı nereden biliyorsun?"

Wilder gözlerini kaçırđı. "Sanırım vestiyerde olanlar yüzünden öyle olmadığını düşünmüştüm."

İçimden bir ses bundan daha fazlası olduğunu söylüyordu. "Rugby oynarken numaran kaçtı?"

"On yedi. Neden?"

Yakaladım, On Yedi Numara. Masanın karşısında öne doğru eğildim. "Buraya gel."

"Seni öpmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, sadece bir dakikalığına yakın dur."

Masa o kadar büyük değildi, bu yüzden ikimiz de eğilerek öpüşebilirdik. Ama ben aramızda biraz mesafe olmasına dikkat ettim. Doğrudan gözlerinin içine baktım. "Geçen gece YouTube programımı izledin, değil mi?"

Wilder'ın gözleri büyüdü. "Şu anda dudaklarımı seninkilere çarpmayı çok istiyorum ama sanırım babanla bir ilişkim var ve bunu mahvetmek istemiyorum."

Koltuğumda geriye yaslandım. "Lanet olsun biliyordum!"

Bazı erkekler, şirketinizin web sitesini takip ettiklerini, en sevdiğiniz yemeği ezberlediklerini ve sizi izlediklerini itiraf etmekten utanıyor olabilirler.

YouTube'da düğünle ilgili bir talk show. Ama Wilder öyle değildi. Gözleri parlıyordu. "Nişanlandığını öğrendiğimde hiç mutlu olmadım."

"Hâlâ nişanlı olduğumu ve seninle öpüştüğümü mü düşündün?" "Öyle görünüyordu ama umarım yanılmışımdır."

Güldüm. "Sen bir sapıksın." "Bu bir ilk, inan bana."

"Eminim öyledir. Görünüşe göre ünlü bir rugby oyuncususun, bu yüzden kadınlarla tanışmanın senin için çok zor olduğunu düşünmüyorum."

Yorumumu geçiştirdi ve bizi buraya getiren soruya yöneldi. "Yani bu erkek moratoryumu ... nişanınız bittikten sonra mı başladı?"

Başımı salladım. "Bunun kesinlikle katkısı oldu. Ama yirmi altı yaşındayım ve sanki on altı yaşından beri bir erkek arkadaşım varmış gibi hissediyorum."

"Aynı erkek arkadaş mı?"

"Hayır. Birkaç uzun süreli ilişkim oldu."

"Nişanlınızla ne kadar süre birlikteydiniz?"

"İki buçuk yıl."

"Neden ayrıldığınızı sorabilir miyim?"

"Hâlâ eski sevgilisine aşıktı." Bunu itiraf etmek ilk kez bu kadar acı vermemiş olabilir. "Mihrapta durana kadar hiçbir fikrim yoktu."

"Tanrım. Ne sikim ama."

Hüzünle gülümsedim. "Evet."

Ağzının kenarını sildi. "Eh, onun kaybı. Benim kazancım."

Güldüm. "Hiçbir şey kazanmadınız, Bay Hayes."

Kaşlarını oynattı. "Dilinden dökülen bu ses hoşuma gidiyor."

"Reddedilmek mi?"

"Hayır. Bana Bay Hayes diyorsun."

Ona bir şey vermeliydim, oturduğumuzdan beri gülümsüyordum. Belki de ona iki şey vermeliydim. Hatırladığımdan bile daha yakışıklıydı.

Çatalıma daha fazla carbonara spagetti koydum ve yüzümü doldurdum. "En sevdiğim yemeklerden ilişki geçmişime kadar hayat hikâyemi biliyormuşsun gibi hissediyorum. Senin olayın ne? Neden bekârsın?"

"Meşgulüm. ABD'de bir genişleme takımı kurmaya bu kadar yaklaşabilmek için geçen yıl pek çok engeli aştım. İsmimi boyatmalıyım

British Airways uçağının yan tarafında, uçtuğum onca mille birlikte. Ayrıca küçük kardeşim babasının evinden çok benim evimde vakit geçiriyor. Ele avuca sığmıyor."

"Bunun bir nedeni var mı?"

"Babası her zaman kaypaktı ve birkaç yıl önce yeniden evlendi. Brenda bir gence kurallar koyamayacak kadar özgür ruhludur. Lucas ona okula gitmek istemediğini söylüyor, o da ona evde kalıp bir şiir kitabına dalmasını söylüyor. Ayrıca esrar zulasını karıştırmaya başladı, ben de onunla geçirdiğim zamanı artırdım."

"Oh oğlum."

"Tam bir baş belası ama sanırım onun yaşındayken hepimiz baş belasıydık."

Gülümsedim. "Geceleri çalışan erkek kardeşimin yerine haftada birkaç gece yeğenime bakıyorum. O yüzden sizi çok iyi anlıyorum. Ama benim tam tersi bir sorunum var. Bugün bir oğlanı öpmekten bahsettiğini duydum. Eğer ağabeyim bilseydi, onu otuz yaşına kadar cezalandırırdı. Bu yüzden onunla paylaştıklarımı yönetmeye ve elimden geldiğince ona rehberlik etmeye çalışıyorum. Annesi sekiz yıl önce öldü."

Wilder arkasına yaslandı ve bir kolunu kabinin üst kısmına doğru uzattı. "Şimdiden ne kadar çok ortak noktamız olduğuna bakar mısınız? Parkinson hastası bir aile, gençlerin yetiştirilmesine yardımcı olmak, ikimiz de yakışıklı olduğumu düşünüyoruz."

"Alçakgönüllülük de." Güldüm. "Kişisel gelişim kitaplarına da mı takıntılısın?"

"Bunların her zaman aptalca olduğunu düşünmüşümdür. Ama son zamanlardaki takıntım için bir kitaba ihtiyacım olabilir."

"Peki ya geçen yıldan önce? En uzun ilişkiniz ne kadardı?"

Wilder'ın gülümsemesi düştü. "Üniversiteden beri kimseyle birkaç aydan fazla çıkmadım."

"Nedenmiş o?"

"Cevabı beğenmeyeceksin."

"değil. Dürüst cevapları tercih ederim. Beni pasifize eden yalanları sevmiyorum."

"Bekâr hayatımdan keyif aldım. Oynarken sürekli seyahat ederdim. Rugby Avrupa'da büyük bir spor ve ben de takım kaptanıydım, yani..."

"Yani..." Dedim ki. "Bu birbirimize zıt kutuplar gibiyiz. Ben bir ilişki kızıyım, sen ise onları sev ve terk et tipindesin."

"Öyleydi. Artık öyle değilim."

Başımı öne eğdim. "Hayır mı? Hiç ciddi bir ilişkin olmadıysa nasıl emin olabiliyorsun?"

Sırıttı. "Çünkü seninle tanıştım."

Kıkırdadım. "Pürüzsüz, Hayes, pürüzsüz. Kadınları elde etmekte neden zorlanmadığını anlayabiliyorum. Saçmalıklar kolayca akıyor." Ağzımı sildim. "Ama barın arkasına dönmeliyim. Babamın ayağa kalkması lazım."

"Bütün gece burada tek mı kaldın?"

"Burası bir polis barı. Kimse bana sorun çıkarmıyor." "Polis barı mı?"

"Polisler ve itfaiyeciler." Barda oturan on adamın her birini işaret ettim. "Polis. Polis. Polis. İtfaiyeci. Polis. Polis. İtfaiyeci. İtfaiyeci. Polis. Polis. Polis. Babam 30 yıl boyunca birinci karakolda çalıştı. Birkaç blok ötede. Yüzbaşı olarak emekli oldu. Ama o dördüncü kuşak NYPD, ağabeylerimden biri de NYPD'den. Diğeri de FDNY."

"Vay be. Yanlış bir şey yaparsam bana doğrultulmuş bir sürü silah var gibi görünüyor."

Kabinden kayarak çıktım ve ayağa kalktım. "Yemek için teşekkür ederim."

Wilder da onu takip etti. Elime uzandı ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Seni dışarı çıkarayım."

Her ne kadar cazip olsa da -kendisi ne kadar cazip olsa da- içgüdülerim bunun iyi bir fikir olmadığını söylüyordu. "Hiç sanmıyorum. Moratoryumuma sadık kalacağım."

"Ne kadar sürer?"

"Bir yıl. Altı ayım kaldı."

Gülümsedi. "Ryan'ın düğünü o zaman?"

"Sıradaki evlenecek olan o mu?"

Ayağa kalktı ve yanağımdan öptü. "Hayır. Senin moratoryumun bittiğinde, altı ay sonra kimin düğünü var. Ben bekleyeceğim."

"Seninle çıkma ihtimalim için altı ay mı bekleyeceksin?" Wilder topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Evet."

"Hiçbir kadına iki aydan fazla *bağlanmamış* bir adam, kendisiyle yatmayan bir kadın için altı ay mı bekleyecek?"

Omuz silkti. "Eğer gereken buysa."

Gözlerimi devirdim. "Tamam, . Tabii."

"Sizin erkek moratoryumunuz var, benim de bayan moratoryumum olacak." "Mmm-hmm."

"Göreceğiz."

Masayı temizledim, çöpleri yemek artıklarından ayırdım. Daha açmadığımız birkaç tepsi vardı. "Bunları almak ister misin?"

"Sabah erkenden uçağım var. Sen onları al."

"Teşekkür ederim. Zıyan olmayacaklar. Ben yemezsem kardeşlerimden biri ya da babam yer."

"Sanırım bir hafta sonra görüşürüz. Düğünde mi?"

"Sanırım öyle."

Wilder yanıma geldi ve babamla tokalaştı. "Bıra için teşekkürler, Harry."

"Ne zaman istersen. Tekrar gel evlat."

Başparmağıyla omzunun üzerinden kapıyı işaret etti. "Eve bırakmamı ister misin?"

Babam ona el salladı. "Ben iyiyim. Metroya atlayacağım."

"Emin misin? Babamın arabalarından birini kullanıyorum. Eski klasikleri toplar.

Bu bambaşka bir şey. 64 model Pontiac GTO."

Babamın ağzı açık kaldı. "Bok yok mu? Babamın 1964'te bir 64'lüğü vardı. O lanet arabayı severdim."

Wilder kapıyı işaret etti. "Hadi o zaman."

"Emin misin? Yolundan çıkmanı istemiyorum..."

Babam soruyu sorabilirdi ama önlüğünü çözmeye başlamıştı bile.

"Olumlu."

Wilder babamın bara gelmesini bekledi. Babam için kapıyı iterek açarken bana döndü ve göz kırptı. "Yakında görüşürüz, Cupcake."

9

WILDER

"*Kahretsin.*" Titreşen telefonuma baktım ve alnımı ovuşturarak inledim. *Melanie Harper*. Geçen hafta ona mesaj attığımı ve Londra'ya döndüğümde birlikte takılmayı teklif ettiğimi tamamen unutmuştum. O kadar çok gidip geliyordum ki bugünün Salı olduğunu bile fark etmemiştim. Belki de iptal ediyordu? Belki de bunu düşünmek için zaman harcamama bile gerek yoktu?

Ama mesajı okumak için kaydırıldığımda bir resim çıktı. İki yanağımla hava üfledim. Melanie küvette yatıyordu, köpükler hemen her şeyi kaplıyordu - suyun dışına çıkmış iki sert meme ucu hariç.

Bu geceki randevumuz için hazırlanıyorum. Benim evimde mi, seninkinde mi?

Ona Çin yemeği için dışarı çıkmayı teklif etmişim. Ama o her şeyin nasıl biteceğini biliyordu. Bu kadar iyi anlaşmamızın sebebi de buydu. Oyun yok. Doğrudan konuya girerdik. İkimizin de daha fazlası için ne zamanı ne de isteği vardı. En azından benim birkaç hafta önce yoktu. Şimdi ise ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Küçük bir kızıl saçlı beni alt üst etmişti.

Altı ay! Ona, onun için *altı ay* bekleyeceğimi mi söylemişim? Aslında, bu bir şey olmasını beklemek bile olmayacaktı. Onun aptal moratoryumu bittikten sonra bir şeylerin *olma şansını* beklemek olacaktı. En son altı ay seks yapmadan durduğumda böyle bir şey hiç olmamıştı. On beş yaşımdan beri ilk kez doğum günümde biriyle yatmışım. Ama aynı zamanda sabah erkenden ABD'ye dönmem gerekiyordu, bu yüzden Sloane'a söylediğim şeyi gerçekten yapıp analiz etmek yerine

seyahat programımı iptal etmekle suçlamama zihinsel olarak izin verdim.

Wilder: Üzgünüm, Mel. Erteleme alabilir miyim? Genişleme kararı son aşamaya geldi ve tekrar uçmak zorundayım.

Bir dakika sonra telefonuma bir yanıt geldi.

Elbette. Takımla iyi şanslar. Gelecek hafta anlaşma tamamlandığında kutlayabiliriz.

Biraz rahatladım, en azından şimdilik. Ama sonra telefonum tekrar titredi.

"Hayatımı sikeyim." Ellerimi yüzümde ovuşturdum.

Melanie bir fotoğraf daha göndermişti. Şimdi küvetin hemen dışında duruyordu - mükemmel vücudundan aşağı süzülen birkaç su damlası dışında tamamen çıplaktı ve bir elinde küçük bir vibratör tutuyordu.

Melanie: Eğer bir ya da iki saat boş zaman bulursanız, tüm ay boyunca buralardayım. O zamana kadar kendi başımın çaresine bakarım;)

Asistanım Margot interkom sistemimizden içeri girdiğinde hâlâ ekrana bakıyor ve akıl sağlığımı sorguluyordum. "Andrew bu sabah sizinle görüşmek istiyor. Önemli olduğunu söyledi."

Andrew Emerson tüm holdinglerimin şirket içi hukuk danışmanıydı, ancak son zamanlarda burada çalışan çoğu insan gibi zamanını neredeyse sadece genişleme ekibine ayırıyordu. Aynı zamanda benim en iyi çocukluk arkadaşımdı, bir çalışandan çok kardeşim gibiydi.

Düğmeye bastım. "Hazır olduğunda söyle."

Tanrı biliyor ya, telefonumun cazibesi ve Sloane'u düşünmek arasında gidip gelirken hiçbir şey başaramıyordum. Ama burnumu tekrar işime vermeye zorladım ve yarın sabah tekrar yola çıkmadan önce yapılması gerekenleri görmek için elektronik takvimimi açtım. Üç dakikadan az bir süre sonra kapım çalındı ve Andrew beklemeden kapıyı açtı.

"Sanırım bu önemli..." Dedim ki.

"Evet, öyle." Kapıyı kapattı. İçeri girdiğinde ona iyice baktım ve midem bulandı. *Oh lanet olsun.* Her neyse *kötüydü.* Andrew ikilimiz arasında profesyonel görünümlü olandı - her zaman temiz traşlı, takım elbisesi jilet gibi ütülü, ayakkabıları parlatılmış... Ama şimdi yüzünde

Saçı sakalı birbirine karışmış, giysileri içinde uyumuş gibi kırıışmıştı ve ayakkabı boyasında kendimi göremiyordum.

"Ne oldu? Oylama için ihtiyacımız olan komite üyelerinden birini mi kaybettik?"

Sandalyeme yığıldı ve bir elini karmakarışık saçlarında gezdirdi. "Daha kötü."

"Bundan daha kötü ne olabilir ki?"

Andrew gözlerimin içine baktı. "Camille'i aldattım."

Donup kaldım. Bu onun söylemesini beklediğim son şeydi. "Ne oldu böyle?"

Başı ellerinin arasına düştü ve saçlarını diplerinden çekti. "Reklam departmanından bazı arkadaşlarla dışarıdaydım ve bir bara gittik. İçkiyi biraz fazla kaçırdım ve bir kadınla konuşmaya başladım. Birkaç haftadır buradayım, sanırım yalnızlık çekiyordum. Bunların hiçbir mazeret değil. Camille'i çok seviyorum."

Nutkum tutulmuş bir halde sandalyeme geri oturdum. "Daha önce hiç aldattın mı?" Sorduğum için bile gücenmiş görünüyordu. "Hayır, tabii ki yapmadım."

"Şimdi yattığın kadın hakkında ne hissediyorsun? Sonra?"

Kaşlarını çattı. "Kendimi bok gibi hissediyorum çünkü ona söylemedim bile, en azından hatırlayabildiğim kadarıyla. Ama ona karşı bir hissetmiyorum, eğer sorduğun buysa. Sadece sarhoşken yaptığım bir hataydı."

"Ne yapacaksın?"

"Yüzüğü birkaç gün önce aldım. İki hafta sonra yıldönümümüzde evlenme teklif edeceğim."

Sandalyeme geri yaslandım. "Oh, adamım."

"Sen olsan ne yapardın? Ona söyler miydiniz yoksa hiç olmamış gibi mi davranırdınız? Kadın İngiltere'de yaşıyor, yani Camille'in bunu öğrenmesi pek olası değil."

"Bence yanlış kişiye soruyorsun. Bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun."

Andrew gözlerini kapattı. ", doğru düzgün düşünemiyorum bile.

Özür dilerim. Elbette itiraf etmem gerektiğini düşünürsünüz."

"Sence Camille'e söylesen bu haberi nasıl karşılardı?" "Taşaklarımı keserdi."

Andrew'un dört yıllık kız arkadaşı bölge savcı yardımcısıydı. Onu bir keresinde mahkemede görmüştüm. Bir buçuk metre boyundaki bir kadın için oldukça korkutucuydu.

Bayan.

Başımı salladım. "Özür dilerim dostum."

"Bir hata yaptım, hem de çok büyük bir hata. Eğer ona söylersem beni terk edecek."

Ona olanları unutmasını söylememi istedi ama bu benim için kolay değildi. "En azından korundun mu?"

"Bana prezervatif vermek zorunda kaldı çünkü prezervatifim bile yoktu. Camille ve ben yıllardır kullanmadık." Gözleri büyüdü. "Ya son kullanma tarihi geçmişse? Son kullanma tarihi geçmişti, değil mi? Ya onu hamile bıraktıysam? Ya bana lanet bir hastalık bulaştırdıysa?"

"Derin bir nefes al. Pek iyi görünmüyorsun."

Gözleri, düşünceleri kadar hızlı bir şekilde odanın içinde geziniyordu. "Eğer beni kovarsa New York'ta kalacak bir yerim bile yok."

"Bu senin endişelerinin en küçüğü."

"İki gün içinde geri dönmem gerekiyor. Onunla nasıl yüzleşeceğim?"

"İhtiyacın varsa daha fazla zaman ayır. Camille'e söyle, üzerinde çalışman için sana burada ihtiyacım var."

bir şey. Uçağa binmeden önce kafanı toparlaman gerekiyor."

"Bana inanmayacaktır. Bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktır."

İki yıl önce, Andrew'u hukuk fakültesinden mezun olduğundan beri haftada doksan saat çalıştığı mavi çipli hukuk firmasından koparmıştım. Ona daha iyi bir maaş ve çalışma saatlerinin yarısını vaat etmişim, ancak son zamanlarda genişleme ekibi nedeniyle çok fazla zaman harcıyordu. Camille bir işim çıktı dese iki kere düşünmezdi. Ve benim aklı başında en iyi arkadaşım bunu biliyordu. Sadece sinir krizi geçiriyordu.

Andrew şakaklarını ovuşturdu. "Her şeyi berbat ettim. Ne yapacağımı bilemiyorum. Keşke zamanı geri alabilsem."

"Bence yapman gereken ilk şey biraz uyumak. Yorgun olduğunda düzgün düşünemezsin. Dün gece hiç uyudun mu?"

Başını iki yana salladı. "Nasıl yapabilirim?"

"Ben de öyle düşünmüştüm. O yüzden her şeyden önce eve git ve uyu. Bu kadar gergin olmadığınızda her şey biraz daha netleşecektir. Eğer ona söylemeye karar verirsen, bu konuşmayı telefonda ya da Zoom'da değil, yüz yüze yapmalısınız. Yarın sabah New York'a uçuyorum. İstersen bana katıl. İyi bir gece geçirdikten sonra birlikte oturup konuşuruz. Sonra da Camille'i şahsen görmeye gidersin."

Andrew derin bir nefes verdi. "Tamam."

Çenemi kaldırdım ve ofisimin kapısını işaret ettim. "Şimdi evine git. İçtiğin o boktan viskiden iki parmak yuvarla ve sız. Eğer benimle geri dönmeye karar verirsen, Margot'ya uçuş ayarlamalarını değiştirmesini söyle. Senin için burada kalacağımı söyledim ama New York'ta kaçıramayacağım toplantılarım var ve sonra başka bir düğün. Ama Londra'da birkaç gün daha kalmaya karar verirsen ve konuşmak istersen yirmi dört/yedi saat bir telefon uzağındayım."

Andrew başını salladı ve ayağa kalktı. "Sağ ol dostum."

★ ★ ★

Birkaç saat sonra yöneticim elinde not defteriyle geldi. "Andrew hazır. Ona seninle sabah British Airways salonunda buluşmasını söyledim. Kapınızdan çok uzakta olmamalı."

"Şimdiden aradı mı?"

"Yaklaşık yarım saat önce."

Karar vermeden önce biraz uyumak için çok fazla ... "Tamam, harika. Teşekkürler."

"Ayrıca, Arnot Goncalo Perşembe günü maçın devre arasında sizinle buluşacak. Ona locadan izleyebileceğini söyledim ama sahaya en yakın yer olduğu için oğlunu tribünden izlemeyi tercih ettiğini söyledi."

"Harika. Teşekkürler."

Margot not defterinden bir şeyi işaretledi ve devam etti. "Smokininiz düğün için temizlendi. St. Regis konsiyerj ekibine aldurdum, siz giriş yaptıktan sonra odanıza teslim edecekler. Gelen kutunuzda tüm toplantı saatlerinizi ve sizi alacak olan araba servisinin telefon numarasını içeren bir e-posta var. Akşam yemeği rezervasyonları yapıldı. Andrew'un da New York'a gideceği için herhangi bir toplantıda size katılıp katılmayacağından emin değildim, bu yüzden herhangi bir şey için kişi sayısının ayarlanmasına ihtiyacınız olursa bana bildirin."

Başımı salladım. "Ben iyi olacağım. Andrew'un oradayken ilgilenmesi gereken başka şeyler var."

Margot başıyla onayladı. "Sanırım hepsi bu kadar. İyi şanslar. Oylama sonucunu öğrenmek için hepimizin eli tetikte olacak."

"Teşekkürler, Margot. Geçen yıl beni düzenli tutmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

Gülümsedi. "Ben oldukça harikayım."

"Öylesin. Bu yüzden bu hafta sonu ailenizi güzel bir akşam yemeğine götürün ve hesabı gider olarak yazın."

"Senin güzel versiyonun mu yoksa benim güzel versiyonum mu?" "Hangisi daha . Şimdi eve git."

"Takviminin çıktısını almamı ister misin?"

"Ben yaparım. Muhtemelen sensiz yapabileceğim tek şey bu." Güldü. "İyi uçuşlar patron."

Birkaç dakika sonra, o gün için toparlanmaya çalışırken kapı hafifçe çalındı. Margot olduğunu düşünerek dönmeden konuştum. "Tek bir şey yapabileceğime bile inanmadın, değil mi?"

"*Pek* çok şeyi yapabilecek kapasitede olduğunu biliyorum..."

Döndüğümde Anna Destin'in kapımın önünde durduğunu gördüm. Kendine özgü erkek avcısı gülümsemesini takınmıştı ve ben de üzerindeki dar elbiseyi fark etmeden edemedim. Gözlerimi tekrar deri çantama çevirdim ve boğazımı temizledim. "Selam Anna. Nasılsın?"

"Ben iyiyim." Ofisime doğru birkaç adım attı. "Uzun zamandır görüşemedik. Bugün erken saatlerde sana bir mesaj bıraktım ama cevap alamadım. Bir şansımı deneyeyim dedim ve gitmeden önce burada olup olmadığına bakayım dedim."

"Bunun için üzgünüm. Yoğun bir gün geçirdim."

Anna ile yıllar önce, annem hâlâ hayattayken ve Londra'daki dergileri yönetirken şirketin tatil partisinde tanışmıştım. Benden yaşça büyüktü ama ne kadar büyük olduğundan hiçbir zaman emin olamamıştım. Benden on iki ila on beş yaş büyük olduğunu tahmin edebiliyorum. Aynı zamanda tüm dergilerin satış müdür yardımcısıydı. O zamanlar hala İngiltere için çalışıyordum ve daha önce hiç kırklı yaşlarında bir kadınla birlikte olmamıştım, bu yüzden gecenin sonunda eve giderken arabayı paylaşmayı teklif ettiğinde kabul ettim. O gece beni müthiş bir şekilde gezdirdi. Yaptığım en akıllıca şey değildi, ama hey, bekardım ve onun patronu değildim. Yine de annem öldükten ve ben onun işlerinin mülkiyetini devraldıktan sonra kesinlikle bir daha olmamalıydı. Bunun için hiçbir mazeret yoktu, özellikle de birden fazla kez olduğu için. Çok seksi olması ve ağzının bir kamyoncunun yüzünü kızartacak kadar kirli olması dışında.

Gözleri çantama kaydı. "Gitmeye mi hazırlanıyorsun?"

Başımı salladım. "Evet."

Başını nazlı nazlı eğdi. " ister misin?"

Önce Melanie ve onun çıplak selfileri, şimdi de Anna. Bugün sınanıyordum. Ama Sloane işin içinde olmasaydı ve Anna'nın çalıştığı şirketin sahibi ben olmasaydım bile, arkadaşımın verdiği haber bugünkü ilişkilere gölge düşürmüştü. Hayatımda pek çok hata yapmışım ama bunları tekrarlayacaksam lanetlenirdim.

Çantamı omzuma kaldırdım. "Arabam burada ama teşekkürler."

10

WILDER

ON YIL ÖNCE

"Kolay gelen şey uzun sürmez."

Harvard'daki ilk dönemim için beni bıraktıktan sonra babamın bana söylediği son şey buydu. O zamanlar okuldan sanmışım.

Şu anda saçlarını savurup barın diğer tarafından gülümseyen sarışın mı? Tam olarak elde edilmesi zor hisler vermiyordu. Onu bir saat önce fark etmişim. Uzun bacakları, ince beli ve vücudumun belli bölgelerinde halka izleri bıraktığını hayal etmekten kendimi alamadığım kırmızı rujuyla gözden kaçması imkânsızdı. Ve bunu fark eden tek erkek ben değildim, bundan kesinlikle . Yarım düzine erkeğin ona doğru yaklaştığını, ancak kuyruklarını bacaklarının arasına kıştırıp geri çevrildiklerini izlemişim. Gözlerimiz birkaç kez buluşmuştu, bu yüzden daha şanslı olabileceğimi düşündüm. Ama barın o tarafı bizim bölgemiz değildi. Final kulüpleri -ya da diğer okulların genellikle kardeşlik dediği şey- burayı ikiye bölüyordu.

Yerde bir çizgi ya da yazılı kurallar yoktu ama ben yine de arkadaşlarımla birlikte bizim tarafımızda kaldım. Bu hepimizin bildiği ve kabul ettiği bir şeydi.

-Tıpkı bu koltuğun bu yıl benim olması gibi. Bildiğim kadarıyla burası açıldığından beri rugby takımının kaptanına aitti. Yanımdaki koltuk da futbol takımının kaptanına aitti ama o bu gece burada değildi. Biz burada olmadığımız zamanlarda koltuklarımız boş kalırdı -kuralları bilmeyen insanlar içeri girdiği zamanlar hariç. Ve eğitildiler.

Yarınki sınavım için evde çalışmam gerekiyordu ama takım arkadaşlarım öğleden sonraki 24-17'lik galibiyetimizin ardından kutlama yapmak için beni dışarı sürüklediler. I

Biramı bitirdim ve barmene uzatarak bir tane daha istediğimi işaret ettim, sonra da içtiğim dört biradan kurtulmak için erkekler tuvaletine doğru ilerledim. Döndüğümde yerimin dolu olduğunu görünce durdum. Sonra suçluya bağlı bacakları gördüm. Etrafına uzandım ve bardan taze biramı aldım. Bacaklar bana doğru döndü.

"Umarım koltuğunuzu sıcak tutmamın bir sakıncası yoktur." Gülümseyerek başını eğdi.

"Hiç de değil. Ama biraz üşüdüm, eğer bir şeyleri ısıtıyorsanız."

Elimden biramı aldı ve biraz içti. "Bana kendininkini alacak mısın, yoksa seninkini mi içmem gerekiyor?"

"Bu gece yarım düzine adamın sana içki ısmarlamaya çalıştığını gördüm. Susamış gibi görünmüyordun."

Üst dudağındaki bira köpüğünü yaladı. "Barlarda erkeklerin bana içki ısmarlamasına izin vermiyorum. Bu onlara karşılığında bir şey yapacağım gibi yanlış bir beklenti veriyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yine de sana bir tane almamı mı söyledin?" Gülümsedi. "Beklentiniz yanlış olmayabilir."

Şikayetçi değildim ama merak ediyordum. "Nedenmiş o?"

"Harikasın." Pazumu sıktı. "Ve seni daha önce maça oynarken gördüm. Kolunu hissetmek için ölüyordum."

Zaten büyük bir egom vardı, ama iyi bir okşamanın kimseye zararı olmazdı. Özellikle de ona benzeyen bir kadından.

"Seni buralarda görmedim," dedim. "Burada okula mı gidiyorsun?"

"Yaptım. Ama sömestrda izin almak zorunda kaldım. Ailemin kredilerle ilgili sorunları vardı ve babam hasta. Para biriktirip geri dönmek için garsonluk yapıyorum. Ama bu biraz zaman alabilir."

"Özür dilerim."

Omuz silkti. "Senin suçun değil." "Senin adın ne?"

"Whitney. Seninki ne?"

"Bugün maça gittin ama adımı bilmiyor musun?" Gülümsedi.

"Wilder Hayes."

"Zaten biliyorsan neden sordun?"

Eli hâlâ pazumun üzerindeydi. Kolumu aşağı yukarı ovuşturdu. "Bana içki ısmarlayacak mısın, ısmarlamayacak mısın?"

"Ne ?" Barmeni çağırmak için elimi kaldırdım.

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki sert bir maden suyu? Taşınabilir bir şey, bardakta değil."

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Alt dudağını ısırđı. "Umarım öyledir."

Ona sert bir maden suyu söyledim ve kendim için bir bira daha ekledim. Beklerken dudaklarına baktım. "Rujunu beğendim."

"Teşekkür ederim. Gözlerini beğendim."

Aşağıya baktım. "Bacaklarını beğendim."

Kolumu tekrar sıktı. "Kaslarını seviyorum."

Ayaktaydım, bu yüzden gömleğinin altını görebiliyordum. Üstünden sağlıklı bir göğüs dekoltesi görünüyordu. Gözlerimi kaldırdım ve gülümseyerek onunkilerle buluştum. "İçkileri boş ver. Buradan çıkmak ister misin?"

Bok gibi seksi dudakları sırtıtmak için kıvrıldı. "Zamanı gelmişti."

Yurt odam beş dakika uzaklıktaydı ama öpüşmek için durduğumuz zamanlar yüzünden yirmi dakika sürdü. Ben daha kapıyı açmadan koridorda kıyafetlerimizin yarısını çıkarmıştık. Bir kadınla yaşadığım en kolay karşılaşma olabilirdi.

Yani babamın sözleri bir alarm vermeliydi.

"Kolay gelen şey uzun sürmez."

Ancak pantolonumun çözölme sesiyle tüm düşüncelerim pencereden dışarı çıktı.

11

WILDER

"Berbat bir durum," dedim. "Ama bence doğru kararı veriyorsun."

Andrew iç çekti. "Eğer dürüst olmazsam onun gözlerinin içine bakamam. Ve o dürüstlüğü hak ediyor."

Ertesi sabah uçağımız nihayet seyir irtifasına yükselmişti, bu yüzden mürettebat tekrar kabinde dolaşmak için ayağa kalktı. Uçuş görevlilerinden biri, Mia, yanımdan geçerken bana doğru flörtöz bir gülümseme attı.

Andrew da fark etti. "Sanırım onu tanıyorsun?"

"Bu uçağa çok binerim."

Arkadaşım bana yan gözle baktı. Ben söylememe gerek cevabı biliyordu ama bilmeme ihtimaline karşı Mia yanıma geldi. Pencere kenarındaki koltuğa oturmuştum. İstemediğim içkiyi önüme koyarken eğildi, bana ve arkadaşıma bluzunun altını net bir şekilde gösterdi.

Gülümsedi. "Bu yolculukta St. Regis'te mi kalacaksınız?"

Başımı salladım. "Hayır, başka bir bölgede işim ."

"Oh. Tamam." Gülümsemesi cilveli bir halden zoraki bir hale dönüşerek ayağa kalktı ve elini Andrew'un omzuna koydu. "Sana başka bir şey getireyim mi tatlım?"

Hâlâ yarısı dolu olan Bloody Mary'sini kaldırdı. "Böyle iyiyim. Teşekkürler."

İkimiz de onun birkaç sıra yukarıdaki mutfak bölümüne doğru yürüyüşünü izledik. Andrew başını salladı. "St. Regis'te kalacağınızı söylediğinizi sanıyordum?"

Gözleriyle tanıştım. "Öyleyim."

"Anladım." İçkisini yudumladı. "Senin için her şey yolunda mı? Böyle güzel bir teklifi geri çevirmek sana göre değil."

İçimi çektim. "O kadar kötü müydüm?" "Sen neden bahsediyorsun?"

"Son yirmi dört saat içinde, daha önce yattığım üç kadından davet aldım."

Andrew dudak bükerek alt dışarı çıkardı. "Ah, seni zavallı bebek. Bekârsın ve üç ateşli kadından seks teklifi aldın. Bu arada ben hayatımın geri kalanını mahvettim. Hayatın gerçekten berbat."

Kıkırdadım. "Ben ciddiym. O kadar büyük bir fahişe miydim?"

"Bir keresinde bir Cuma gecesi barda tanıştığın bir kadınla yattın ve ertesi gün arayıp neşelenmeye ihtiyacı olan arkadaşıyla yatıp yatamayacağını sordu. Sen de yattın."

"Ne yapsaydım? Kadının perişan olmasına izin mi verseydim?"

Andrew gülümsedi. "Sen bir fahişesin, dostum. Ama burada yargılama yok. Özellikle de şimdi. Ayrıca, olmadığın bir şeymiş gibi davranmak sana göre değil."

Kaşlarımı çattım.

Arkadaşımlın alnı kırıştı. "Ciddi misin? Neyin var senin?"

Tüm arkadaşlarım arasında beni en iyi tanıyan Andrew'du. Ayrıca acımasızca dürüsttü. Yüz ifadesini görmek için yerimden kıkırdandım. "Sence bende bir ilişki potansiyeli var mı? Yani, iki aydan fazla süren ve birbirimizin beynini sikmekten daha fazlasını içeren bir ilişki?"

Andrew omuz silkti. "Kaç yıldır birlikteyiz, yirmi beş yıl mı?"

"Arkadaşlıktan bahsetmiyorum."

"Ne sorduğunuzu biliyorum. Ancak kriterlerin o kadar da farklı olduğunu düşünmüyorum. Her türlü ilişki dürüstlük, güven ve açık iletişim üzerine kurulur. Bizde bunlar var. Yani bunları biriyle paylaşma becerisine sahip olduğunuz açık."

"Bu arkadaş olmaktır, erkek arkadaş değil."

"Gerçekten farklı olan tek şey seks, tek eşli olmak." Arkadaşımlı işaret ettim. "Endişelendiğim kısım bu."

"Bunun tek nedeni ilgini çeken bir kadınla tanışmamış olman. Bir kez tanıştığında, bu zor olmayacak." Gözlerini kapattı. "Eve uçma nedenim düşünüldüğünde bunun kulağa gülünç derecede ikiyüzlü geldiğinin farkındayım ama gerçek bu. İkimiz arasında ilişkiyi yürüten erkek ben olabilirim, sen de fahişesin ama biliyorum ki sen asla aldatmazsın..."

Derin bir nefes aldım. "Sanırım biriyle tanıştım. İlgimi çekmeyi başarıyor. Bugünlerde başka bir şey düşünemiyorum."

Andrew'un kaşları saç çizgisine doğru fırladı. "O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Adı ne?" "Sloane."

" biri?"

"Zeki biri. Güzel, kumral saçlı ve harika bir vücudu var. Ve bana saçmalıklarımı söylüyor."

Sırıttı. "Ondan şimdiden hoşlandım."

"Aramızda harika bir kimya var, sadece cinsel anlamda değil. Duygusal ve entelektüel bir kimya da var. Onun konuşmasını dinlemek istiyorum ve bana bir şeyler anlattığında bunu hissediyorum. Gerçekten anlamıyorum bile."

"Bunların hepsi kulağa harika geliyor. Ama neden daha fazlası gelecekmış gibi hissediyorum, sanki büyük kırmızı bayrakların rüzgarda sallanmaya başlamasını bekliyormuşum gibi?"

"Oh, kesinlikle kırmızı bayraklar var." "Evli mi?"

Başımı salladım. "Tabii ki hayır. Ama yakın zamanda nişanlanmıştı. Sik kafalı onu mihrapta terk etti. O da senin gibi, sadece ciddi ilişkiler yaşamış. Babamın holdinglerinden birinde çalışıyor -gelinlik dergisi- ve düğünlerle ilgili bir takıntısı var. Ailesi dördüncü kuşak NYPD ve aynı zamanda küçük bir savaşa girebilecek kadar çok insanın taşındığı bir polis barına sahipler."

"Tanrı , Wilder. Neden ya büyük oynarsın ya da eve gidersin?"

Bu kadına bulaşırsan kışına tekme yersin." "Bir de bana sor."

"Senin kim olduğunu biliyor mu? Randevular konusunda pek de istikrarlı bir geçmişe sahip olmadığınızı?"

"Ondan hiçbir şey saklamadım." "Ve yine de denemek istiyor?" "Sanırım bu da bir sorun."

Andrew'un kaşları gerildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Benimle hiçbir şeyi denemeyi kabul etmedi. Kendi deyimiyle 'erkek moratoryumunda'. Nişanı bittikten sonra bir yıl boyunca kimseyle çıkmamaya karar verdi."

" ne kadar önceydi?" "Altı ay önce."

"Peki önümüzdeki altı ay boyunca ne yapacaksın?"

Kaşlarımı çattım. "Onu bekleyeceğimi söyledim sayılır."

"Onu nerede bekleyeceğim? Ona bu kadar uzun süre bekar kalacağını söylemiş olamazsın."

Omuzlarım çöktü. "Yaptım, evet."

Andrew'un başı bir kahkaha kriziyle geriye düştü. O kadar çok gülmüştü ki, ahmak birkaç kez homurdandı.

"Tamam, . O kadar da komik değil, ahmak."

Gözlerindeki yaşları sildi. "Seks yapmadan geçirdiğin en uzun süre ne kadardı?"

Omuz silktim. "Belki birkaç hafta."

Mia sanki bir işaretmiş gibi önümüzdeki sırada, koridorun karşısında oturan bir yolcuya yaklaştı. Eğildi, kalp şeklindeki kışını neredeyse yüzümüze doğru itti. Andrew'un gözleri benimkilerle tekrar buluşmadan önce ikimiz de uzun uzun baktık.

"Uzun bir altı ay olacak. İyi şanslar, dostum."

Ertesi sabah, yarım saat erken arabayı evin önüne çektim. Geçen hafta eve dönerken Harry'yi Rutgers maçına davet ettiğimde numarasını almak aklıma gelmemişti ve şimdi yarım saat erken salonda olmam gerekiyordu. Babamın ofisinden Sloane'un numarasını alıp onu arayabilirdim ama buluşma saatinin değiştiğine dair mesajı ancak bir saat önce, sabah 6'da almıştım. Harry gitmeye hazır biri gibi görünüyordu.

Kahverengi taş merdivenlerin tepesinde dört çan seçeneği vardı. En altta H. CARRICK yazıyordu. gittim ama üstündeki isimler dikkatimi çekti. Dördünden üçünün soyadı Carrick'ti, en üsttekinde de S. CARRICK yazıyordu. Sloane da burada mı yaşıyordu? Belki de tüm ailesi?

Kulağa ne kadar klişe gelse de nabzımın yükseldiğini hissettim. Kendi kendime homurdandım, bir tür aşk dolu gençlik filmindeymişim gibi hissetmekten kurtulmaya çalıştım. İşe yaramayınca, *siktir* et dedim ve S. CARRICK için düğmeye bastım. Dostum Andrew'un dediği gibi, *ya büyük oyna ya da evine dön*.

Ama iki dakika sonra hâlâ cevap yoktu. Bu, hissettiğim heyecanı farklı bir şeye, *kıskançlığa* dönüştürdü. *Dün gece başka bir yerde mi uyumuştun?* Sabahları kapıya cevap vermediğimde, bunun nedeni genellikle bir önceki gece meşgul olmam ve eve gelmemiş olmamdı. *Ama* kendimi ikna ettim, o bendim, Sloane değil. Muhtemelen koşuya çıkmıştı ya da zil bozuktur. Ya da belki burada yaşamıyordu bile. *Evet, işte bu kadar.*

Acele etmem gerekiyordu, ben de sineye çektim ve H. CARRICK'e bastım. Dış kapının kilidini açan yüksek sesli bir zil sesi duyuldu. Kapıyı açtım ve çift kanatlı kapıdan içeri girdim. Harry koridora çıktı... bornozuyla. *Kahretsin.*

"Selam," dedim. "Bu kadar erken geldiğim için özür dilerim. Numaranı almamıştım. Bir oyuncu hakkında konuşmak için maç sırasında arenada biriyle buluşmam gerekiyordu ama bu sabah mesaj attı ve saati öne çekti."

"Bırak da kışımı giydireyim o zaman." Harry bana dairesine girmem için el salladı. "İçeri gel."

Ben kapıyı arkamdan kapatamadan başka bir odaya girdi ve giyiniyor olması gereken yerden bağırdı. "İstersen cezvede kahve var. Keyfine bak."

"Ben iyiyim. Teşekkürler. Otelde bir fincan içtim ve arabada da bir fincan var. İstersen diye senin için de bir tane aldım."

Koridorun sonundaki kapı aralığından kafasını uzattı. "Bu zaten yıllardır yaşadığım en iyi randevu."

Güldüm. "Hey, Sloane da burada mı yaşıyor?"

"Evet. Dördüncü kat. Oğlum burayı birkaç yıl önce satın aldı. O iki katta oturuyor, ben de aşağıdayım. Üçüncü katta gerçek bir kiracı var."

Başımı salladım. "Sanırım ilk başta *yanlışlıkla* ziline bastım. Umarım onu uyandırmamışımdır..."

"Bu kızı hafta sonları uyandırmak için küçük bir zilden fazlası gerekir. Uyumayı seviyor. Uyanırken çok enerjiktir, ama öğleden sonra ikiye kadar uyuyabilir." Harry durakladı. "Kahretsin, aklıma geldi. Gitmeden önce barın anahtarını geri vermeliyim. Oğlum benimkini ödünç aldığı için ben de ödünç almıştım ama onunkini geri vermedim. Cumartesi günleri açılmadan önce bara girip hesapları yapıyor."

Mutfak tezgahının üzerinde duran bir anahtar fark ettim, üzerinde CARRICK'S PUB yazıyordu.

Anahtarlık. "Sen giyinirken geri vermemi ister misin?"

"Sakıncası yoksa, bu harika olur. Ama sizi uyarmalıyım, burası dört katlı bir apartman ve sabahları çok huysuz oluyor."

Gülümsedim. "Sorun değil."

"Anahtar tezgahın üzerinde olmalı. Uyanması için kapıya vurmanız gerekebilir."

"Tamamdır. Birazdan dönerim."

"Sen bitirene kadar ben hazır olurum."

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım, kan damarlarımda tekrar heyecanla pompalanmaya başladı. Kendime kalbimin koştuğum için hızlı attığını söyledim, bir kızı görmekten heyecan duyan dev bir korkak olduğum için *değil*. Ama en üst kata ulaştığımda saçımı biraz düzeltmiş olabilirim. *Her neyse*. Siktir et.

Parmak eklemlerimi kapıya yaklaştırdım ve sertçe vurdum. Yukarıda sadece onun dairesi vardı, bu yüzden duyacağım herhangi bir ses uyanık olduğu anlamına gelecekti. Ama çıt çıkmadı. *Kahretsin, Harry şaka yapmıyordu*. Sağlam bir uykucuydu.

Kapıyı tekrar çaldım, bu sefer arkasına biraz kas koyarak. Kapı sallandı ve birkaç saniye sonra homurdanmalar duydum. "Tamam! Tamam! Tamam! Tamam! Geliyorum."

Kapı, sesinde duyduğum aynı öfkeyle açıldı. Muhtemelen kaşları da çatıktı ama ben fark edemeyecek kadar *başka yerlere* bakmakla meşguldüm, mesela krem rengi kalçalarına ve sabahı selamlayan delici meme uçlarına. Sloane'un üzerinde Backstreet Boys'un yırtık pırtık bir tişörtü vardı, pantolonsuzdu ve paçası kalçalarının üstünü zorlukla okşuyordu. Ayrıca kesinlikle sütyen de yoktu.

Gözleri büyüdü. "Wilder? Burada ne işin var?"

Gülümsedim ve ona yukarıdan aşağıya baktım. "Görünüşe göre sabahımı güzelleştiriyor."

"Ama, ama... nerede yaşadığımı nereden biliyorsunuz?"

"Birkaç dakika öncesine kadar bilmiyordum. Babanı almaya geldim ve zillerin üzerindeki tüm isimleri gördüm."

Burnu . "Neden babamı alıyorsun?" "Bugün maça gideceğinden bahsetmedi mi?"

"Söyledi. Ona bir rugby müsabakası için bilet falan verdiğini söyledi. Ama sanırım senin onun *randevusu* olduğunu söylemeyi unuttu."

Gözlerimi gömleğinin eteklerinden alamıyordum. Ne tür bir iç çamaşırı giydiğini görmek istiyordum. *Hay sikeyim*. Belki de üzerinde *hiçbir şey* yoktur.

Altında. Anahtarı havaya atıp, yakalamak için kollarını kaldırmasını sağlamalıyım.

Sloane yere baktı. "Aman Tanrım. Giyinik değilim." "Bence *harika* görünüyorsun."

Gözlerini devirdi ama dudağının kenarı yukarı doğru seğirdi. "Yani seninle çıkmadığım için babamla mı çıkıyorsun?"

. "Henüz. Henüz benimle çıkmayacaksın."

Tek bir şey söylüyor olabilirdi ama yaklaştığımda kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu gözden kaçırmadım. Vücudu geri kalanı gibi inkâr etmiyordu. Ne kadar ileri gidebileceğimi görmek isterdim ama babasının burada karanlık işler çevirdiğimi düşünmesini istemiyordum. Ayrıca, yola çıkmam gerekiyordu.

Barın anahtarını uzattım. "Bunu sana baban için vermeye geldim." Anahtarı aldı ama ben bırakmadım.

"Bu akşam benimle yemek yer misin?" Ben sordum. "Wilder..."

"Öğle yemeği mi?"

Gülümsedi. "Barda çalışıyorum." "Ya çalışmıyor olsaydın?"

Kıkırdadı ve anahtarı elimden aldı. "Eğer beni uyandırmasaydın muhtemelen öğle yemeği boyunca uyuyor olacaktım."

Göz kırptım. "Bu hayır demek değil."

"Babama iyi bak Wilder." "Tamamdır.

Yakında görüşürüz."

"Bunun ne zaman olacağını görmek için sabırsızlanıyorum, çünkü hiç beklemediğim bir anda ortaya çıkıyorsun."

★ ★ ★

"Peki, hangisiyle ilgileniyorsun?" Harry tarlayı işaret etti.

İşaret ettim. "Yirmi iki numara, Leo Goncalo. Yedek oyuncu, lisede ya da organize bir ligde bile oynamamış. Tek deneyimi hafta sonları arkadaşlarıyla oynamaktı. Ama genetik piyangodan boyu ve hızı çıktı ve sallanan sandalyelerle dolu bir odadaki kedi kadar taşaklı."

Harry elini alnına götürdü, gözlerini güneşten koruyarak sahadaki aksiyonu izlemeye koyuldu. "Onunla ilgilenen başkaları da var mı?"

Başımı salladım. "Bu yüzden babasından bugün benimle buluşmasını istedim. Babası vergi avukatı ama aynı zamanda onun temsilcisi gibi davranıyor. Bana sorarsanız pek akıllıca değil ama kapınızı aniden çok fazla insan çalmaya başladığında güven sorunu yaşarsınız, o yüzden anlıyorum. Menajerler ve gözlemciler lise maçlarımda iki sıra halinde dizilip diğer takımlar hakkında ileri geri konuşmaya başladığında ben de kime güveneceğimi bilememiştim."

"Eminim."

"Leo'ya zaten teklifler var ve benim henüz katılmam için teklif götürecek bir takımım bile yok. Yani şansım çok yüksek değil ama ilgilendiğimi ve önümüzdeki hafta oylama yapılırsa planlarımın ne olduğunu bilmelerini istedim."

Rutgers sayı yaptı ve kalabalık çılgına döndü. Bana üniversite günlerimi hatırlattı. Ondan sonra ikimiz de sahaya yapışmış Leo'ya tezahürat yapıyorduk. Devre arasında kulüp salonuna çıktık ve bira içtik.

"Söyle bakalım," dedi Harry. "Kızımın mı ilgileniyorsun, yoksa sıkılmış yaşlı adamları dışarı çıkarmayı mı seviyorsun?"

Gülümsedim. "Sloane'dan hoşlanıyorum, evet. Ama kızın olmasaydı da seni davet ederdim."

"Nedenmiş o?"

Omuz silktim. "Babam bana bizi korumak için hayatlarını ortaya koyan insanlar için her zaman doğru olanı yapmayı öğretti. Bir polise barda bira ısmarla, izne gelen bir erin restoran hesabını öde."

Harry başını salladı. "Babanı sevdim."

"Annemle boşandıktan sonra bir süre zor günler geçirdik ama bana her zaman iyi tavsiyeler verdi, özellikle de hayatta neyin önemli olduğu konusunda."

Harry birasını , eli titrerken bu zor bir iş gibi görünüyordu. Baktığımı fark etti. "Kızım bana hep pipet kullandırmaya çalışıyor. Ama birayı pipetle yudumlarırken sert görünmek zor, sence de öyle değil mi?"

Güldüm. "Muhtemelen."

"Bana bir düzine özel bardak aldı -içinde gizli kapakları olan, titremeleri desteklemek için dönen kulpları olan- ama ben üç çeyrek doldurma yöntemini tercih ediyorum."

Omuz silktim. "Ne işe yararsa."

Harry birasını barın üzerine koydu. "O Josh'tan hiç hoşlanmadım." "Kimi?"

"Sloane'un eski sevgilisi."

"Oh."

"Başımdan beri ondan hoşlanmamıştım. Çıkmaya başladıktan birkaç ay sonra Sloane bana onu daha yakından tanımamı istediğini söyledi. Ben de onu bir öğleden sonra atış talimi için poligona götürdüm, birçok polisin gittiği bir yer. Salak herif oranın silah kontrolü hakkında konuşmak için iyi bir yer olduğunu düşündü." Harry başını salladı. "Yaptığı saçmalıklar yüzünden silahımı kiliseye getirmediğim için şanslı."

"Sloane için bundan sonra bir gelinlik dergisinde çalışmak zor olmalı."

Harry başını salladı. "O gün onun için çok şey ifade ediyordu. Karım hastayken

Sloane sadece beş yaşındaydı. Yumurtalık kanseriydi. İki yıl boyunca bir asker gibi savaştı ama sonunda her yerdeydi. Lily, kalan son birkaç ayının tadını çıkarabilmek için tedaviyi bıraktı. İşten izin aldım ve onun zamanı gelmeden önce seyahat edip bir şeyler yapabileceğimizi düşündüm. Ama Lily sadece evde ailesiyle birlikte olmak istiyordu. Çocukları ve ben onun için her şeydik. Ondan en azından yapmak istediği özel bir şey bulmasını istedim. Bir hafta düşündü ve sonra bana benimle yeniden evlenmek istediğini söyledi."

Göğsümde bir ağrı hissettim. "Vay canına."

Harry devam ederken gözlerini kaçırdı. "Ben de ona iki hafta içinde planlayabileceğim en büyük, en iyi ikinci düğünü yaptım. Hatta Sloane'a büyük günde giymesi için ona uygun beyaz bir elbise bile aldım. Mihrapta baş nedime olarak durdu ve oğullarım da sağdıçım oldu. Hayatımızın en mutlu günüydü, ilk yaptığımızdan bile daha özeldi çünkü daha yaşlı ve bilgeydik ve tüm iniş çıkışlarımızdan sonra hala birbirimizi seçmemizin bir anlamı vardı. Büyüleyiciydi. Sloane bütün gece kulaktan kulağa gülümsedi ve bittiğinde de anlata anlata bitiremedi. Ama kısa bir süre sonra işler kötüye gitti. Hızlıca. Lily'm üç hafta sonra öldü. Hepimiz çok üzüldük ama Sloane gerçekten çok kötüydü. Oğlanlar birbirlerine ve bana sahipti ama onun tek kız olması aynı şey değildi." Harry derin bir nefes aldı. "Her neyse, o olaydan sonra Sloane ne zaman kendini kötü hissetse sahte bir nikâh kıyardı, hatta birkaç kez köpekle bile evlendi, kardeşleri hâlâ onunla dalga geçer."

Başımı salladım. "Ne diyeceğimi bilemiyorum, ama ondan çok şey ifade eden bir şeyi aldığı için o Josh'la bir daha yolumun kesişmemesinin daha iyi olacağını söyleyebilirim."

Harry gülümsedi. "Sonuç olarak, yeterince iyi bir adama benziyorsun. Ama benim Sloane'um sevdiği zaman, çok sever. Hayatında çok fazla kayıp ve hayal kırıklığı yaşadı ve bunların bir kısmı hâlâ iyileşme aşamasında. Size uzak durun demiyorum, çünkü kızım yetişkin bir kadın ve akli başında biri. Ama onun peşinden çok fazla koşmadan önce ne istediğini iki kez düşünmeni istiyorum, çünkü onun tekrar incinmesini istemiyorum."

12

SLOANE

"Vay anasını. Eğer altında seksi iç çamaşırların varsa, takım değiştirmeyi düşünebilirim," diye alay etti Elijah.

Gülümsedim ve bir dönüş yaptım.

"Beğendin mi?" "Harika görünüyorsun, Sloane."

Bu elbisenin rengine bayıldım ve hatta beni tüm doğru yerlerden sardığını kabul etmek zorunda kaldım. Spagetti askıları olan basit bir slip silütiydi, ancak inek yakalı ön kısmı doğru miktarda göğüs dekoltesi gösteriyor ve vücudumu bir kum saatine dönüştürüyordu. "Sahildeki bu güzel, eski malikânenin, genellikle bu tür şeylere gittiğim sıkıcı küçük siyah elbiseden daha fazlasını hak ettiğini düşündüm."

"*Doğru*. Bu elbise *mekan* için." "Bu da ne demek oluyor?"

"O elbiseyi seçerken mavi gözlü bir Adonis'i düşünmediğini mi söyleyeceksin cidden?"

"Kesinlikle hayır," *diye* cevap verdim çok hızlı bir şekilde.

Kıkırdadı. "Her neyse. Onunla neler oluyor? Evinize gelip babanla buluştuğundan beri yeni bir şey oldu mu?"

Çantamda bir ruj buldum ve aynanın önünde durup konuşurken dudaklarıma ruj sürdüm. "Ondan haber almadım. En iyisi bu." İtiraf etmeyecektim ama biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Wilder maçtan sonra babamı bıraktıktan sonra uğramamıştı ve son birkaç gündür New York'ta olduğunu biliyordum. Ofise ya da bara gelmesini bekleyip duruyordum. Ama eminim meşguldü.

Elijah yüzünü buruşturdu. "Neden? Ondan etkilenmiş olmalısın. Bu adam bir sanat eseri. Louvre'a onun suratını assalardı, bir sanat galerisine gitmeyi düşünebilirdim.

sıkıcı müze."

"Yakışıklı, evet. Ve aslında ne kadar çok ortak noktamız olduğuna şaşırdım. Ama o bir playboy."

Elijah omuz silkti. "Kimin umurunda? Zaten şu anda bir ilişki istemiyorsun. O adamla biraz eğlenmenin nesi yanlış?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama sonra kapattım. İki kez.

Elijah mükemmel bakımlı kaşlarını kaldırdı. "Bir şey bulamadın mı?" Gözlerimi kısarak ona baktım. "Kapa çeneni."

"Sloane, birini unutmanın en iyi yolu başka birinin altına girmektir. Ve o kaçamak için mükemmel bir aday. Başka bir kıtada yaşayan meşgul bir adam. Birbirinizi sürekli görmediğinizde fazla bağlanamazsınız."

"Babası için çalışıyorum."

"önemli. Görünüşe göre sen Wilder için çalışmıyorsun, o da babası için çalışmıyor."

"Tamamen farklı yaşam tarzlarımız var. Düğünün yapılacağı yan taraftaki inanılmaz malikane damadın babasına ait. Orası onların yazlık yeri. Peki ya şu anda içinde bulunduğumuz otel? Onun da sahibi onlar. *Bu* Wilder'ın sosyal çevresi."

"Kimin umurunda? Bunların hiçbirisi önemli değil, özellikle de rahat davranıp iyi vakit geçiriyorsanız."

"Bilmiyorum." İçimi çektim. "Ama gitmeliyiz. Kütüphaneyi gelin odası olarak kullanıyorlar. Birkaç fotoğrafını çekmeliyiz."

Elijah ayağa kalktı. "Tamam ama gelin senden yine eksik nedimenin yerini doldurmanı isterse hayır diyeceksin. Bunu çıkaracağına gelinliği ben giyerim."

★ ★ ★

"Neden acil durum bronzlaştırıcı sprey polisi burada değil?" Elijah fısıldadı.

Kıkırdadım. "Sanırım hepsini Bridezilla üzerinde kullandıktan sonra solüsyonları bitti.

Böyle ortaya çıktığına inanamıyorum."

Bahsettiğimiz Gelinzilla neyse ki bugünün gelini değildi. Piper'dı, geçen seferki korkunç olan. Bugünün gelini olabildiğince tatlıydı. Piper Büyük Balkabağı gibi görünerek içeri girdiğinde bile irkilmemişti. Hâlâ kadının bu görünümde geldiğine inanamıyordum.

Tıpkı kendi düğününde sinir krizi geçirmesine neden olan şey gibi. *İnanılır* gibi değil. Şimdiye kadar geçen seferden tanıdığım tek yüz Piper'inkiydi, ancak dizi kardeşlik kardeşleri üzerine kurulu olduğu için sağdıçların çoğunun tanıdık geleceğinden şüpheleniyordum.

"Herkes erkekleri içeri almaya hazır mı?" diye sordu gelinin annesi odadakilere. "Birçoğunuz henüz eşlerinizle tanışmadığınız için tanışma faslını koridorda yürümek üzereyken değil de burada yapmanın daha iyi olacağını düşündüm."

Kütüphanenin kapısını açmadan önce odada bir *emin* mırıltısı dolaştı. İçeri giren ilk adam Wilder'dan başkası değildi. Hollywood'a *yakışır* bir gülümsemeyle birlikte utangaç bir el salladı.

Tanrım, gerçekten çok sevimli. İki metre boyunda, geniş omuzlu profesyonel bir rugby oyuncusu hakkında düşünmek bana tuhaf gelmişti ama o bir şekilde bunu başardı. *Acayip sevimli.*

Gelinin annesi bize en yakın duran kadınları işaret etti: Gelinzilla ve manken olabilecek gibi görünen güzel bir sarışın. "Wilder, eşin Amanda."

Kaşlarımı çattım. *Harika.*

Amanda Piper'a doğru eğildi ve fısıldadı, "Vay canına. Bekar mı?"

Piper başını salladı. "O her zaman bekârdır. Wilder çok eğlenceli biri ama bundan fazlasını beklemeyin."

Amanda dudaklarını yaladı. "değil. Tek *eğlence.*"

Göğsümde bir çökme hissettim, sanki biri içimdeki balonun havasını boşaltıyormuş gibi.

Ben yere bakarken Elijah daha da yaklaştı. "Görünüşe göre elbiseni beğenen tek kişi ben ."

Başımı kaldırıp büyüleyici mavi gözlerle karşılaştım ve göğüs kafesimin altındaki o aptal balon tekrar havayla doldu - en azından yarısına kadar. Wilder gülümseyen ortağına doğru yürümeden önce hafifçe başını salladı.

"Arkaya geçelim," dedi Elijah, "böylece bu ekibin birkaç fotoğrafını çekebilirim."

"Tamam." Wilder ve güzel ortağına fazla dikkat etmemeye çalıştım ama gözlerimin kendi aklı vardı. Amanda çok alıngan biriydi. Neyse ki törenin başlaması uzun sürmemişti çünkü dişlerimi gıcırdatmaktan başım ağrıyabilirdi.

Kokteyl saatinde, okyanusa bakan dış güvertedeki sessiz bir masaya bir kadeh şarap götürdüm ve yazım için telefonuma düğünle ilgili bazı notlar yazdım. Burası çok güzeldi. Malikâne bir kayalığın üzerinde oturuyordu ve tuzlu su kokusu havada süzülüyordu. Dalgaların uzaktan gelen sesi beni şaraptan daha çok rahatlattı.

Sonra gözlerimin üzerimde olduğunu hissettim. Döndüm ve Wilder'ı kapının önünde dururken buldum. Yanıma geleceğinden emindim, özellikle de tek başıma oturduğum için, ama bunun yerine elini sıradan bir tanıdığa yapacağınız türden bir el sallama hareketiyle kaldırdı ve içeri doğru yürüdü. Kafam karıştı, onu üzecek bir şey yapmışım da farkında değilmişim gibi.

Resepsiyon başladığında üzgün *görünmüyordu*. Aslında, müzik eşliğinde sallanırken kollarında partneriyle birlikte gülümsüyordu.

Elijah izlediğimi fark etti. "Kız onun partneri. Birlikte dans etmek zorundalar."

Bunu beni daha iyi hissettirmek için söylemişti ama tek düşünebildiğim *geçen sefer onun partneri olduğumdu. Benimle dans etmesinin tek sebebi bu muydu?*

Sonraki bir saat boyunca gözlerim birkaç kez Wilder'ın kollarıyla buluştu ama o hep başka tarafa baktı. Ne flört ediyordu, ne gizli gizli sırıtıyordu, ne de göz kırptıyordu; ondan beklediğim hiçbir şey yoktu. Ve bu da başlı başına *bir* sorun olabilirdi - *ondan bir şeyler beklemeye başlamıştım*.

Surat asmalarım arasında masamdaki diğer konuklarla sohbet ettim. İçlerinden biri benden muhtemelen on yaş büyük, hoş görünümlü bir adamdı. İki sandalye ötede oturuyordu ama masa ikimiz dışında boşalınca kalkıp yanımdaki koltuğa oturdu.

"Düğünlerden nefret ederim," dedi. "Peki ya sen?" Ben güldüm. "Aynı."

işaret etti. "Ve tek arkadaş masasına oturmaktan daha kötü olan tek şey çocuk masasına oturmaktır."

"Aslında burada çalışıyorum."

"Ah." Karnına yumruk yemiş gibi elini karnına götürdü. "Düzelتيyorum. Çocuk masasından daha boktan bir masa var. *Çalışan* masası."

Yine güldüm.

Adam gülümseyerek elini uzattı. "Joe." "Sloane."

Tokalaştık.

"Ne tür bir iş yapıyorsun, düğünde misafir gibi mi davranıyorsun? Bekle, sen gizli bir koruma falan değil misin?" "Kesinlikle değilim."

Çenesini ovuşturdu. "Yemek eleştirmeni misin?" "Hayır. Ama gittikçe ısınıyorsun."

Joe ve ben on dakika boyunca konuştuk. Komikti, kendini küçümseyen mizahı hoşuma gidiyordu, bu yüzden beni dansa kaldırdığında kolayca evet demeliydim.

"Umm..."

"Kararsız gibi görünüyorsun, o yüzden izin ver de sert satışımı yapayım. Ben çok iyi bir dansçı . Muhtemelen en az birinizin ayağına basacağım. Ama..." Bir parmağını kaldırdı. "Lenslerim takılı değilken kolonya şişesini almıştım, o yüzden muhtemelen nane kokuyorumdur. Meğer boynumun her tarafına gargara sürmüşüm."

Gülümsedim. "Böyle cazip bir teklifi nasıl geri çevirebilirim?"

Joe ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Yürürken odayı taradım, başka bir adamla dans etmeye giderken Wilder'ı aradığım için nefret ediyordum. Yavaş bir şarkıydı, bu yüzden bir elini sırtıma doladı ve diğer eliyle bana yol gösterdi. Son düğündeki dans partnerimin aksine Joe, İsa'ya yer bırakmıştı. Yine de onunla dans ederken kendimi gergin hissediyordum.

Biraz rahatlamaya çalışarak derin bir nefes aldım ve nane kokulu gargaranın kokusu üzerime sinmişti. Güldüm. "Şaka yapmıyormuşsun. Scope gibi kokuyorsun."

"Zaten geç kalıyordum ve tekrar duş alacak vaktim yoktu." "O kadar da kötü kokmuyor. En azından temiz."

Joe gülümsedi ve bizi döndürmeye çalıştı, ama onun ayak hareketleri başka, benimkiler başka oldu ve serçe parmağıma bastı. Ayağımı kaldırdım ve irkildim.

"Çok üzgünüm," dedi.

"Gerçekten hiçbir şeyi abartmadın, değil mi?"

İkimiz de güldük. Bakışlarım omzunun üzerinden geçtiğinde hala gülümsüyordum. Ve gülümsemeyen bir adama takıldı. *Wilder*. Bakışları yoğundu ama yüzü ifadesizdi. Daha önce olduğu gibi, bu kez elini bile sallamadan arkasını döndü.

Ondan sonra, sadece eve gitmek istedim. Ama şehirden dört saat uzakta olduğumuz için bu yarıya kadar gerçekleşmeyecekti. Elijah'ı buldum ve

Yorulmuştum ve yandaki otele dönmeye hazırdım. Bu sefer sevimli bir garson bulamamıştı, o yüzden benimle birlikte gitti.

Odama döndüğümde elbisemi çıkardım, saçlarımı topladım ve yüzümdeki makyajı sildim. Tam yorganın altına girmiştim ki kapım hafifçe çalındı.

Gözetleme deliğinden Wilder'ı gördüğümde kalbim hızla çarptı. Kapıyı açtığımda vücudumun geri kalanı da ona katıldı. Boynundan sarkan düğümsüz papyonu, dağınık saçları ve köşeli çenesine vuran saat beş gölgesiyle adam tam bir manzara gibiydi. Elinde bir şişe şarap tutuyordu ve küstahlığı beni sinirlendirmişti.

"Neden sarışınla birlikte değilsin?"

Kaşlarını çattı. "Çünkü çok istememe rağmen yapamadım."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, içimde öfkenin yükseldiğini hissettim. "Muhtemelen içkiyi fazla kaçırmışsındır. Erkeklerin başına gelir."

Wilder gözlerini kapattı. "Demek istediğim bu *değildi*. Rastgele bir kadınla yatmak ve şu anda burada olmamak istediğimi kastettim."

Kapıyı kapatmaya başladım. "O zaman neden gidip ?"

Ayağını sokarak durdurdu. "*Kahretsin*, bu tamamen yanlış çıkıyor."

Kapıyı yarıya kadar açtım ve iç çektim. "Benden ne istiyorsun Wilder?"

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "İçeri gelebilir miyim? Böylece konuşabiliriz?"

Söyleyecek ne kaldığından emin değildim ama her ne ise duymadan asla uyuyamayacaktım, bu yüzden dişlerimi sıktım ve kenara çekildim.

Wilder odaya iki adım attı ve yatağa bakarak durdu. Başını iki yana salladı. "Aslında ilk içgüdün doğruydu. Burada seninleyken bana güvenmemelisin. Yürüyüşe çıkmaya ne dersin? Belki sahilde?" Gözlerimi yakaladı. "Lütfen?"

"Tamam. Ama giyinmem gerek."

En azından gece kapıyı açarken giydiğim gömlek, geçen sabah onu karşıladığımdan daha uzundu. Ama yine de kot pantolon ve ayakkabı giymem gerekiyordu. Wilder kapının arkasından kapanmasına izin verdi ve ben hazırlanırken kapının hemen diğer tarafında durdu.

Otelin içinden geçip sahile inen kayalığın içine inşa edilmiş merdivenlerden inerken ikimiz de tek kelime etmedik. Ilık bir esinti ve parıldayan yıldızlarla güzel bir geceydi ve okyanusun kıyı şeridine vuran ritmik sesi beni rahatlatmak için elinden geleni yaptı.

Wilder sonunda, "Bu gece gerçekten çok güzel görünüyordun," dedi. "Teşekkürler."

"Yeşil senin rengin."

Gülümsedim ve Wilder su kenarı boyunca yan yana yürürken düğün hakkında ufak tefek konuşmalar yaptı. Boşluğu dolduracak bir şey bulamamış gibi durdu.

"Oturmak ister misin?"

Omuz silktim. "Her neyse."

Smokin ceketini çıkarıp kumun üzerine koydu ve eğilip ceketin yanındaki yere oturmadan önce oturmamı işaret etti. Konuşmadan önce uzun bir süre okyanusa baktı.

"Bu gece bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim," dedi.

"Özür dilemen gereken bir şey yok. Yanlış bir şey yapmadın."

"Belki de değil, ama senden

kaçıyordum." Onunla yüzleşmek için

yer değiştirdim. "Neden?"

Omuz silkti. "Sana bir iyilik yapmaya

çalışıyordum." "Anlamıyorum Wilder."

"Senden hoşlanıyorum, Sloane. Burada bir şey varmış gibi hissediyorum, fizikselden öte bir şey. Bu alışık olduğum bir şey değil. Farklı yapıdayız. Fiziksel şeyler genelde benim için yeterlidir. Senin için değil. Ve son zamanlarda incindin. Bunu tekrar yapmak istemiyorum. Geçmişim berbat. Benimle çıkmayı kabul etmediğini biliyorum ama sanırım sen de benim hissettiklerimi hissediyorsun." Gözlerini yakaladı. "Yanılıyor muyum?"

İçgüdülerim öyle olduğunu söyleyip gardımı almak ve kendimi korumak yönündeydi. Ama bana karşı dürüst ve savunmasız davranıyordu, bu yüzden yapamadım. Omuzlarım çöktü. "Hayır, değilsin."

Yüzünde ukala bir sırıtma belirdi. Onu işaret ettim. "Böbürlenme."

Wilder kıkırdadı ve omzunu benimkine çarptı. Sonra elini uzattı. Tereddüt ettim ama sonunda elimi onunkine attım.

İkimiz de bir süre sessizce önümüze baktık. Wilder nihayet konuşmaya başladığında bakışlarını ileriye doğru çevirdi. "İkimiz de dürüst olduğumuz sürece, bir konuda açık konuşmak istiyorum."

"O da ne?"

"Geçen hafta barda sana karşı tamamen dürüst değildim. Ya da en azından cevap verme şeklimde stratejik davrandım."

Refleks olarak elimi onunkinden çekmeye başladım. Ama Wilder elimi sıkıca kavradı. "Hayır. Henüz geri alamazsın. Buna birkaç dakika daha ihtiyacım olacak."

Başımı çevirdim ama Wilder gözlerini kapatmıştı. "Geçen gece bana en uzun ilişkimin ne olduğunu sormuştun. Cevabım yalan değildi, ama anlatmak istediğin şeyi geçiştirdim. Üniversiteden beri kimseyle birkaç aydan fazla çıkmadığımı söyledim. Söylemediğim şey ise bundan önce iki uzun süreli ilişkim olduğuydu. Lisedeyken, iki buçuk yıl boyunca bir kız arkadaşım vardı. Alyssa ve ben onuncu sınıfta tanıştık. Son sınıfta çok fazla parti yapmaya başladık, çoğunlukla tipik on sekiz yaşındaki şeyler-içki içmek, esrar içmek. Bir gece, bir çocuğun ev partisindeydik. Ailesi evde değildi. Dışarıda takılan bazı insanlar bira ve gazoz içmekten daha fazlasını yapıyordu. Percocet ve Xanax gibi haplar alıyorlardı ama Alyssa futbol oynuyordu ve üniversiteye tam bursla gidiyordu, ben de iki rugby takımında oynuyordum ve Harvard'da oynamaya çoktan kabul edilmişim, o yüzden böyle şeylerle uğraşmadık. Ayrıca ertesi sabah maçım vardı, o yüzden partiden erken ayrıldım. Alyssa kalmamı istedi ama ben her zaman ragbiye öncelik verdim." Durakladı ve yutkundü. "Ben ayrıldıktan sonra Alyssa bir Percocet aldı çünkü tüm arkadaşları bunu yapıyordu ve ona bu saçmalığı kesmesini söyleyecek durumda değildim. Bildiğim kadarıyla ilk kez kendisine reçete edilmemiş bir hap içiyordu. İçinde fentanil olduğu ortaya çıktı. O ve iki arkadaşı o gece aşırı dozdan öldüler."

Elim göğsüme gitti. "Aman Tanrım. Bu korkunç bir şey. Çok özür dilerim."

Başını iki yana salladı. "Eğer kalsaydım, onu eve sağ salım götürmeyi önceliğim yapsaydım, onları almazdı."

"Hayır, Wilder. Başkasının verdiği bir karar için kendini suçlayamazsın."

"Bu olaydan sonra gözyaşı dökmeye başladım. Pek çok kavgaya karıştım ve sorun çıkardım, hatta takımın yarısının karıştığı bir kavgayı başlattığım için birkaç maç ceza bile aldım. Eski rugby koçumla çok yakındık, bugün de öyleyiz ama onu daha sık ziyaret etmem gerekiyor. Artık bunadı. Ama Alyssa öldükten sonra bana biraz izin verdi. İşler sarpa sardığında beni oturttu ve düzeltti, uğruna çalıştığım her şeyi kaybedeceğimi söyledi." Wilder başını salladı. "Benimle ilgilenmeye devam etti, hizada kalmamı sağladı. Sonunda öfkem yatıştı ya da en azından öfkemi sahaya nasıl yansıtacağımı öğrendim. Birkaç ay sonra üniversiteye gittim ve

arkama bakmadım. Ondan sonra ilişkilere tövbe ettim, en azından önümüzdeki üç yıl boyunca. Sonra Whitney'le tanıştım."

Wilder durdu. Küçük bir taş aldı ve okyanusa doğru sıyırdı. Karanlıkta izini kaybetmeden önce birkaç kez sekti. "Bir yıldır birlikteydik." Tekrar önüne bakarken çenesi gerildi ve yutkunurken adem elmasının sallanışını izledim.

"Aman Tanrım," dedim. "O da mı ... vefat etti?"

Wilder başını salladı. "Hayır. Onun yerine *beni* yok etti."

Ne söyleyeceğimden emin değildim, bu yüzden sessiz kaldım. Sonunda Wilder boğazını temizledi. "Bu benim son ilişkimdi. On yıl oldu." Durakladı. "Birkaç ay önce Koç Evans'ı ziyarete gittiğimde bana yuva kuracak güzel bir kız bulup bulmadığımı sordu. Güldüm ve her zaman söylediğim şeyi söyledim; yuva kuracak tipte biri olmadığımı söyledim. Dizimi okşadı ve korkmamam gerektiğini, yıllar önce olan şeylerin beni yeniden aşkı bulmaktan alıkoymasına izin vermemem gerektiğini söyledi. Bu yorumu duymazdan geldim. Kendime her zaman hiçbir şeyden korkmadığımı söyledim. Hayatımı olduğu gibi seviyorum. En azından yakın zamana kadar." Wilder döndü ve gözlerinin içine baktı. "Ta ki seninle tanıştığım güne kadar. Şimdi onun söylediklerinde bir şeyler olup olmadığını merak etmeden duramıyorum."

Elini sıktım. "Tüm bunları benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

"Alyssa ile ilgili hikayeyi kimseye anlatmadım ve on yıldır onun ya da Whitney'nin adını söylediğimi sanmıyorum."

Başımı Wilder'ın omzuna yasladım. "Bir şeyler hakkında konuşmak genellikle iyileşmenin ilk adımıdır. Çok fazla insana anlatmıyorum ama terapiye gidiyorum."

"Bir terapistim yok ama eski rugby koçum Koç var. Her zaman konuştuğum kişi o. Artık çoğu gün unutkan ve kafası karışık ama yine de bana neler olduğunu benden daha iyi görebiliyor."

"Üniversitedeyken koçun muydu?"

"Ortaokul ve lise. Ama yıllar boyunca yakın kaldık. Her hafta telefonda konuşuyoruz. Son zamanlarda çok meşgul olduğum için onu yeterince göremiyorum. Ama bunu düzeltmem gerekiyor."

Birkaç dakika daha oturup okyanusa baktık. Paylaştıkları benim için çok fazlaydı ama onun için daha zor olduğunu tahmin ediyordum. Sonra birkaç gürültücü insan dikkatimizi tekrar otelden indiğimiz merdivenlere çekti.

Wilder başını öne eğdi.

"Kahretsin." "Ne?"

"Çocuklar yüzünden. Ne zaman suya yakın bir yerde olsak böyle bir geleneğimiz var - üniversitenin ilk yılında, hepimizin kardeşliğimize kabul edildiği gece başladı. Artık hiçbirini babamın Hamptons'daki yazlık evine davet etmememin nedeni de bu."

Geleneğin ne olduğunu soracaktım ama sormama gerek kalmadı. Adamlar henüz merdivenin dibinde bile değillerdi ve bize doğru koşarken çoktan kıyafetlerini çıkarmışlardı.

"Siktir." Wilder ayağa kalktı ve ellerini havada salladı. "Burada oturduğumuzu görmüyorlar." Arkadaşlarına bağırdı, "Hey, ahmaklar! Burada bir bayanla oturuyorum."

Bir adam pantolonunu çıkarmak için uğraşırken bağırdı. "O şanslı bir kız."

Başka bir adam gömleğini kafasına geçirdi. "Kıçını suya sok, Hayes! Yoksa ne olacağını biliyorsun - seni tüm kıyafetlerinle suya taşırız."

Wilder başını salladı. "Üzgünüm. Sarhoşlar ve ayıkken de bir avuç aptallar. Onları durduramayacağım."

Gülümsedim ve ayağa kalktım. "Sorun değil. Zaten biraz uyumam gerekiyor. Sabah erkenden yola çıkıyoruz."

Wilder merdivenlere doğru başını salladı. "Seni geri götüreyim." "Yürümek zorunda değilsin."

Arkadaşlarının tadını çıkarmalısın."

"Güven bana, hiçbir şeyi kaçırmayacağım. O ahmaklar bir süre içeride buruşmuş sikleri dışarıda, sırt üstü yüzüyor olacaklar. Seni yürüttükten sonra aşağı ineceğim."

Kıkırdadım. "Tamam."

Otel odamın kapısına geldiğimizde Wilder iki elimi birden tuttu. "Erkek olan bir arkadaşınla yemek yemek moratoryum kurallarına aykırı mı?"

Alt dudağımı dişledim. "Arkadaşlar, ha?"

"Bunu bir düşün." Wilder cep telefonunu uzattı. "Benim lehime karar vermen ihtimaline karşı en azından numaralarımızı değiştirebilir miyiz?"

Gülümsedim. "Elbette."

"Night, Cupcake." Telefonunu geri aldı ve alnımdan öptü. "Bir hafta daha buradayım. Topu senin sahanda bırakacağım."

"İyi geceler, Wilder."

Odamın içinde alnımı kapıya yasladım, göğsüm yine doluydu. İçerideki balon bugün bir egzersiz yapıyordu. *Kahretsin, bu adam görüldüğünden çok daha fazlası.*

13

WILDER

ON YIL ÖNCE

"Buna inanamıyorum." Arkadaşım Andrew başını salladı. "Ne zaman öğrendin?"

"Bir hafta önce."

"Korunmadın mı?"

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Başta öyleydik. Ama başka kimseyle görüşmüyorduk ve o da doğum kontrol hapı kullanıyor."

"Bu şeyin yüzde doksan dokuz etkili olması gerekmiyor mu?"

İki yanağım dolusu hava üfledim. "Her zaman çok başarılı olmuşumdur."

"Ne yapacaksın? Birkaç gün içinde İngiltere'ye gidiyorsun. aylar."

"Artık değil."

Andrew'un gözleri büyüdü. "Ne? Çocukluğumuzdan beri hep bundan bahsederdin. İngiltere için oynamak senin hayalin."

"Erteleyeceğim. Ya da burada, ABD'de oynayacağım. MLR'de gelecek yılın seçmelerine katılabilmek için çok geç değil."

"Bunun aynı şey olmadığını biliyorsun. Burada ragbi bok gibi. Profesyonel pinpon da oynayabilirsin."

Kaşlarımı çattım. "Hızla büyüyor."

Başını iki yana salladı. "Burada yedi haneli bonservisi olan bir oyuncu söyleyin."

Tabii ki yapamazdım. En azından burada. İngiltere mi? Yeni Zelanda? Güney Afrika? Kesinlikle. Ama bu spor ABD'de tanınan isimler ve yüzler yaratmadı. "Paraya ihtiyacım olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum. Ama en iyilere karşı oynamak istemez misin? Seksen bin kişilik bir stadyumda?"

En çok canımı yakan da buydu. Para kazanmamak umurumda değildi. Babamın nesiller boyu yetecek kadar parası vardı. Ama en iyisi olmak istiyordum ve en iyisi *olmak* için en iyilere karşı *oynamanız* gerekiyordu. Amerika Birleşik Devletleri'nden ilk elliye giren bir oyuncu yoktu. Bu berbat bir durumdu. Ama ne yapacaktım ki? Kız arkadaşım hamileydi. O doğum yapmadan hemen önce başka bir ülkeye taşınamazdım.

Andrew içini çekti. "En azından onu seviyor musun?"

"Dört aydır başka biriyle birlikte olmadım."

Kaşlarını çattı. "Bu evet demek değil. Bu onun çok iyi anlamına gelebilir." İşaret ettim. "Dikkat et."

"Ciddiyim Wilder. Bu büyük bir mesele, biri için tüm hayatını değiştiriyorsun. Onu seviyor musun, sevmiyor musun?"

"Ben memnunum."

"Büyükannemin kanepesine oturduğumda ve bana ev yapımı gnocchi yaptığında memnun oluyorum. Bu onun bebeğimi doğurmasını ve tüm hayatımı alt üst etmesini istediğim anlamına gelmiyor."

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Artık ne istediğimin bir önemi yok.

Çünkü oluyor. Bir çocuğumuz olacak."

SLOANE

Cuma öğleden sonra, masamda oturmuş bazı işleri bitirirken telefonum gelen bir aramayla titredi. Belki Wilder'dır diye heyecanlandım ama ekrandaki ismi okuduğumda büyük bir hayal kırıklığı yaşadım. *Josh*. Eski sevgilim konuşmak isteyeceğim en son kişiydi, adını görmek bile beni rahatsız ediyordu, bu yüzden aramayı sesli mesaja bıraktım. Ama merak ediyordum, bu yüzden telefonum yeni bir mesajla çaldığında kendimi tutamadım ve oynat tuşuna bastım.

"Selam, Sloane. Uzun zamandır konuşmadık. Benden gelen bir mesajı okuma şansının mı yoksa telefonuma cevap verme şansının mı daha yüksek olduğuna karar veremedim. Belki de kendimi kandırıyorum ve de şansım yok. En azından mesajında sesini duyabildim." Durakladı ve birkaç kalp atışı boyunca her şeyin bittiğini, telefonu kapattığını düşündüm. Ama sonra tekrar konuştu. "Her neyse, sesini duymayı özledim. Vaktin varsa konuşmak isterim. Yani... evet. Beni tekrar ara. Lütfen?"

Başımı salladım. *Ne taşak* ama. Yine de bunun Josh'ı düşünüp de üzülme yerine kızdığım ilk an olabileceğini fark ettim. Birkaç ay önce böyle bir telefon bütün günümü mahvederdi ama şimdi işe dönmek çok zor gelmiyordu.

Birkaç saat sonra telefonumda bir CNN uyarısı belirdi. Çoğu zaman görmezden gelirdim ama bu uyarı dikkatimi çekti. *ABD Rugby Ligi genişleme takımını onayladı.*

Açmak için kaydırdım. *Vay canına. Nasıl oldu da bu adamın eski fotoğraflarını Google'da aratmadım?* Makalenin en üstünde Wilder'ın iki fotoğrafı vardı. İlki futbol oynadığı günlerden olmalıydı - takım arkadaşları onu omuzlarına almış, bir tür altın kupayı havaya kaldırıyorlardı. Üzerinde tişört yoktu.

ve göğsü o kadar kaslıydı ki gerçek gibi görünmüyordu. Ekranı kıstırdım ve . *Vay canına. Sadece vay be.* Yukarı kaydırıp yüzünü incelemeyen önce ağzımın suyunun akması bir dakika sürdü. Şimdikinden çok da farklı görünmüyordu; aynı gülümseme, aynı ışıltılı gözler. O gözlerin dikkatinizi çeken *ilk* şey olmaması bir şeyler anlatıyordu.

İkinci fotoğrafta takım elbiseli, yakışıklı ama ciddi görünüyordu. Makalenin altında, iki milyarder yatırımcıyla birlikte yeni takımın sahibi olduğu ve halihazırda satın almak için görüştükleri stadyumla ilgili ayrıntılar yer alıyordu. Wilder'dan dün geceden beri haber almamıştım, birlikte olmak için topu bana atmıştı. Her gün onu düşündüm, hatta fazla kez telefonumu elime alıp ona mesaj atmayı bile düşündüm. Ama sonunda hep korkup vazgeçtim. Şimdi ise bir bahanem vardı. Aslında ona ulaşmamam kabalık olurdu. En azından yazmaya başlarken kendime böyle söyledim.

Tebrikler! Az önce CNN'deki büyük haberi okudum. !

Basınla ve diğer şeylerle meşgul olabileceğini düşünmüştüm ama telefonumdaki daireler hemen zıplamaya başladı.

Wilder: Teşekkür . Bu akşam ne yapıyorsun? Belki *arkadaşım* kutlamama yardım edebilir.

Gülümsedim, keşke yapabilseydim ama bu gece Olivia vardı.

Üzgünüm, gelemem. Erkek kardeşimin bu sabah başlayan yirmi dört saatlik bir vardiyası var, bu yüzden yedide yeğenime akşam yemeği hazırlayacağım ve ardından *Pretty Little Liars*'ın iki bölümünü izleyeceğim. **Wilder:** Ben iyi bir aşçıyım, yardıma ihtiyacın olursa...

Gülümsedim.

Sloane: Eminim kendi profesyonel rugby takımına sahip olmayı böyle kutlamak istiyorsundur - hobileri gözlerini devirmek ve tek heceli cevaplar vermek olan on dört yaşında bir çocukla.

Wilder: Orada olacaksın, değil mi?

Kaşlarımın düştüğünü hissettim.

Sloane: Evet, elbette.

Wilder: O zaman kutlamayı tercih edeceğim bir yer yok.

Kalbim pıt pıt atmaya başladı. Cevap yazamadan başka bir mesaj geldi içinde.

Wilder: Kardeşim de burada. Sanırım iyi anlaşabilirler. Hobileri bana gözlerini devirmek ve taşaklarımı patlatmak.

Son birkaç gündür kemirmekten şişecek olan alt dudağımı kemirdim. Bugün böylesine büyük bir başarı elde etmişken nasıl hayır diyebilirdim ki? Yapılacak en dostça şey buydu, değil mi? Etrafta iki genç varken ne olabilirdi ki? Hiçbir şey, tabii ki. Yalnız olsaydık da bir şey olmazdı ama...

Belki de kutlamak için pasta yapmalıyım? *Cupcake...* nefis. Eve dönerken kaşlarımı aldırmanam gerekiyordu. *Evim temiz mi?*

Telefonumdaki saate baktım. Saat beşe kadar çıkarsam markete uğrayıp malzemeleri alabilir, 1 treniyle Libby'ye gidip kaşlarımı şekillendirebilir ve makyajımı temizleyip tazelemek için hâlâ zamanım olabilirdi.

Makyajımı tazeledim. Evet, en dostça şey buydu. Kendime gözlerimi devirirken masamdan kalemi aldım ve ihtiyacım olan şeylerin bir listesini yazmaya başladım. Sonra muhtemelen yapmam gereken birkaç hızlı durağı daha ekledim. *Hay aksi. Buradan biraz erken çıksam iyi olacak.*

Birkaç dakika sonra, telefonum çaldığında kalemimi çiğnemekle meşguldüm, Sephora'dan göz altı kapatıcısı dışında bir şeye ihtiyacım olup olmadığına karar veriyordum - dün gece pek iyi uyuyamamıştım -.

Wilder: Hala orada mısın?

Aman Tanrım. Yapmam gereken onca şeyi planlamaya o kadar dalmıştım ki en önemli şeyi unutmuştum: davetiyeyi. Başımı salladım.

Akşam yemeği 7'de mi?

Küçük noktalar etrafta zıpladı.

Wilder: Orada olacağız. Davet için teşekkürler, her ne kadar kendimi davet etmek zorunda kalmış olsam da dostum.

★ ★ ★

"Bu adam neden tekrar geliyor?"

Fırının kapağını açtım ve iki kek kalıbını içine yerleştirdim. "Sana söyledim, burada bir rugby takımı kuracağı için kutlama yapıyor."

"Kim *rugby* oynuyor?" Olivia hırladı.

"Avrupa'da çok popüler bir spor. Burada da profesyonel bir lig var. Sadece futbol kadar popüler değil. Ama büyükbabam izliyor. Hatta Wilder'la birlikte bir maça gitmişti."

"Wilder." Olivia alay etti. "Aptalca bir isim."

"Lütfen onlar buradayken medeni olabilir misin?"

"Neden? Bu adam erkek arkadaşın falan mı?" "Hayır."

O sadece... bir arkadaş."

Zil çaldı ve karnımda bir sürü kelebek küçük kanatlarını çırpı. Kaşlarımı çatarak baktım. *Az önce onun bir arkadaş olduğunu söylediğimi duymadın mı?* Başımı salladım ve buzdolabından bir şişe şarap aldım. "Onları içeri almak için düğmeye basar mısın Olivia, lütfen?"

Bir şeyler mırıldandı ama yaptı. Nefes alması için şarabı açtım ve parmağımla Olivia'yı işaret ederek kapıya yöneldim. "Lucas'a karşı nazik ol."

Onun cevabı tipik bir göz devirmeydi.

Merdivenlerden önce Wilder çıktı, kardeşi de arkasından. İkisinin de kollarında çantalar vardı. Beni görünce Wilder'ın ağzı çapkın bir sırıtışa dönüştü. "Hey."

Gülümsedim. "Tebrikler, Bay Takım Sahibi."

Çantaları bir koluna geçirdi ve alnımdan öptü. "Merhaba güzelim."

Lucas gözlerini devirdi.

Wilder'ın içeri girmesi için kenara çekildim ve mini-me'ine gülümsedim. "Selam, Lucas." *Bu taraftan, her şeyden nefret eden çiftin diğer yarısına.*

Çenesini kaldırdı. "N'aber?"

Olivia telefonuyla mesajlaşmakla meşguldü ve onlar içeri girerken başını kaldırıp bakmaya zahmet etmedi. Boğazımı temizledim. "Olivia, bunlar Wilder ve Lucas. Çocuklar, bu benim yeğenim Olivia."

Gözlerini devirmesini engellemeyi başardı ama burnunu hücrelerinden kaldırdığında yüzündeki sıkılmış ifade devam ediyordu. Yine de gözleri Wilder'ı bulduğunda değişti. Çenesi açık bir şekilde birkaç kez gözlerini kırptırdı.

Evet, bir bana sor kızım.

Yüzünü gizlemeye çalışarak başka tarafa baktı ama Lucas'ı gördüğünde ikinci bir yumruk yedi. Olivia annesinin güzel, yıl boyu bronzlaşmış tenine sahipti ama yanaklarında pembe bir allık gördüğüme yemin edebilirdim.

"Olivia dokuzuncu sınıfta," dedim.

Wilder başıyla kardeşini işaret etti. "Lucas da öyle." "Onun bir yaş büyük olduğunu sanıyordum."

"Erken bir doğum günü var, bu yüzden sınıfının en yaşlılarından biri." Lucas omurgasını dikleştirdi. "Ve ben de sınıfın en uzunuyum."

Wilder kıkırdadı. "Evet, ."

İki genç birbirlerinden başka her yere bakarken birkaç garip saniye yaşandı. Wilder elindeki poşeti kaldırdı. "Ne yapacağınızı bilmiyordum, o yüzden kırmızı ve beyaz şarap aldım." Kardeşini işaret etti. "Ve şu torbada da tatlı var. Bir tanesi şekersiz."

"Teşekkür ederim." Olivia'yı dürttüm. "Neden tatlıları kaldırıp Lucas'ın soda ya da su gibi bir şey isteyip istemediğine bakmıyorsun?" Wilder'dan diğer çantayı aldım. "Bunun için teşekkür ederim. Bir şişe taksi açtım bile. Yoksa getirdiğin şeyi açmamı mı tercih edersin?"

"Elinizde ne varsa o iyidir."

Lucas duvarda asılı olan sanat eserime doğru yürüdü. "Bunu nereden buldun?"

Gülümsedim ve Olivia'ya baktım. "Süper yetenekli yeğenim ."

Lucas'ın gözleri büyüdü. "Gerçekten mi? Mangayla mı ilgileniyorsun?"

Omuz silkti. "Bunu birkaç yıl önce Shojo ile ilgilenirken çizmiştim ama şimdi daha çok Josei ile ilgileniyorum."

"Josei havalı. Ben Seinen boyuyorum."

"Eskiden sprey boya kullanırdınız," dedi Wilder. "Artık kamu malına zarar vermeyeceksin, değil *mi*?"

Lucas gözlerini devirdi.

"Köşede bir çizgi roman dükkânı var," dedi Olivia. "Daha yeni büyük bir Seinen duvar resmi yaptılar. Gidip görmek ister misin?"

"Tabii ki."

Olivia bana baktı.

"Wilder için sorun yoksa benim için de sorun yok." Wilder omuz silkti. "Devam et."

Yeğenime bir parmak salladım. "Yirmi dakika içinde geri gel. Birazdan yemek yiyeceğiz."

"Pekala."

İkisi hızla kapıdan çıktılar ve ben başımı salladım. "Bu hızlı bir kaynaşma anıydı."

"Japon sanatına çok meraklı. Biraz fazla düşkün. Londra'da terk edilmiş bir binanın yan tarafını spreyle boyadıktan sonra bir ay ceza aldı. O ve arkadaşları orayı tuval olarak kullanmışlar."

"Oh, bu hiç iyi değil."

"Bunu söylediğimi duymasına asla izin vermem, ama sanat oldukça harikaydı. Dökülen eski bina için bir iyileştirmeydi. Açıkçası bunu yapmamalıydı."

Başımı salladım. "Şarap ister misin?" "Kesinlikle."

Wilder etrafa bakınırken ben iki bardak alıp doldurdum. "Eviniz güzelmiş. Sana yakışmış."

Ona bir bardak uzattım. "Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değilim."

Mutfağa astığım küçük kristal avizeye baktı. "Kız gibi ama abartılı değil. Sofistike ama meraklı. Etrafa biraz daha bakma isteği uyandırıyor."

Kıkırdadım ve kalçamı tezgâha yaslayıp şarabımı yudumladım. "Lucas bugün büyük duyuruyu kutlamak için neden dışarıda değilsin?"

Wilder'ın kaşları birbirine yaklaştı. "Kutlama yapıyorum." "İyi bir yerde kutlama yapıyorum demek istemiştin."

"Burası tam da olmak istediğim yer."

"Elde etmek için iki yıl çalıştığınız profesyonel bir takımın sahibi oldunuz ve dördüncü katta oturmak mı istiyorsunuz?"

"Sanırım yanlış söyledim. Eğer seçme şansım olsaydı, yemek yapmak zorunda olmadığım bir yerde kutlama yapıyor olurduk. Ama ben tam da birlikte olmak istediğim kişiyle birlikteyim."

Göğsümden yayılan ve elimdeki şarapla hiçbir ilgisi olmayan sıcaklığı görmezden gelmeye çalıştım. "Peki takımda bundan sonra ne olacak?"

"Çok fazla." Wilder derin bir nefes aldı. "Ve hızlı. Yarın sabah İspanya'ya, ertesi gün de İsveç'e uçuyorum. Birkaç oyuncuyla görüşüyoruz ve ilk önceliğimiz onlarla sözleşme imzalamak."

"Kulağa heyecan verici geliyor. Birleşik Devletler'den hiç ayrılmadım." "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Bir sonraki düğün Londra'da. Sabırsızlanıyorum."

"Önümüzdeki birkaç hafta meşgul olacağım. Ama neden birkaç gün erken gelmiyorsun, böylece sana etrafı gezdirebilirim?"

"Teklif etmen çok hoş. Bunu... düşünebilir miyim?"

Wilder'ın gözleri dudaklarına kaydı. "Tam açıklama. Tatlı olmaya çalışmıyorum.

Seninle vakit geçirmek istiyorum."

Yüzümün ısındığını hissettim ve bir yudum şarap içerek kendimi serinlettim. "Geçen hafta sonu yapılan düğünün fotoğraflarını gördün mü?"

Başını iki yana salladı. "Çok meşguldüm."

Gülümsedim. "İçinizde histerik biri var. Dizüstü bilgisayarımı alayım. Yatak odamda. Hemen döneceğim."

"Taşımak için yardım istemediğine emin misin? Sana katılabilirim?"

Kıkırdadım. "Rahatına bak. Aslında, *çok* rahat değil."

Koridordan yatak odama gittim. Geri döndüğümde Wilder genellikle ada tezgâhının altında duran taburelerden birine oturmuştu. Gözleriyle tezgahın üzerinde duran bir kartviziti işaret etti. "Cumartesi günleri de mi çalışıyorsun?"

Neden bahsettiğini anlamak için baktım. Yarın sabah 9'da Fifth Avenue Bridal için bir randevu kartıydı. "Ah, şu." Başımı salladım. "Hayır. Bu kişisel bir şey, dergiyle ilgili değil. Gelinliğinizi satmak için randevu aldım."

"Sanırım düğün gerçekleşmezse eşyaları ne yapacağınızı hiç düşünmemiştim."

"Şimdiye kadar ondan kurtulmalıydım. Asla giymeyeceğim. Ama ona oldukça bağlıyım. Neredeyse on yıl önce almıştım."

"O adamla sadece birkaç yıldır çıktığını sanıyordum."

Gülümsedim. "Öyleydin. Biz tanışmadan önce almıştım. Bir dergide görmüştüm. *Gelin* dergisinde, garip bir şekilde. Ben orada çalışmadan çok önceydi. Küçüklüğümde beri kafamda düğünümün nasıl olacağına dair bir resim vardı, gelinlik falan. Bir gün doktorun muayenehanesinde bir dergiyi karıştırıyordum ve işte oradaydı - hayalimdeki gelinlik. Kimin stoklarında olduğunu buldum ve bizzat görmeye gittim. Daha on yedi yaşındaydım. Denemeyi bile planlamamıştım. Ama sonunda doğduğumdan beri sahip olduğum tasarruf bonolarını bozdurdum ve onu satın aldım."

Wilder biraz korkmuş görünüyordu, bu da beni güldürdü. Yüzünü işaret ettim. "Keşke çıksaydık da sana bu hikâyeyi yemekte anlatabilseydim. Dehşete düşmüş görünüyorsun. Bahse girerim tatlıdan önce kaçardın." Omuz silktim. "Her neyse, madem deliliğimi dışa vuruyorum, ben de

Her şey açığa çıktı. Yarınki randevu benim üçüncü randevum. Daha önce iki kez satmaya çalıştım."

"Ne oldu?"

"İlk seferinde ön kapıya kadar gittim ama içeri girmeye cesaret edemedim. İkinci seferde içeri girdim ve orada çalışan kadınlardan biriyle konuştum. Elbiseyi çantasından çıkarıp baktı ve alışveriş yapan bir kadın yanıma gelip elbisenin satılık olup olmadığını sordu; elbiseyi denemek istiyordu. Telefon gelecekmiş gibi yaptım ve aceleyle çıktım. Ondan ayrılamazdım."

"Bağlılık nedir? Elbise mi, rüya mı, yoksa mı?"

Bu beni gülümsetti. "Gerçekten güzel bir soru soruyorsun. Dangalağı aştım ama beni daha çok üzenin elbiseden vazgeçmek mi yoksa hayallerimden vazgeçmek mi olduğundan emin değilim. Belki de ikisinden de biraz?"

"Yeni hayaller kurabilirsiniz. Daha büyük ve daha iyi olanları."

İçimi çektim ve başımı salladım. "Belki de gerçeklik diyarında yaşama vaktim gelmiştir. Ama benim sorunlarım hakkında konuşmayalım. Ekibiniz hakkında daha fazla şey duymak istiyorum."

Wilder tüm planlarından ve fikirlerinden bahsederken gözleri parlıyordu. Sükûnete kavuşmadan önce tam yirmi dakika boyunca saçmaladı. "Özür dilerim." Gülümsedi. "ediyordum. Muhtemelen birkaç dakikalığına susayım diye yemek için can ."

"Hiç de değil. Seni ilham verici buluyorum. Eskiden mutluluğumu aşk hayatıma bağlamayan kendime ait hedeflerim olduğunu hatırlatıyor."

"Ne gibi?"

"Yazar olmak, kitap yazmak istiyordum. Eskiden işimi seviyordum ama gazetecilik ve yaratıcı yazarlık için okula gittim."

"Ne tür kitaplar yazardınız?"

"Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen romantizm. Tek okuduğum bu. Şey, o ve..." Mutfak rafındaki bir yığın kitaba baktım. "Kişisel gelişim kitapları."

"Ofisine geldiğim gece bunlardan birini okuyordun. Çalışıyorlar mı?"

"Bazen onları okurken, sahip oldukları fikirler ve bakış açıları beni canlandırıyor. Bu bir nevi maçıdan önce koştan moral konuşması yapmak gibi bir şey."

"Bunu anlayabiliyorum."

Başımı salladım. "Bittikten sonra da muhtemelen oyunda oynarken hissettiğiniz heyecanı korudunuz. Kitabı kapattıktan bir ya da iki saat sonra

Okuduğum her şeyi."

"O zaman moral konuşmasından sonra oyunu oyna," diye önerdi. "Her zaman yazmak istediğin kitabı yazmaya başla."

"Sanırım... Belki."

"Senin koçun olmalıyım, hayallerinin peşinden gitmen için seni cesaretlendirmeliyim. Ama bencilce, seni her ay görmek için bir nedenim olmasını da istiyorum, böylece mevcut işini yakın zamanda bırakamazsın."

Ön kapı pat diye açıldı. Lucas ve Olivia en iyi arkadaşlar gibi gülüyor ve konuşuyorlardı. Bize çenemizi kaldırmamızı teklif ettiler ve başka bir odaya girip gözden kayboldular.

İşaret ettim. "Kimdi o mutlu çocuklar?"

Wilder omuz silkti. "Biliyorsam ne olayım."

★ ★ ★

"Altıncı sınıftaki heceleme yarışmasını kazandım," dedi Lucas. "Wilder'ın kıkında bir dövme var. Ve Wilder palyaçolardan o kadar korkuyor ki bir keresinde sirkte altına işemişti."

"Altıma işemedim. İçkimi döktüm."

Lucas gülmekten kırıldı. "Çünkü o palyaço sana yaklaştığında yerinden fırladın. Bu altına işemek sayılır."

Wilder homurdandı ve başını salladı. "Bu oyunu oynarken söylediğimiz gerçeklerin ve yalanların kendimizle ilgili olması gerektiğini sanıyordum."

Lucas sırtıttı. Tanrım, gerçekten de ağabeyine benziyordu. Benim Wilder'a baktığım gibi o da çocuğa bakmakta olan Olivia'ya göz attım. Ona aşık olan tek kişi ben değildim.

Lucas beni işaret etti. "İlk sen başla. Hangisi yalan, Sloane?"

"Ben diyeceğim ki... Wilder'ın kıkında bir dövme olması yalan."

Lucas Olivia'yı işaret etti. Olivia sırtıttı. "Kesinlikle kıkına dövme yaptıracakmış gibi görünüyor. Ben Lucas heceleme yarışmasını kazanamadı diyorum."

Wilder homurdandı ve masanın karşısındaki Olivia'yı işaret etti. "Oyumu ona vereceğim."

Gözlerim büyüdü. "Kıkında dövme mi var?"

"Göster onlara." Lucas dirseğiyle kardeşini dürttü. "Hadi, göster onlara."

"Sanırım on dört yaşında bir kızın önünde pantolonumu indirmeyi es geçeceğim. Teşekkürler, Lucas. İnsanlar bunun için tutuklanıyor."

Gülmeden duramadım. Oyun taşı başlangıçta takılı kalan tek kişi ben olsam bile, bu masa oyunu düşündüğümünden daha eğlenceli çıkmıştı. İki doğru bir yalan gibi bir şeydi, tek farkı doğru tahmin ettiğinizde taşınızı birkaç boşluk ilerletiyordunuz.

"Sıra sende, Sloane Teyze."

"Tanrım. Kıçımdaki dövmeden sonra çok sıkıcı konuşacağım." Wilder'a baktım. "Ne olduğunu sonra söylesen iyi olur."

Göz kırptı. "Sana göstereceğim."

Kaç saat oynadığımızdan emin değildim ama en son ne zaman bu kadar uzun süre güldüğümü hatırlamıyordum. Yüzüm gerçekten biraz acıdı. Sonunda Wilder saatine baktı. "Neredeyse gece yarısı oldu. Artık gitsek iyi olacak. Sabah erkenden uçağımız var."

Sırıttım. "Eve gidip çamur maskeni takman gerekiyor, ha?"

Wilder gözlerini kapatıp başını öne eğerken gençler benim alaylarımın tadını çıkarıyordu. Lucas bu gece kardeşiyle ilgili pek çok pisliği ortaya dökmüştü; bunların çoğu çamur maskesi kullanmak, mumlarla banyo yapmak ve *Gerçek Ev Kadınları* programlarını izlemek gibi kızlara özgü alışkanlıklarla ilgiliydi. "Senin kıçını tekmeleyeceğim, evlat," diye hırladı. Ama hepsi iyi eğlenceliydi.

Lucas ve Olivia telefon numaralarını değiş tokuş ettikten sonra vedalaştılar ve Olivia ona son çizdiği resimlerden birini verdi. Ben çocukları aşağıya ve ön tarafa götürürken o geride kaldı. Lucas el sallayıp arabaya doğru koştu ve Wilder'la beni bir dakika yalnız bıraktı.

"İyi bir eküri," diye not ettim. "Onu sevimli olması için eğitip sonra da akşamınızı mahremiyetle bitirmenize izin mi verdiniz?"

"Sevimli mi? Sana spor yaparken Taylor Swift dinlediğimi ve kıçımda dövme olduğunu söyledi."

Güldüm. "Aman Tanrım. Kıç dövmesi ne?" "Sana söylemeyeceğim. Gizemi canlı tutmak lazım."

Hafif bir rüzgâr esti, saçımın bir parçasını yakaladı ve yüzüme doğru itti. Wilder onu düzeltti. Çok basit bir şeydi ama o anı gülmekten daha ciddi bir hale getirmişti.

"Bu gece gerçekten iyi vakit geçirdim," dedi. "Ben de öyle."

"Umarım Londra'ya erken gelirsiniz."

Uçağa atlayıp gitmek istiyordum ama bana şu anda olduğu gibi baktığında ödüm kopuyordu. Wilder Hayes'e aşık olmak zor olmazdı, orası kesin. Ve belki de bir parçam çoktan aşık olmaya başlamıştı. Ama akıllı davranmam gerekiyordu. "Deneyeceğim."

Alnımdan öptü. "Bizi ağırladığınız için teşekkürler."

Arabaya doğru yürümesini izlerken göğsümün boşaldığını hissettim. Kapıya vardığında, ben içeri girmeden önce arkasına baktı ve tekrar el salladı.

Döndüğümde Olivia mutfakta bekliyordu. "Aman Tanrım. Gözlerini gördün mü?"

"Wilder'ın mı?"

Bana deliymişim gibi baktı. "*Hayır!* Lucas'ın. Annem hayattayken Turks ve Caicos'a gitmiştik ve inerken uçaktan aşağıya baktığımı hatırlıyorum. Gözleri oradaki suyla aynı renkteydi. Gerçekten mavi ya da yeşil değil, mavi-yeşil."

Gülümsedim. "Evet, Wilder'ınki de aynı."

"Josei ve Seinen'i seviyor. Ona Josei çizimlerimden birini verdim ve o da bunun Seinen versiyonunu boyayıp bana postalayacak. İkinci katta oturduğumu bildiğinden emin olur musun? Ona daire numaramı vermeyi unuttum."

"Sanırım benimkini ya da sadece ev numaramı kullanırsa sana ulaşır."

"Londra'da yaşıyor ve annesi de öldü."

"Evet, biliyorum," dedim ona.

Olivia annesinden nadiren bahsederdi, bu yüzden yeni tanıştığı bir çocukla onun hakkında konuşmuş olmasını oldukça şaşırtıcı buldum. Ama bu konuda konuşması onun için iyi oldu.

Sonraki yarım saat boyunca Lucas'ın ona anlattığı ve konuştukları şeyler hakkında saçmaladı. Ondandır hoşlandığı belliydi. Bu kardeşlerde karşı konulmaz bir şey vardı. Ve moratoryumumun bitmesine altı ay kala buna karşı koymak zorlaşmaya başlamıştı.

Ertesi sabah saat sekiz buçukta kapıyı arkamdan kapattım, giysi çantam bir omzuma asılmıştı ve bugünün o gün olduğundan emindim. Brownstone'un ön merdivenlerinden iki basamak inerken başımı kaldırdım ve neredeyse dengemi kaybediyordum. "Ne..."

Wilder bir arabaya yaslanmıştı, her iki elinde de hazır kahve fincanı vardı ve gülümsüyordu. "Günaydın." Başını salladı. "Bir eküriye ihtiyacın olabileceğini düşündüm, işi üçüncü denemede bitirmene yardım edecek birine."

"Ama bu sabah erkenden uçağın var sanıyordum."

"Vardı. Biraz geç kaldım."

Nutkumun tutulduğu çok az zaman olmuştur. Josh mihrapta kalbimi kırdığında bile kelimeler bulmuştum - çoğu küfürdü ama *kelimelerim* vardı. Şimdi ise sadece durup bakabiliyordum.

Wilder arabadan indi, bir kahveyi tavana koydu ve bana doğru yürüdü. Elindeki fincanı uzattı ve giysi çantasına uzandı. "Ticaret mi?"

Başımı salladım, çenem hâlâ gevşekti ve hareket etmedim.

Wilder çantanın ağırlığını aldı ve kahve fincanını elime sıkıştırdı. Bir şekilde bir ayağımı diğerinin önüne attım ve onu arabaya kadar takip ettim. Yolcu kapısını benim için açtıktan sonra elbiseyi arka koltuğa bıraktı ve koşarak sürücü tarafına geçti.

Ona göz kırptım. "Gelinliğimi satmak için benimle gelmek üzere uçuşunu değiştirdiğine inanamıyorum."

Omuz silkti. "Lucas'ın biraz uyuyabileceğini düşündüm. Otele döndüğümüzde bir saat boyunca Olivia hakkında kulağımı çınlattı."

Gülümsedim. "Aman Tanrım. Olivia da aynısını yaptı. Sanırım bir sorunumuz var."

Wilder arabayı çalıştırmak için anahtarı çevirdi. "Evet, eğer benim top avcısı küçük kardeşim benden önce bir Carrick kız arkadaşı edinirse, bunun sonunu asla duymayacağım."

Çantamın içinden yüksek sesli bir cıvıltı geldi. "Bu senin telefonun mu?" Wilder sordu.

"Hayır." Cep telefonumu bulmak için çantamı karıştırdım. "İnsülin pompam için bir alarm."

"İyi misin?"

"Eminim bir şey yoktur. Genelde öyledir." Pompa uygulamasını açtım. Sözde kan şekeri değerim ekranda yanıp söndü. Eğer doğruysa, bu bir sorun olurdu. Ama bazen okuyucunun sıfırlanması gerekirdi. Yine de tedbirli olmak için yukarı çıkmam gerekiyordu. "Bana iki dakika verebilir misin? İçeri girip eski usul bir parmak delme yöntemiyle bunun kötü bir okuma olup olmadığını iki kez kontrol edeceğim."

"Gelmeli miyim?"

"Hayır. Ben iyiyim. Sadece iki dakika sürer, gerçekten."

Nefes nefese daireme çıktım, parmağıma hızlıca bir çubuk batırdım ve fişi glikoz monitörüne yerleştirdim. Kan şekeri gayet iyiydi. Bir sonraki randevumda doktorla alarmlardaki artış hakkında konuşmam gerekiyordu.

Aşağı indiğimde yolcu koltuğuna tırmandım. "Her şey yolunda mı?" Wilder sordu.

"Mükemmel. Makine bunu arada bir yapıyor." "Tamam."

Gülümsedi. "Bu elbiseden kurtulmaya hazır mısın?"

Derin bir nefes aldım. "Öyleyim. Ve bu yaptığın gerçekten çok hoş Wilder." Arabayı vitese taktı ama ayağını frende tutarak bana . "Sana söylemiştim, Cupcake. Tatlı değil, sadece seninle vakit geçirmek istiyorum."

Göz kırptı. "Ayrıca, eski rüyaları ne kadar çabuk yatağa atarsan, şansım o kadar artar.

benimle çıkmanı sağlamak için."

Onun tatlı bir tarafı olmadığına bir an bile inanmadım ama bunu ona söylemedim de. Gelinlik dükkânı sadece yarım mil uzaktaydı, bu yüzden on dakika sonra park ettik. Önce benim girmem için kapıyı açtığında derin bir nefes aldım.

"Merhaba," dedim tezgâhtaki kadına. "Gelinlik satmak için bir randevum var."

"Kullanılıyor mu?"

Kaşlarımı çattım. "Evet ama sadece bir saatliğine giydim çünkü... Şey, sadece bir saatliğine giydim."

Kasanın yanındaki uzun gümüş direğin tepesindeki kancayı işaret etti. "Oraya asabilirsiniz. Elbiseyi incelemem ve değerini araştırmam biraz zaman alacak. İsterseniz biraz etrafa bakın. Arka tarafta kokteyl elbiselerinin bir bölüm var. Sadece mağaza kredisi verdiğimiz için çoğu insan oraya bakıyor."

"Sadece mağaza kredisi mi veriyorsunuz?" Kadın başını salladı.

"Bu yeni bir politika mı?"

"Burada çalıştığım süre boyunca böyleydi. Yani en az iki yıldır."

İçimi çektim. Bunu nasıl olur da bilemem? "Belki de..." Wilder bana baktı. "Nakit veren başka yerler de var mı?"

Omuz silktim. "Sanırım öyle?" Tırnağımı çiğneyerek düşündüm.

Wilder elini omzuma koydu ve nazıkçe dönmem için beni yönlendirdi. Yüz yüze geldiğimizde, diğer elini diğer omzuma koydu, bir tür koçun oyuncusuyla konuşması gibi.

"Gelinlik on düğün daha var." Haklıydı, ama ...

Wilder yüzümdeki tereddütü okumuş olmalı. Eğildi ve daha yumuşak bir sesle konuştu. "Hayatının o bölümünü açık tutmak istiyor musun?"

Başımı salladım.

"O zaman elbiseyi sat, Sloane."

Derin bir nefes aldım ve satış görevlisine bakarak başımı salladım. "Mağaza kredisini alacağım." Bunu söylemek iyi hissettirdi. Wilder'a gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen. Şimdi gel..." Kolunu omzuma doladı ve bizi mağazanın arka tarafına doğru götürdü. "Bu kadar iyi bir arkadaş olmanın ödülü olarak benim için seksi şeyler deneyeceksin."

Gülümsemem arttı. Bununla başa çıkabilirim.

On dakika sonra soyunma odasından o kadar dekolteli bir elbiseyle çıktım ki, çıkmadan önce ters durup durmadığını iki kez kontrol ettim.

Wilder'ın yüzü, sergilediğim göğüs dekolteme bakarken pis bir sırıtışa dönüştü. "İşte bu bir kaleci."

Kıkırdadım. "Neredeyse çıplağım."

"Biliyorum. Bu *harika* bir şey."

Soyunma odasına geri dönmek için dönmüştüm ki, bir vitrin gözüme çarptı; bana JFK Jr'ın eşi Carolyn'in düğününde giydiği gelinliği hatırlatan bir gelinlik.

Wilder görüş alanımı takip etti. "Hoşuna giden bir şey gördün mü?"

"Bu elbise harika."

İşaret etti. "Elbise mi? Sattığınıza benziyor mu?"

Başımı salladım. "Benimkine hiç benzemiyor. Ama sanırım benimkinden sonra tüylerimi diken diken eden ilk elbise bu olabilir." Ona göstermek için kolumu kaldırdım.

Wilder omuz silkti. "Neden denemiyorsun?"

Kıs kıs güldüm. "Buraya bir gelinlikten kurtulmak için geldik. Bunu bir daha yapmayacağım, var olmayan bir fantezi için elbise almayacağım."

Satış görevlisi soyunma odasına doğru ilerledi. Bir kâğıt parçası uzattı. "Elbise için yapabileceğimin en iyisi bu. Güzel bir elbise ama oldukça eski."

Sayfada yazan rakama bakarken sertçe yutkundum. Yıllar önce ödediğimin belki yüzde 10'u kadardı.

Wilder gözüme çarptı. "Mesele para değil, değil mi?"

İçimi çektim. "Evet, haklısın. Haklısın." Satış görevlisine baktım. "Bu bir anlaşma.

Teşekkür ederim."

Bir süre sonra Brownstone'a yanaştık. İki yeni kokteyl elbisem vardı ve hala küçük bir mağaza kredim kalmıştı.

"Uçağın ne zaman?" Ben sordum.

Wilder saatine baktı. "Şu andan itibaren üç buçuk saat. Havaalanına gitmeden önce Lucas'ı almam ve arabayı babamın garajına geri götürmem gerekiyor. Bu yüzden gitmem gerekiyor ama keşke gitmeseydim."

"Bugün için size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Şimdiden daha hafif hissediyorum. Daha özgür." Wilder göz kırptı. "Başından beri umudum bu olabilirdi. Görüşmek üzere.

Londra - belki birkaç gün erken?"

Gülümsedim. "Evet, sanırım olabilirsiniz."

SLOANE

"Bugün eğlenceli bir gün olacak," dedim kameraya. "Gelinler için düğün öncesi yapılması ve yapılmaması gerekenler listesi hazırlıyoruz. Bize yardımcı olması için Park Avenue Wedding Planners'dan özel bir konuğum var-Anna Wren. Anna, ünlülerin ve Wall Street kodamanlarınıninkiler de dahil olmak üzere New York'taki en büyük ve en lüks düğünlerden bazılarını planladı. Kendisi en çok aranan planlamacılarından biri ve on beş yıllık deneyimi ona görgü kuralları hakkında bir iki şey öğretmiş." Bir nefes aldım. "Ve programın sonuna doğru, paylaşmak için sabırsızlandığım *dev* bir duyurum var." Ekranı bölmek için bir düğmeye bastım ve Anna benimle birlikte canlı yayına geçti. "Merhaba, Anna. Başlamaya hazır mısınız?"

Parmak eklemlerini kırıyormuş gibi yaptı. "Öyleyim."

Gibi basit şeylerle başlayarak hemen listeye atladık:

Gelinlik seçerken tüm nedimelerinizin vücut tiplerini göz önünde bulundurun.

İnsanlardan yedek nedime olmalarını istemeyin. (Böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum.)

Elbise provalarının ve provaların ilgili herkes için uygun bir zamanda olduğundan emin olun.

Hamile kaldı diye nedimeni kovma.

Listenin çoğu oldukça komikti, çoğu insana söylenmesine gerek olmayacağını umduğum şeylerden oluşuyordu, ancak gelinler düğünleri söz konusu olduğunda kendilerini kaptırıyorlardı. Anna ve ben tüm bölüm boyunca güldük ve çok geçmeden sıra izleyicilerin görüşlerini almaya geldi.

"Pekala hanımlar, listemiz elinizde. Ama sizden de duymak istiyoruz! Bu yüzden, başka neler hakkında düşüncelerinizi bize bildirmeniz için sohbeti açacağız"

listemize eklemeliyiz."

Birbiri ardına gelen ve çoğu *yapılmaması* gereken öneriler, ne kadar çok insanın kötü gelin partisi deneyimi yaşadığını açıkça gösterdi.

Gelin partinizden balayınız için katkıda bulunmalarını istemeyin. (Ha?)

Nedimelerinize nişanlanmayı düğününüzden sonraya ertelemeleri gerektiğini söylemeyin, böylece ilgi odağınızı çalmazlar.

Fotoğraflarda şişmiş görünmemeleri için gelin tarafınızın düğün günü yemek yemesini yasaklamayın.

Özellikle bir tanesi dikkatimi çekti.

Gelin partinize spreylere bronzlaştırıcı *sıktırmayın* ki hepsinde eşit miktarda melanin olsun.

İzleyicinin adresi? NumberSeventeen.

Wilder'ın beni izlediğini düşününce tüylerim diken diken oldu. Adam durmadan seyahat ediyor ve yepyeni bir profesyonel spor takımını bir araya getiriyordu ama haftalık programımı hatırlamış mıydı? Burada saat neredeyse dokuzdu, yani onun saatiyle neredeyse sabahın ikisi - bu gece İngiltere'ye döndüğünü varsayarsak. Son zamanlarda Waldo gibiydi, Instagram akışında her yerde, farklı ülkelerde karşıma çıkıyordu.

Hafifçe kızarmış hissederek kameraya gülümsedim. "Pekâlâ, sanırım listemize NumberSeventeen'in *yapmamasını* da ekleyeceğiz -gelin partinizin birbiriyle uyumlu spreylere bronzluk yaptırmamasını istememek, böylece özellikle kimse göze çarpmayacak- ve bugünlük bu kadar diyeceğiz." Ellerimi birbirine sürttüm. "Ama hala büyük bir duyurumuz var ve bunu bir izleyiciden aldığım mektubu okuyarak sizlerle paylaşacağım. Ama önce Anna'ya bugünkü tüm yardımları için teşekkür etmek istiyorum."

Anna el salladı. "Beni ağırladığınız için teşekkür ederim! Ve eğer bir kişiye daha az gelinzilla yaptıysak, sanırım işimizi yapmışız demektir."

"Kesinlikle."

"Güle güle,

Sloane!"

"Güle güle, Anna!"

Bölünmüş ekrandan sadece bana geçmek için düğmeye bastım ve masamdan bir kağıt kaldırdım. "Pekâlâ millet, işte başlıyoruz. Bu, Larisa adlı harika bir izleyiciden aldığım mektup... 'Sevgili Sloane, iki yıl önce nişanlandığımdan beri programınızın hayranıyım. Bir arkadaşım bana eşsiz mekanlarla ilgili bölümlerinizi bahsetti ve ben de izledim ve düğünüm için Hudson Vadisi'nde gösterdiğiniz küçük bir çiftlikte rezervasyon yaptım.

Ne yazık ki işler yolunda gitmedi ve ben birkaç gün önce düğünü iptal ettik. Her şeyin parası çoktan ödendi - düğün mekânı, yemek servisi, fotoğrafçı, çiçek aranjmanları, saç ve makyaj, hatta balayı süiti için elli bin dolardan fazla para harcandı. Tüm bunlar iade edilemez ve boşa gidecek, bu yüzden belki olumsuz bir şeyi olumlu bir şeye dönüştürebileceğimi ve karşılayabildiğim nimeti ileriye taşıyabileceğimi düşündüm. Takipçilerinizle birlikte oldukça harika bir düğün paketi hediye etmek için bir tür yarışma düzenlemekle ilgilenir misiniz? En iyi dileklerle, Larisa Maven."

Heyecanımı kontrol edemeyerek öne doğru eğildim. "Tabii ki yaparım! Aslında Larisa ile birkaç kez konuştum ve tüm hizmet sağlayıcılardan hizmetlerin transfer edilebilir olduğunu doğruladım. *Bu gerçekleşiyor, millet!* Almanız gereken tek şey elbiseniz. Larisa büyükannesininkini giyecekti ve belli ki onu saklamak istiyor."

Yorumlar bölümü bütün gün normalden daha yoğun ama şimdi mesajlar o kadar hızlı geliyordu ki okuyamıyordum bile.

"İşte anlaşma. Şanslı bir kişi bu *muhteşem* düğünü kazanacak. Katılmak için tek yapmanız gereken neden sizin olmanız gerektiğini üç yüz kelime ya da daha kısa bir şekilde anlatmak." Ekranda yanıp sönmeye başlayan bir bağlantının olduğu yeri işaret ettim. "Katılımınızı göndermek için aşağıya tıklamanız yeterli. Yarışmayı beş gün boyunca açık tutacağız ve kazananı bir sonraki programımızda canlı yayında açıklayacağız! İyi şanslar ve mutlu düğün planlamaları."

Telefonum gelen bir mesajla çaldığında dizüstü bilgisayarımı kapatmamıştım bile. Gülümsedim ve kaydardım.

Wilder: Harika bir gösteri. Ne yarışma ama.

Biliyorum. Gidip gelinliği geri almak ve pakete bağışlamak istedim. Ama daha iyi düşündüm. LOL.

Wilder: Yapmadığına sevindim.

Sloane: Şu an hangi ülkedesin?

Wilder: Sonunda İngiltere'deki evime döndüm. New York'tan ayrılalı sadece 12 gün olduğuna inanmıyorum. On iki ay gibi geliyor.

Sloane: Seyahatleriniz verimli geçti mi?

Wilder: . Saç kesimin güzel görünüyor, bu arada.

Fark etmesine çok şaşırmıştım. Sadece bir düzeltmeydi.

Teşekkür . Çok gözlemcisin.

Wilder: Bir keresinde saçını sarıdan simsiyah renge boyayan bir kızla çıkmıştım. Değişikliği fark etmediğimde mutlu olmamıştı. Sanırım seçici gözlem yeteneğim var.

Gülümsedim.

Yeğenimin burnu her zamankinden daha fazla telefonda. Lucas'la durmadan mesajlaştıklarına eminim.

Wilder: Eve erken döndüğümde onu yemeğe götürdüm çünkü buralarda değildim. Cep telefonuyla o kadar meşguldü ki iki kelime bile etmedi. Bu her şeyi açıklıyor.

Ben daha cevap yazamadan ikinci bir mesaj geldi.

Wilder: Evlendiğimizde akraba olacaklar mı? Bunu hesaplamak için çok uzun bir gün geçirdim.

Kıkırdadım.

Evli, ha? Daha bir randevumuz bile olmadı.

Wilder: Belki de bunu değiştirmenin zamanı gelmiştir...

Tırnağımı çiğniyor, şu anki flört hayatını sorsam mı diye düşünüyordum. Geçen hafta gördüğüm birkaç fotoğrafında kadınlar vardı - çekici kadınlar. Çalışanları ya da iş ortakları olabilirlerdi ya da... Cevabı bilmek istediğimden emin değildim. Ama belki bilseydim, adamın Instagram'ını takip etmeyi bırakırdım.

Sloane: Çıkmaktan bahsetmişken, hala bayan moratoryumunda mısın?

Wilder: On beş yaşından beri en uzun süre bekar kaldığım zaman bu.

Dudağımı çiğnedim.

Sloane: Ne kadar oldu?

Wilder: 29 gün, 9 saat ve 11 dakika.

Güldüm.

Sloane: Dakikaları ve saatleri gerçekten , değil mi?

Wilder: Hayır. O kısmı uydurdum.

Takvimime göz attım ve yanıt vermeden önce küçük bir hesap yaptım.

Seni yendim. 251 gün.

Küçük daireler etrafta zıplamaya başladı, sonra tekrar başlamadan önce durdu.

Wilder: Düğün tarihiniz altı ay önce değil miydi, yani geçen ay tanışmamızdan yüz seksen gün sonra? Bu 220 eder.

Evet. Ama düğünden önce bir ay boyunca seks yapmadık. Düğün gecemizi özel kılmaya çalışıyordum.

O noktalar tekrar hareket etmeye başladı, sonra durdu. Otuz saniye sonra telefonum çaldı.

Ben daha merhaba bile diyemeden Wilder konuştu. "Düğünümüzden önce bu boku yapmayacağız."

Sesinin çakıllı tınısı karnımdaki kelebekleri uyandırdı, ama Wilder'la seks yapma düşüncesi onları daha da alçalttı.

Güldüm. "Ben de daha ortada evlenme teklifi bile yokken düğün planları yapan tek kişi olduğumu sanıyordum."

"Ne zaman ve nerede olduğu umurumda değil, ama altımda olmandan koparılmak umurumda."

"Altında mı? Ya ben daha çok üstte olan bir kızsam?"

Wilder inledi. "Beni öldürüyorsun, Cupcake."

Gülümsememi engelleyemedim. "Neden bu kadar geç kalktın? Saat ikiyi geçti, değil mi?"

"Seni görmek istedim."

Kalbim eridi. "Programımı izlemek için mi uyanık kaldın? Bu çok tatlı."

Wilder gitti Sessiz için a dakika. I düşündüm Biz
olabilirdi bağlantı kesildi. "Alo?"

"Evet," dedi. "Ben buradayım. Sadece bir şeyler paylaşmayı düşünüyordum. Ama sanırım paylaşmasam daha iyi olacak."

"Şimdi paylaşmak zorundasın."

"Hoşuna gidecek mi bilmiyorum." "Yine de söyle."

"Şovunu izlemek istedim ama tatlı olduğum için değil, Sloane." "Tamam..."

"Son birkaç haftadır biraz hayal kırıklığına uğramış hissediyorum. Bilirsiniz, biriyle çıkmamak falan. Ben de düşündüm ki... bir yandan izlerken bir yandan da işimi halledebilirim."

Gözlerim büyüdü. "Şovumu izlerken mastürbasyon mu yaptın?"

"Yapmadım. Kendimi çok fazla bok gibi hissettim. Ama planım buydu. Henüz benimle çıkmayı kabul etmediğin için telefonda seksin söz konusu olamayacağını düşündüm."

Wilder'ın yatağında oturduğu, karın kaslarını sergilediği, ellerini kalın kaslarına sardığı bir görüntü... "Aman Tanrım." Ağzımı kapattım. "Bu çok ateşli."

Sesi birkaç oktav alçaldı. "Öyle mi?"

Gergin bir kıkırdama kaçı. "İzleyebileceğim kendi program yok mu?"
Kıkırdadı. "Hayır, ama eminim oynadığım günlerden bir sürü klip bulabilirsin."

Bunu yapabilirim... Bu sefer sessiz kalan bendim. Ama Wilder tekrar konuşana kadar fark etmemiştim.

"Bunu , değil mi?"

"Aman Tanrım." Yutkundum. "Konuyu değiştirmeliyiz."

"Yarısı kadar bile eğlenceli olmayacak, ama eğer istediğin buysa..." Durakladı. "Londra seyahatiniz hakkında konuşmaya ne dersiniz? Düşün bir buçuk hafta sonra. Birkaç gün erken gelme konusunda bana bir cevap vermedin."

Teklifi hakkında yeterince düşünmüştüm ama karar vermemiştim. Wilder'ın yanında birkaç gün yalnız kalabileceğimden pek emin değildim. Özellikle de Google aramamı telefonu kapattıktan sonrası için planladığım şu anda. Onunla bir sonraki adımı atmak ama korkuyordum. "Zamanlamasından emin olmadığım birkaç işim var," diye yalan söyledim. "Bir iki gün içinde sana haber verebilir miyim?"

"Elbette." Wilder'ın sesi gırtlaktan geliyordu, çok seksiydi ama sesi bitkin geliyordu.

"Sesin yorgun geliyor."

"Öyleyim. Neredeyse iki haftadır aralıksız devam ediyor." "O zaman gitmene izin vereceğim."

"Tamam, ama kapatmadan önce bir iyilik isteyeceğim. İşle ilgili bir iyilik."

"Ne ?"

"Takımın yönetimi ve destek personeli için şehirde bir ofis alanı bulmaya çalışıyorum. Ancak o zamana kadar birkaç kişi babamın binasındaki bir alanı kullanacak. Sizden bir kat aşağıda, yarından itibaren."

"Vay canına. Tamam."

"Oraya park edecek kişilerden biri de arkadaşım Andrew. O benim şirket içi danışmanım. Yayınlamamız gereken bir sürü basın bülteni var - yeni oyuncu duyuruları, imzalanan sözleşmeler, menajer işe alımları. Hepsi Andrew'dan geçiyor ama sonra genellikle ofisimdeki Millie'den geçiyor, o da ifadeleri temizliyor ve dilbilgisini düzeltiyor. Andrew, Yale Hukuk'tan sınıf birincisi olarak mezun oldu, ancak üniversitede İngilizce dersinde uyumuş olmalı. Millie bugün erken doğum iznine ayrıldı."

Belki Andrew'a birlikte çalışabileceği bir redaktör ya da editör ayarlarsınız."

"Oh, bunu senin için yapabilirim." "Gerçekten mi?"

"Elbette. Bir şartla." "Adı ne?"

"Kıçındaki dövmenin ne olduğunu bana söylemelisin."

"İyi bir izlenim bırakmaya çalışıyorum. Sana yaptığım aptalca bir hatayı anlatmak zorunda bırakma beni."

"Bunu sana karşı kullanmayacağıma söz vermeme ne dersin? Bilmek için ölüyorum." "Bu kışımı düşündüğün anlamına mı geliyor, aşkım?"

"Sadece söyle bana."

Kıkırdadı. "Bir, iki ve yedi numaralar. Ligdeki son yılımda en büyük rakibime karşı aptalca bir bahse girmiştim. Kaybettik ve maçın son skoru . On iki-yedi."

Ağzımı kapattım. "Aman Tanrım. Yani hayatının geri kalanında kışına kaybettiğin bir skorun dövmesini mi yaptıracaksın?"

"En iyi anım değildi. Ama kendimi savunmam gerekirse, onları dokuz yıl boyunca her maçta yenmiştik. Bu hiç akıllıca görünmüyordu ve ligdeki son yılımda rakibimde bu izi bırakma fikri hoşuma gitti."

"Görünüşe göre kendini biraz aşmışsın."

İç çekti. "Görünüşe göre bu benim bir alışkanlığım."

Güldüm. "Yarın geldiğimde uğrayıp Andrew'a kendimi tanıtırım ve düzeltilmesi gereken şeyleri alırım."

"Teşekkür . Minnettarım. Bir şey daha var, sonra gitmene izin vereceğim."

"Neymiş o?"

"Şovlarınızın tekrarları canlı yayından hemen sonra internette yayınlanıyor mu?" "Evet, neden?"

Uğursuz bir kıkırdama çıkardı. "'Night, Cupcake."

★ ★ ★

"Merhaba. Andrew?"

Uzun boylu, sırık gibi, temiz giyimli adam çocuksu bir gülümseme takındı. "Sanırım sen Sloane'sun?"

"Öyleyim. Nereden biliyorsun?"

"Wilder, gözlerimi kendime saklamam konusunda beni tehdit etmeden hemen önce seni tarif etti." Yüzünü şakacı bir şekilde kapattı ve diğer elini misafir sandalyelerine doğru uzattı. "Lütfen oturun. Altıncı sınıfta Wilder'ın hoşlandığı bir kıza çişini yaparken oturduğunu söylediğim zamanki gibi dayak yemek istemiyorum."

Güldüm. "Öyle mi?"

"Birkaç haftalığına yaptı." Elini yüzünden çekti. "Rugby oynarken bileğini kırdı ve dizine kadar sert bir alçıdaydı. Ondan kaçtığımda beni hâlâ yakalayabiliyordu."

"Siz ikiniz uzun zamandır arkadaşsınız o zaman?"

"Arabaya bindiğimizden beri. Annelerimiz çok iyi arkadaştı." Andrew koltuğunda arkasına yaslandı ve başparmağıyla alt dudağını ovuşturdu. "Demek o kişi sensin, ha?"

"O mu?"

"Oğlumu düğümleyip simit haline getiren kişi. Onu hiç böyle görmemiştim. Genelde konuştuğu kadının adını bile hatırlamaz."

Yüzüm düştü. Andrew fark etti ve ellerini kaldırdı. "Bu şekilde söylememeliydin. O bir pislik falan değil. Aslında bir pislik ama kadınlara kötü davrandığı ve isimlerini hatırlayamadığı için değil. *Top Gun* dönemimde beni yere yatırıp bıyıklarımın yarısını kestiği için pislik."

Gülümsedim. " değil. Anlıyorum. Wilder kim olduğunu saklamaya çalışmadı."

"Bu senden hoşlandığı anlamına gelir. Bir kadından hoşlanan çoğu erkek elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışır, onlara iyi taraflarını gösterir. Ama Wilder öyle değil. Seni önemsiyorsa korumacıdır, hatta seni ondan korumak ister. Birlikte çalışmaya başlamadan önce bana bu işi kabul etmemem için yüzlerce neden saydı."

Bir kadın açık ofis kapısını çaldı. "Bay Emerson?" "Andrew, lütfen."

"İlk randevunuz burada. Onu konferans odasına yerleştirdim ve kahve verdim."

"Teşekkür ederim, Laura."

Andrew başını salladı. "Kesin olan bir şey var ki, Wilder'la hayat asla sıkıcı değil."

"Eminim." Gülümsedim. "Randevuna gitmen için seni yalnız bırakayım. Wilder, redaksiyona ihtiyacı olan bazı basın bültenleri olduğunu söyledi."

Andrew masasının üzerindeki kâğıt yığınlarını karıştırdı ve bir paket zımbalanmış kâğıt çıkardı. "Bunu yaptığınız için teşekkür ederim."

"Sorun değil. Bu sabah iki var ama işim biter bitmez onları size geri ."

"Çok teşekkür ederim. Seninle tanışmak gerçekten güzeldi, Sloane." "Seninle de."

Toplantılarım için yukarı çıktım ve düzeltmelerle birlikte aşağı indiğimde saat neredeyse bir olmuştu. Wilder şaka yapmıyordu, arkadaşı dilbilgisi konusunda pek iyi değildi. Bir sürü düzeltme yapmıştım.

İçeri girdiğimde Andrew telefonla konuşuyordu ama gülümsedi ve bir parmağını kaldırdı. "Bunun için üzgünüm," dedi telefonu kapattığında.

"Sorun değil. İşte basın bültenleriniz. Bazı değişiklikler yaptım."

Yere baktı ve gülümsedi. "Kudretli kırmızı kalem. Bunun için teşekkür ederim." "Ne zaman isterseniz."

"Öğle yemeğini yedin mi?"

"Henüz değil. Önce bunu halletmek istedim."

Kapıya doğru başını salladı. "Ben de öyle. Teşekkür etmek için size öğle yemeği ısmarlayabilir miyim?"

"Buna gerek yok."

"Hadi ama. Sana yedinci sınıfın sonbaharında Wilder'ın otuz yaşındaki matematik öğretmenimize asıldığında daha olgun görünmek için babasının eşyalarını -kolonya, kazak- giymeye başladığını anlatacağım. O zaman on üç yaşındaydı."

Güldüm. "Bu daveti nasıl reddedebilirim?"

Andrew sandalyenin arkasından takım elbisesinin ceketini kaptı.

"Yapamazsın."

Hadi gidelim."

★ ★ ★

Kıs kıs güldüm ve ağzımı kapattım. "Bir dahaki sefere onu kutudan içerken gördüğümde kesinlikle içkisini yudumlayacağım. Kozmosu bu kadar çok seviyorsa neden bir parti yapıp kırmızı plastik bir bardaktan içmiyor?"

"On beş yaşındaydık. Sert bir adam gibi davranması gerektiğini düşünüyordu ve sert adamlar televizyonda bira içerdi, martini bardaklarında kırmızı içki değil. Bu yüzden birayı atar ve kız içkileri koyardı - kozmos, Malibu ve ananas - bazen sert Shirley Temples içerse şaşırırmazdım."

"Sanırım bu kadar kaslı olması iyi bir şey, çünkü kendisiyle dalga geçilmesine neden olabilecek şeylere karşı bir eğilimi var. Lucas çamur maskelerini sevdiğini ve reality TV izlediğini çoktan söyledi."

Andrew bir parmağını kaldırdı. "Ayrıca gizli bir Swiftie. İnkâr edecek ama adam 'Shake it Off'un her kelimesini biliyor."

Telefonum çaldı ve öğleden sonra patronla yapacağım toplantı için on beş dakikalık bir hatırlatma yaptı. Peçeteyle ağzımı sildim. "Tanrım, ne zamandır burada oturduğumuzu fark etmemiştim."

Andrew, "Wilder hakkında elimde bizi günlerce eğlendirecek kadar malzeme var," dedi.

"Eminim öyledir. O yüzden bir ara bir öğle yemeğine daha ihtiyacımız olabilir." Sırıttı. "Benim için zevk olur."

Kabinden kayarak çıkmaya başlamıştım ki Andrew uzanıp koluma dokundu. "Hey, arkadaşşıma çok güldüğümüzü hissediyorum. Onun hakkında birkaç şey anlatmam için bana bir dakika daha ver."

"Tamam..." Koltuğuma geri yerleştim.

"Üniversite için Yale'e gitmeye param yetmezdi. Ailem rahat ama yılda seksen bin dolar rahat değil ve ayrıca dört kardeşim var. Fildişili üniversiteler rekabetçidir. Bütün çocukların notları dörtten daha iyi, bu yüzden de çok fazla akademik burs yok. Sonra son dakikada bir burs geldi, tam burs. Garip olduğunu düşünmüştüm ama hediye edilen atın ağzına bakmıyordum. İki yıl önce Wilder için çalışmaya başladığımda, ihtiyacım olan evraklar için bazı dosyalara bakıyordum ve bana burs veren kuruluşun adının yazılı olduğu bir dosya buldum. Wilder annesinin ona bıraktığı paranın bir kısmını almış ve benim haberim olmadan sadece okul harcımı ödemek için bir hayır kurumu kurmuştu. Parayı doğrudan bana vermeye kalksa bile ondan asla almayacağımı biliyordu."

"Vay canına."

Andrew başını salladı. "Bugüne kadar bildiğimi bilmiyordu. O yüzden lütfen bunu onunla paylaşma. Ama o böyle bir adam. Ve bu sadece para değil. Biz , ulusal takımlardan birinde oynuyordu.

genç rugby liglerinde oynadı, ama en kötü takımda oynadı. Her yıl şampiyon olan bir takımda oynayabilirdi. Bütün takımlar onu istiyordu. Ama ortaokuldaki koçu boktan takımın koçuydu. Adamın bazı sağlık sorunları var ve Wilder bugün hala onu ziyaret ediyor."

Başımı salladım. "Aslında koçundan bahsetti."

"Geçenlerde kız arkadaşımla fena halde çuvalladım. Bunu ondan saklayacaktım ama Wilder beni itiraf etmeye ikna etti. Kadınlarla bir geçmişi olabilir ama her zaman dürüst olmuştur." Durakladı. "Demek istediğim, Wilder size sadece kötü şeyleri anlatacak. Ama onu tanıma şansını yakalarsanız iyi yanlarını bulmak zor değil. Çoğu insanla arasına mesafe koyar ama içeri aldığı kişiler sonsuza dek orada kalır." Andrew beni işaret etti. "Ve eğer ona iltifat ettiğimi söylersen, bunu inkâr ederim."

Gülümsedim. "Sırrın benimle güvende."

İşe geri döndüm ve öğleden sonra masamda oturmuş hâlâ Andrew'un söylediklerini düşünüyordum. Tarif ettiği adamdan bir şeyler görmemiş miydim zaten? Kardeşine olan sadakatini. Şeker hastası olduğumu öğrendikten sonra bana şekersiz tatlılar getirmesi, eski gelinliğimi satmaya benimle gelmek için uçuşunu değiştirmesi ve babamı bir rugby maçına davet etmesi gibi küçük şeyler. O sert dış görünüşün altında yumuşak bir kalp vardı. Ve ondan gülünç derecede etkilendiğimi inkâr edemezdim. Beynim yetişmeden kalbim hızla atmaya başladı.

Siktir . Ben .

Kim olduğumu anlamak için evde oturmaktan ve kişisel gelişim kitapları okumaktan yorulmuştum. Bunu yaşayarak çözmenin zamanı gelmişti. Telefonumu elime aldım ve mesaj attım.

Sloane: Teklif hâlâ geçerliyse Londra'ya birkaç gün erken gelmeyi çok isterim.

"Koltuğunuz bu tarafta..." Uçuş görevlisi sol tarafını işaret etti, ben de koridora yöneldim.

Ama bir hata yapmış olmalıydı. Bu bölümdeki koltukların hepsi çok genişti. 9B'ye doğru yürürken biletimdeki koltuk numarasını iki kez kontrol ettim. Başka bir uçuş görevlisi yanıma geldi ve beni şampanyayla karşıladı.

"Umm... Doğru bölgede olduğumdan emin değilim."

Elimden biniş kartımı aldı ve yatağa dönüşebilen geniş bir koltuğu işaret etti. "İşte burası."

"Ama bu ekonomi gibi görünmüyor."

Gülümsedi. "Kesinlikle değil."

"Yine de ekonomi bileti aldım."

"Muhtemelen havayolu şirketindeki statünüze göre yükseltmişsinizdir." Başımı salladım. "Sık uçan yolcu hesabım bile yok."

"O zaman biri senden hoşlanıyor. Belki de kapı görevlisi sana küçük bir hediye vermiştir." Omuz silkti. "Nasıl olduysa oldu, burası senin koltuğun. yüzden rahatla ve keyfini çıkar." Kadehi tekrar havaya kaldırdı. "Biraz şampanya ister misiniz, yoksa biraz portakal suyu ekleyip mimoza yapabilirim?"

"Ooh, mimozalara bayılırım."

"Yerleşin. Ben hemen döneceğim."

Oturma alanım neredeyse ofisim kadar genişti, bu yüzden uzun bir uçuş için yükseltmeden şikayet etmeyecektim. Yine de bundan sorumlu olan gizli hayranın kapı görevlisi değil de Wilder olup olmadığını merak ettim. Her iki durumda da, uçuş sırasında yapmam gereken işler vardı, bu yüzden yayılmak ve omzumun üzerinden dizüstü bilgisayarımı okuyan birinin olmaması güzel olurdu.

Yerleştim ve uçak moduna geçmek için telefonumu çıkardım. Bunu yaparken cevapsız bir mesaj fark ettim.

Muhtemelen benden nefret ediyorsundur ama konuşabilir miyiz? Uzun sürmez.

Ugh. Bu olmayacaktı, kesinlikle bu yolculukta olmayacaktı. Söyleyecek bir şey kalmamıştı. Her şeyi mihrapta söylemişti. Düğmeyi uçak moduna kaydurdım ve mimozamı almak için tam zamanında kalkış için telefonumu sakladım.

Seyir yüksekliğine ulaştıktan kısa bir süre sonra uçuş görevlisi taze meyve, başlangıç yemeği, sıcak kruvasan ve tatlıdan oluşan lezzetli bir kahvaltı servis etti. Hatta şekersiz tatlı seçenekleri bile vardı, bir başka ücretsiz mimozadan bahsetmiyorum bile. Bu kesinlikle Florida'ya yaptığım son uçuşta on iki dolar ödediğim karton kutudaki yemekten daha iyiydi. Zengin ama diyabetik dostu cheesecake'i ağızıma atarken, dizüstü bilgisayarımı açtım ve düğün yarışmasının ilk başvurusunu çağırdım.

İki binden fazla başvuru aldık, bu yüzden diğer çalışan yazarlardan birkaçını hepsini sıralamaya yardımcı olmaları için görevlendirdim. Artık finalistleri belirlemek bana kalmıştı. Uçakta yazıları okumaya karar verdiğimde, birçoğunun ne kadar duygusal olacağını düşünmemiştim. İnsanların ücretsiz bir düğün isteme nedenlerinden bazıları gerçekten yürekleri burkuyordu; fakirlikten depresyona ve sonunda ruh eşini bulmaya kadar. Hatta altmış yedi yaşında bir kadın bile vardı ve kırk yıl boyunca kendisini istismar eden bir adamla evli kalmıştı. Sonunda onu terk etmiş ve gerçek aşkı bulmuştu.

Birden fazla yazıyı okurken ağıladım ama beni en çok etkileyen son yazı oldu. Kadının düğünü bir yıl sonrası için planlanmıştı. ekilişi kazanmak istiyordu çünkü babasına dördüncü evre pankreas kanseri teşhisi konmuştu ve muhtemelen sadece birkaç aylık ömrü kalmıştı. Mektubun son paragrafını üçüncü kez tekrar okudum, gözyaşlarım yüzümden akıyordu.

Gelecek yazki düğünüm için büyük planlarım vardı - otuz kilo vermek, forma girmek, Fiji'de balayı için para biriktirmek, Vegas'ta bir bekârlığa veda partisi yapmak. Ama şimdi anlıyorum ki önemli olan tek şey babamın benimle koridorda yürümesi. Eğer gelecek ay düğünü kazanırsam, bunu seve seve ödeyeceğim ve gelecek yıl her şeyi önceden ödenmiş olarak günümü hediye edeceğim.

Kadının hikâyesi bana annemin son evre kanser hastasıyken babamla yeniden evlenmek için son arzusunu hatırlattığı için mi, yoksa Josh'la gitmemiz gereken Fiji'de bir balayından bahsedildiği için mi bunu bu kadar derinden hissettim emin değildim. Ya da belki de bu uzun uçuşta uykusuz kalmam ve hormonlarımın biraz dengesiz olmasıydı. Ama indiğimizde Wilder'ın hâlâ İtalya'da olduğuna ve beni alamayacağına sevindim çünkü yüzüm kızarmış, gözlerim şişmiş ve burnum ucuz uçak mendilleri yüzünden sürtünmüştü.

Gümrük ve göçmenlikten geçtikten sonra bagajımı almak için insan sürüsünü takip ettim. Bir grup şoför metal bir bariyerin arkasına dizilmiş, ellerinde işaretler tutuyordu. Wilder bir araba ayarlamıştı, ben de geçerken adımları aradım. İlk üç tabela daktiloyle yazılmıştı ve üzerlerinde araba servisinin isimlerinin logoları vardı. Dördüncüsüne göz attığımda, kahverengi bir kâğıt torbaya benzeyen bir şeyin üzerine kalemle yazılmış olması tuhafıma gitti. İsmi okumak için gözlerimi kısmam gerekti. *Cupcake*.

Gözlerim onu tutan kişiye kaydı ve kalbim tekledi.

Adam beyzbol şapkası ve koyu renk güneş gözlüğü takıyor olabilirdi ama o ukala gülümseme sadece bir adama aitti. Wilder'ın yüzü bana bakınca düştü ve aceleyle bariyerin etrafından dolanıp omuzlarımı tuttu. "Ne oldu?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Bir an için nasıl bir felakete benzediğimi unutmuştum. *Hay* aksi. Burada olacağını bilseydim yüzümü biraz düzeltirdim.

"Ağlıyordun."

"Oh. Evet." Sıcak yanağıma dokundum. "Önemli bir şey değil. Uçakta üzücü hikâyeler okuyordum ve üzüldüm."

Gözle görülür bir şekilde rahatladı. "kopardın."

Gülümsedim. "Ben iyiyim. Ama burada ne işin var? Bu gece geç saatlere kadar İtalya'da olman gerektiğini sanıyordum."

Eğildi ve alnımdan öptü. "Seni görmek için çok sabırsızlanıyordum." Göz ucuyla iki kadının bize doğru baktığını fark ettim. Biri işaret etti, diğeri de fotoğraf çekecekmiş gibi telefonunu kaldırdı. Wilder başını eğdi ve bize döndü. "Hadi, paparazziler öğrenmeden bavullarınızı alıp buradan gidelim.

Burada Amerika'daki kadar kötü değiller, ama konserden beri durmadan beni takip ediyorlar.

takımla ilgili haberler çıktı."

Wilder koruyucu kolunu omzuma doladı ve bagaj arabasına doğru ilerlerken bana sıkıca sarıldı. Wilder'ın sırtını kalabalığa dönebileceği bir köşede toplanmıştık, bu da tüm dikkatinin *benim üzerimde* olduğu anlamına geliyordu.

Yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Uçakta seni bu kadar etkileyen ne okuyordun?"

"Düğün hediyesi yarışmasına başvurular. Katılımcıların neden kazanmaları gerektiğine dair kısa bir kompozisyon yazmaları gerekiyordu. Bazıları gerçekten çok isabetliydi."

Başparmağıyla yanağımı ovuşturdu. "Maskara."

"Geleceğin konusunda beni uyarmış olsaydın, biraz temizlenirdim."

"Hayır. İşte bu yüzden senden hoşlanıyorum. Sen sadece ." Yüzümü okşadı, ben de ayak parmaklarıma kadar hissettim. "Erken geldiğin için teşekkür ederim. Sana etrafı gezdirmek için sabırsızlanıyorum."

İsteddiği her kadına sahip olabilen ve yeni bir profesyonel spor takımı kurmakla meşgul olan gülünç derecede yakışıklı bir adamın neden bana etrafı gezdirmek *istediğini* anlayabileceğimden emin değildim ama gözlerinden samimi olduğunu görebiliyordum.

Bagaj atlıkarıncası yüksek bir cıvıltı sesi çıkardı ve sarsılarak hareket etti. Wilder bana yolculuğunu anlatırken bavullar akmaya başladı. Sadece birkaç saat önce inmişti. Sohbet ederken bir gözüm banttaydı ama yirmi dakika geçmesine rağmen valizimden hiçbir iz yoktu. Etrafta bekleyen insanlar azaldı, sadece ben ve birkaç kişi kaldık ve sonunda bant aniden durmadan önce aynı yalnız mor valizin ve golf sopalarının bir düzine kez dönmesini izledik.

"Uh, neler oluyor?" diye sordum.

"Kahretsin. Sanırım çantan

kaybolmuş olmalı." "Kayıp mı?

Hayır. Olamaz."

Fark etmediğim küçük bir ofisi işaret etti. "Bagaj teslim ofisi şurada. Ne yazık ki yakın zamanda oraya gittim."

"Bagajınızı mı kaybettiniz?" "İki kez."

"ne kadar sürdü?" "Her iki seferde de ertesi gün geri aldım."

"Harika. Genelde yanıma yedek kıyafet alırım ama bu sefer yanıma almam gereken o kadar çok iş eşyası vardı ki almadım. Hatta yanımda

iç çamaşırı."

Wilder kaşlarını oynattı. "Benim için modellik yaparsan iç çamaşırı mağazasına uğrarım."

Bagaj teslim ofisi bana bir sürü evrak doldurttu ve telefon numaramı aldı, çantamı bulur bulmaz benimle iletişime geçeceklerine söz verdiler. Wilder ve ben yanımızda sadece iş çantamla ayrıldık.

"Asistanıma onları takip etmesini ve geldiğinde çantanızı alması için bir kurye göndermesini söyleyeceğim. Havayolu şirketinin bırakmasını beklemekten daha hızlı olacaktır."

"Oh. Bu harika olur. Teşekkür ederim."

Wilder beni kısa süreli otoparkta park etmiş küçük bir Volkswagen'e götürdü. "Bu biziz," dedi.

"Ne kadar normal bir araba. Daha gösterişli bir şey beklerdim, Hayes."

Arka kapağı açtı ve sırttı. "Bu benim asistanımın. Benim arabam biraz daha akılda kalıcı. Paparazzileri atlatmak için değiştirdik."

"Normalde ne kullanıyorsun?"

"Karayıp mavisini eski bir Aston Martin."

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama kulağa pahalı geliyor." Kapağı kapattı. "Babam beni eski arabalara alıştırdı."

Yolcu tarafına doğru yürümeye başladım ama Wilder beni durdurdu. "Sen mi kullanıyorsun?"

"Kesinlikle hayır."

Kıkırdadı. "O zaman neden sürücü tarafından biniyorsun?"

Arabaya baktım. "Ah!" diye güldüm. "Pardon, burada yolun diğer tarafından sürdüklerini unutmuşum."

Wilder direksiyona geçmeden önce kapımı açtı. Direksiyonun yanlış tarafta olması bir yana, araba düz vitesliydi.

"Bir hafta burada, diğer hafta New York'ta araba kullanırken kafan karışmıyor mu?"

"Bazen, mesela Amerika'da birkaç hafta araba kullandıktan sonra buraya dönüyorum ve bir kavşağa giriyorum. Beynimin bunu çözmesi biraz zaman alıyor. Neyse ki her iki yerde de her zaman trafik var, bu yüzden çoğunlukla sadece akışı takip edebiliyorum."

Havaalanı otoparkından çıkıp işlek bir otoyola girdik. Belki uykusuzluktan sayıklıyordum ama gözlerimi Wilder'ın iri elinin vitesin etrafını sarışından ve kontrolü ele alışından alamıyordum. Sonra

Yine de bugünlerde bu adamda seksi bulmadığım pek bir şey yoktu. Genelde tam tersi olurdu; bir erkeğin yakışıklı olduğunu düşünürdüm ama onu tanıdıkça daha az yakışıklı olmaya başlardı.

Gözlerimi tekrar yola çevirmeye zorladım.

"Uçakta uyudun mu?" Wilder sordu.

Başımı salladım. "Öncesinde çok fazla kahve içtim. Oturarak uyuyamadığım ve ekonomi sınıfında orta koltukta sıkışıp kaldığımı düşündüğüm için çalışmayı planlamıştım. Bu arada, bunu sen mi yaptın? Beni birinci sınıfa yükselttin mi?"

Omuz silkti. "Sen benim misafirimsin. Rahat olduğundan emin olmak istedim."

"Teşekkür ederim. İnanılmazdı. O biletlerin fiyatlarına hep göz atmış ve o kadar ekstra para için koparılan yaygaranın ne olduğunu anlamamıştım. Ama şimdi anlıyorum. Dolu bir yatağım vardı ve kafeinli olmasaydım muhtemelen tüm uçuş boyunca uyuyabilirdim. Yemekler bile güzeldi."

"Hızlı seyahatlerde gerçekten yardımcı oluyor. Kırmızı gözle gittiğimde, genellikle beş ila altı saat uyuyabiliyorum ve indiğimde toplantılar için işlevsel olabiliyorum."

"Bunu görebiliyorum."

"Otelinizi de değiştirdim. Umarım sakıncası yoktur."

"Umm... hayır, sanırım sen daha iyi bilirsin. Ben sadece bildiğim bir zinciri seçtim."

"Şu anda Rosewood'dasın." Arsız bir gülümsemeyle baktı. "Benim evime daha yakın. Biraz uyuman için seni oraya bıraksam ve yarın sabah seni almaya geldiğimde bavulunu alıp yanımda getirsem nasıl olur? Sen bavulunu açıp hazırlanırken ben de restoranda kahve içerim."

"Kulağa mükemmel geliyor. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum." "Aklıma birkaç yol geliyor..."

Başımı salladım. Ve birkaç dakika sonra ağzım açık kaldı. Wilder'ın beni daha güzel bir yere taşıdığını düşünmüştüm ama demir kapıların büyük bir Edward dönemi avlusuna açılacağını beklemiyordum. Arabayı yanaştırdığımızda gösterişli bina oldukça korkutucuydu.

"İşte başlıyoruz."

"Wilder..." Ona doğru baktım. "Burada kalamam."

Kaşları birbirine çatıldı. "Hoşuna gitmiyor mu?"

"Bu muhteşem. Ama küçük bir servete mal olmalı."

"Bunun için endişelenmeyin. Sen benim misafirimsin."

"Çok tatlısın ama..."

Gözlerime baktı. "Sadece güzel bir yerde kalmanı istedim. Hiçbir şey beklemiyorum, Sloane."

"Oh, biliyorum. Öyle olduğunu düşünmüyordum ama..." "Burada olduğun sürece seninle ilgilenmeme izin ver, tamam mı?"

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. "Bu konuda pek iyi değilim - insanların benimle ilgilenmesine izin vermek."

"Fark ettim. Şimdi gel bakalım. Seni kontrol edelim, sonra ben de eve gidip yatacağım."

Gülümsedim. "Tamam."

Resepsiyonda Wilder check-in görevlisine siyah bir kart uzatırken ben de hayranlıkla etrafa bakındım. Otel sofistike ve çağdaştı ama yine de belirgin bir İngiliz havası vardı. Bir dakika sonra görevli bana anahtarları verdi ve bizi asansörlere yönlendirdi.

Wilder benimle birlikte yürüdü, asansör bankosundaki düğmeye bastıktan sonra iş çantamı bana uzattı.

"On bir kulağa nasıl geliyor? Beş saatlik zaman değişimine göre çok mu erken? Uyumayı sevdiğinize dair bir söylenti duydum."

Gülümsedim. "Evet. Ama şehri görmek için tüm günümü harcayamayacak kadar heyecanlıyım."

"Güzel." Alnımdan öptü. "Biraz uyu. Sabah seni almak için geri geleceğim."

Asansörün kapıları açıldı, ben de içeri girdim ve arkamı döndüm.

Wilder gülümsedi. "Burada olduğun için mutluyum, Cupcake."

İçim ısındı. "Ben de öyle."

★ ★ ★

Bu kesinlikle rezervasyon yaptırdığım üç yıldızdan daha iyi.

Banyodaki güzel cam kutulardan birinden çıkardığım losyonu kollarıma sürdüğümde mis gibi lavanta kokuyordu. Burası şimdiye kadar kaldığım en güzel oteldi. Süitim çok büyüktü; ayrı bir oturma odası, havadar bir yatak odası ve altı kişinin rahatlıkla sığabileceği küvetli ve duşakabinli mermer bir banyosu vardı. Çarşamba sabahı saat ondan birkaç dakika önceydi ve hâlâ pelüş otel bornozu vardı. Kirli kıyafetlerimi giymek istemiyordum.

duştan çıktıktan sonra tekrar açtım. Belki de Wilder'ın kapısını bu şekilde açmak yerine açmalıyım.

Hala dudağımı kemiriyordum, hızlıca üstümü değiştirmeyi düşünüyordum ki kapı çalındı. *Sanırım bu karar benim için verildi.* Bornozumun kemerini sıkıca kavradım, aynada üstümü kontrol ettim ve kapı koluna uzandım. Şaşırtıcı bir şekilde, kapının diğer tarafında duran Wilder değildi. Elleri alışveriş torbalarıyla dolu, şık giyimli bir kadındı.

Kadın gülümsedi. "Günaydın. Siz Sloane olmalısınız?"

"Evet?"

"Ben Emily Bloom. Bay Hayes'in kişisel alışveriş danışmanıyım." "Neyi?"

Kollarını kaldırdı. "Bence şeye bayılacaksın." "O mu? Özür dilerim.

Anlamıyor muyum?"

Arkasına yaslandı ve kapının yanındaki oda numarasını kontrol etti. "Burası dört on. Siz Sloane Carrick'siniz, değil mi?"

"Öyleyim."

Yüzünde eğlenen bir gülümseme vardı. "Sanırım Wilder bu sabah geleceğimi sana söylemedi?"

"Hayır, yapmadı."

"O zaman geri döneyim. Ben kişisel alışveriş uzmanı ve stilistim. Çoğu alışverişe çıkamayacak kadar meşgul olan ya da gardıroplarını bir araya getirme zahmetine katlanmak istemeyen müşterilerim için kıyafet seçiyorum. Wilder da müşterilerimden biri. Bu sabah erkenden bir acil durum çağrısıyla beni aradı. Özel birinin ziyarete geldiğini ve havayolu şirketinin bagajını kaybettiğini söyledi. Biz de bu sabah mağazalar açıldığında oradaydık ve birlikte bir sürü harika kıyafet seçtik."

"Biz mi?" Kafa karışıklığım devam ediyordu. "Wilder seninle mi geldi?"

Gülümsedi. "Gerçekten de öyle. Normalde o adamı terziye bir takım elbise aldirmek için mağazaya bile . Terziyi ona göndermem gerekir. Yani siz çok özel olmalısınız."

Cep telefonum odanın içinde bir yerden çaldı. Omzumun üzerinden kadına baktım, az önce bana açıklamış olmasına rağmen hâlâ neler olup bittiği konusunda kafam karışık.

"İçeri girmemizin bir sakıncası var mı?" diye sordu.

"Biz mi?" Başımı koridora doğru uzattım. Elbette, arkasında daha fazla çanta taşıyan başka bir kadın duruyordu - ve ayrıca dolu bir rulo vardı

elbise rafı. "Aman Tanrım. Sanırım Wilder aklını kaçırdı." *Yine de.. bugün giyecek bir şeye ihtiyacım var.* "Ama evet, içeri gel."

Telefonum elime alamadan sesli mesaja geçti ama Wilder'ın adı ekrandaydı. Onu geri aramak için tuşa bastım. "Delirdin mi sen?"

Cevap verdiğinde sesindeki gülümsemeyi duydum. "Sanırım Emily sana benden önce ulaştı?"

"Evet, Emily ve bir butiğin içindekilerin yarısı geldi."

"Bu sabah havayolu şirketini aradım. Bagajınız hala ellerinde değil." "Bu çok kötü ama benim için alışverişe gitmene gerek yoktu."

"Aslında eğlendim. Özellikle iç çamaşırını ve sütyenini seçerken. Kaç beden giyiyorsun? Otuz dört C diye tahmin ediyorum."

Bu *tam olarak* benim bedenimdi. Yine de bir kadının sütyen ölçüsünü tahmin edebildiği için etkilenmekle tedirgin olmak arasında kalmıştım. İkincisinin, tüm şekil ve boyutları hissettiği için olduğunu varsaydım.

"Wilder, bütün bunları yapamazsın." "Elbette yapabilirim. Zaten yaptım."
"Wilder-"

Sözümü kesti. "Hızlı bir konferans görüşmesi yapmam gerekiyor. Seni 11'de alırım. Aşağıda ol. Ve en çok yeşil üstünü beğendim. Görüşürüz, Cupcake."

Arkamı döndüğümde Emily ve asistanının oturma odasının her tarafına kıyafetler yerleştirdiğini gördüm. Başımı salladım. "Özür dilerim. Ama tüm bunları kabul edemem."

"Erkek arkadaşın seni iyi tanıyor." Gülümsedi ve devam etti. "Bunu söyleyebileceğini söyledi, bu yüzden hiçbir şeyi geri almamam için talimat aldım. Özür dilerim."

Kapı bir kez daha çalındı. Hâlâ şaşkın hissediyordum, cevap vermeye gittim. Takım elbiseli bir adam dolu bir oda servisi arabasının arkasında duruyordu. Gülümsedi. "Günaydın. Kahvaltınızı nerede hazırlamak istersiniz?"

Başımı salladım. "Ben bir şey sipariş etmedim."

"Emir bir beyefendi tarafından verildi. Kafanızın karışmış olabileceğini söyledi."

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki."

Tartışmam gereken adam burada değildi ve dün akşam yemekte uyuduğum için açlıktan ölüyordum, bu yüzden kenara çekildim. "İçeri gel. Partiye katıl."

Yeşil bir üst giymişti. Bu kadın beni öldürüyordu.

Sloane asansörden çıktı ve lobide etrafına bakındı. Tam beni bulduğu anda durdum ve o yaklaşırken sırtımdan kendimi alamadım.

"Tamam, tamam. Böbürlenme," dedi. "Yeşili giyiyorum çünkü en çok onu seviyorum ve aynı zamanda en pratik olanı da o - en sevdiğin olduğunu söylediğin için değil."

"Doğru." Gülümsemem genişledi.

Sloane gözlerini kıstı. "İstersen üstümü değiştirmek için yukarı çıkabilir ve seni yarım saat daha bekletebilirim."

Elini tuttum, parmaklarımızı birbirine geçirdim. "Hiç şansın yok. Muhteşem görünüyorsun."

Gözlerini devirdi ama ağzının köşesi yukarı doğru eğildi. İltifatlarımdan hoşlanıyordu, her ne kadar hoşlanmıyormuş gibi davransa da.

"Hadi ama..." Onu yanıma çektim. "Bütün günümü planladım."

Vale arabamı yakınlarda bekletiyordu. Çocuk koşarak arabayı aldı ve kaldırıma çekti. Arabadan indiğinde yolcu kapısını açmaya çalıştı ama ben el salladım. "Anladım."

Sloane kemerini bağlarken, "*İşte bu* daha çok senin sürmeni beklediğim bir şey," dedi.

"Ateşli ve seksi olduğu mi?"

Güldü. "Çünkü gösterişli ve başınızı belaya sokacak gibi görünüyor." Orta konsola baktı. "Düz vites değil mi?"

Başımı salladım. "Araba kullanmak istediğin için mi soruyorsun?"

"Kesinlikle hayır. Sadece sürmeni izlemek hoşuma gitti."

Arabayı vites taktım. "Asistanımla kalıcı olarak yer değiştireceğim."

Şaka yapıyormuşum gibi güldü. "Peki, önce neyi göreceğiz? Londra Köprüsü'nü mü? Big Ben'i mi? Buckingham Sarayı'nı mı?"

"Aslında bunların hiçbiri değil. Bugün size turistik saçmalıklar yerine Londra'daki favori yerlerimi göstermeyi düşündüm. Yarın sizi kar küresi ve I heart London tişörtü alabileceğiniz tüm yerlere götüreceğim."

Sloane elini koluma koydu ve ben bir sarsıntı hissettim. *Kahretsin...* Bana biraz daha aşağıdan, belki üçüncü kolumdan dokunsa nasıl hissederdim?

"Bunu yaptığınız için teşekkür ederim," dedi. "Her şey için. Uçuş, otel, giyecek bir şeyim olsun diye bu sabah erkenden alışverişe gitmek. Çok düşüncelisiniz."

Ve ben... onu düşünüyordum. Gırtlığıma kadar sözleşmelere, toplantılara, evrak işlerine ve müzakerelere gömülmüştüm; öyle ki dün gece pek iyi uyuyamadım çünkü sürekli yapmam gereken daha fazla şeyi hatırlıyor ve listeme ekliyordum. Ama şu anda, Sloane'un şehri görmek için heyecanla gözlerini açtığı şu anda? Bunların hiçbiri umurumda değildi. Şu anda lanet olası listede ne olduğunu bile hatırlayamıyordum. Bu durum, molayı memnuniyetle karşıladığım kadar beni korkutuyordu da.

Göz kırptım. "Sadece iç çamaşırına dokunmak için neler yaparım."

Bugünkü gezi turumuzun ilk durağı Londra'daki en sevdiğim yerdı. Buraya daha önce hiç kimseyle gelmemiştim ve yaklaştıkça Sloane'u getirmenin iyi bir fikir olup olmadığını düşünmeye başladım. Buranın benim için neden bu kadar özel olduğunu anlayamıyordum ama umarım benim seçimimden sıkılmamıştır. Yine de parka girer girmez Sloane'un gözleri büyüdü. Disney'e ilk kez giren küçük bir çocuk gibiydi ve onu buraya getirirken yaşadığım gerginlik hemen yatıştı. Güneşin doğru vurması, her şeyi *Alacakaranlık*'taki orman gibi parlatmasına yardımcı oldu.

"Burası neresi?"

"Doğu'daki Aziz Dunstan adında eski bir kilise. İlk olarak MS 1100 yılında inşa edilmiş. Kilise 1600'lerdeki Büyük Londra Yangını'nda hasar görmüş ve daha sonra yeniden inşa edilmiş; ancak İkinci Dünya Savaşı sırasında tekrar yıkılmış. Şimdi kalıntıları halka açık bir bahçe."

Sloane kilisenin taş duvarlarının kalıntılarına baktı. Sarmaşıklar ve sürünen sarmaşıklar, bir zamanlar vitrayların bulunduğu, ancak bugün güneşin diğer taraftan içeri girerek büyümlü bir his yarattığı kemerlerden geçiyordu.

"Vay canına," dedi. "Gerçek gibi
görünmüyor." Gülümsedim.
"Biliyorum."

Telefonunu çıkardı. "Burası bir düğün için harika bir yer olurdu. Birkaç fotoğraf çekmeliyim."

Başımı salladım.
"Ne?"

"Yok bir şey. Fotoğraflarını çek." Kenarda durdum ve Sloane'un telefonunu açıp farklı açılardan fotoğraflar çekerken gülümsemesini izledim. Bir kadının *düğün* kelimesinden bahsedeceği ve benim kurdeşen dökmeyeceğim günün geleceğini hiç düşünmemiştim. Ve kesinlikle telefonumu çıkarıp kendim de birkaç fotoğraf çekeceğimi hayal bile edemezdim. Ama Sloane'un burayı benim kadar sevdiğini görmek bana sıcak bir his verdi - birkaç saat önce tanga seçerken hissettiğimden farklı bir sıcak his. Bu da bana şunu hatırlattı... Seçtiğim tangalardan birini giyip giymediğini anlamak için gözlerim kışına kaydı. Maalesef çıkaramadım.

Küçük parkta uzun süre dolaştık, tüm küçük gizli yerleri bulduk ve daha önce defalarca okuduğum bilgilendirme tabelalarını okuduk. Çıkışta Sloane başladığımız yerdeki taş kemerde durdu. "Buranın nesini seviyorsun?" diye sordu. "Yani, ne kadar güzel olduğu dışında?"

Omuz silkтім. "Bu iyi bir soru. Gerçekten bilmiyorum. Sanırım onu seviyorum çünkü pek çok kez yıkıldı ama yine de hiç düşmedi."

Sloane başını salladı. "Evet.. umutlu hissettiriyor."

Göz göze geldik. Onu öpmeyi o kadar çok istiyordum ki. Romantik bir adam değildim - romantizmden anladığım, yatak odamın balkonunda biraz şarap içtikten sonra on adım ötedeki yatağımda dört ayak üzerinde bir kadına dalmaktı. Ama Sloane? Onu bir ortaçağ kilisesinin kalıntılarının ortasına daldırmak istiyordum. Bu da kesinlikle buradan defolup gitme zamanının geldiği anlamına geliyordu.

İkinci durak o kadar hayalperest değildi, en azından çoğu insan için. Onu Wembley Stadyumu'na götürdüm; sekiz yıldan uzun süredir oynadığım yere. Bugün halka kapalıydı ama güvenlikteki adamların hepsi beni tanıyordu, bu yüzden Sloane'a özel bir tur attırmama izin verdiler.

Daha önce yüzlerce kez çıktığım tünelden sahaya doğru yürüdük ve Sloane boş tribünlere baktı. "Vay canına. Stadyum kaç kişi alıyor?"

"Doksan bin."

Başını iki yana salladı. "Tüm koltuklar doluyken ve insanlar senin ismini tezahürat ederken, senin formanı giyerken bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum."

O günleri hatırlayarak başımı kaldırdım. "İyi olduğum zamanlar harikaydı, ama kötü bir gün geçirdiğimde acımasızdı. İçeri girerken sizi alkışlayan aynı taraftar, çıkarken boş bira şişesini size fırlatabiliyordu."

"Bu gerçekten , değil mi?"

Saç çizgimdeki yara izini gösterdim. "Playoff maçı. Altı dikiş atıldı. Kariyerimin en kötü maçıydı."

"Birinin sana şişe fırlattığına inanamıyorum."

"Bunu hak etmiştim. O gün aklım kıcımdaydı." Tribünleri dolu olarak hayal ederek gülümsedim. "Yine de iyi günlerim kötü günlerimden daha fazlaydı."

"Bahse girerim kadınlar arasında en popüler oyuncu sendin."

Bu yorumun yanına bile yaklaşamazdım. "Taraftarlar ilginçti. Bu kesin."

"Özlüyor musun?"

"Hem evet hem hayır. Bunun getirdiği şöhretten faydalandım - istediğim her kulübe girebildim, yaptığım aptalca şeyler yüzünden başım asla belaya girmedim

-Ama bir süre sonra bunların hiçbirinin gerçek olmadığını fark etmeye başlıyorsunuz. İnsanlar sizinle yanlış nedenlerle arkadaş olmak istiyor, kadınlar sizinle kim olduğunuz için değil, isminiz nedeniyle birlikte olmak istiyor. Birkaç kez kandıktan sonra geri çekilmeye başlıyorsunuz. Sanırım iyi tarafından bakarsak, bu bana yakın çevremdeki insanlara değer vermeyi öğretti."

"Andrew gibi mi?"

Başımı salladım. "Teknik olarak benim için çalışıyor olabilir ama benim ona, onun bana olduğundan çok daha fazla ihtiyacım var. Onsuz mahvolurum."

Sloane gülümsedi. "Senden de övgüyle bahsediyor, senin ne kadar pislik biri olduğunu anlatırken."

Sırıttım. "Başka türlü süreni istemezdim."

Sloane kırıışleri, orada asılı duran altı büyük boy formayı işaret etti. "Senin forman hâlâ orada mı?"

Başımı salladım. "Ben oynamayı bıraktıktan bir yıl sonra emekli ettiler." "Vay canına. Bu büyük bir onur, değil mi?"

Değişiklik olsun diye başarıyı küçümsedim. "Sanırım."

İkimiz de bir süre yukarı baktık. Sloane araya girene kadar gülümsediğimi fark etmemiştim. "O kafanın içinde neler oluyor?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Düşünceleriniz iyi değil gibi görünüyor."

Gülümsedim. "Düşünüyordum da, seni benim formamı giyerken görmeyi çok isterim." Güldü. "Bavulumu yakında bulamazlarsa, bunu yapmak zorunda kalabilirim."

Sesimi alçalttım. "Eğer durum buysa, sadece formayı düşünüyordum - iç çamaşırı yok, sütyen yok."

★ ★ ★

"Hey, Hayes! İmzanı alabilir miyim?"

Elim restoranın kapısında idi, Sloane için açmak üzereydim ki muhtemelen on üç ya da on dört yaşlarında bir çocuk bağırdı. "Sakıncası var mı?"

"Tabii ki hayır."

Çocuğa ve arkadaşlarına doğru yürüdüm. Bağıran çocuk spor ayakkabısını çıkarıp bana uzattı.

"İmzalamam için şeyiniz var mı?" "Kahretsin.

Hayır."

"Ağızından çıkana dikkat et." Yanımda duran Sloane'a işaret ettim. "Burada bir bayan var."

Çocuk ona yukarıdan aşağıya baktı ve sırıttı. "Çok seksi. Kız arkadaşın mı?"

Kıkırdadım. "Çalışıyorum. Belki bana yardım edebilirsin? Ona ne kadar iyi bir oyuncu olduğumu söylersin."

Çocuk Sloane'a baktı. "O harikaydı. En iyisiydi. Senin berbat olduğun o playoff maçı hariç."

Kaşlarımı çattım. "Sağ ol dostum."

Çocuk omzunun üzerinden arkadaşlarına baktı. "kalemi yok mu?"

Hepsi omuz silkti.

Başımı salladım. "Bir saniye bekle."

Restorana girdim ve şef garsondan yazmak için ödünç bir şey istedim.

Dışarı çıktığımda çocukla konuşurken keçeli kalemin kapağını açtım. "Adın ne senin?"

"Rinaldo."

"Ragbi mi oynuyorsun?" Spor ayakkabısının kenarına adımı karaladım.

"Bu sezon şimdiye kadar yirmi sekiz sayı attım."

"Güzel. Notların nasıl?"

Çocuğun yüzü düştü. "Okul berbat."

"Eğer profesyonel olacak kadar şanslıysanız, belki sekiz, belki on yılınız olur. Okul size iyi kararlar vermeyi ve kazıklanmamayı öğretir. Birden fazla şeyde başarılı olabilirsiniz." Ona spor ayakkabısını geri verdim.

Çocuk tekrar Sloane'a baktı. "Okul sana puan kazandırmaz. Rugby kazandırır."

"Dostum." Başımı salladım. "Onunla tanıştığımda kim olduğumu bile bilmiyordu."

"Gerçekten mi?"

Saçlarını karıştırdım. "Kendini beladan uzak tut, ha?"

Birkaç kişinin telefonlarını göstermeye ve çıkarmaya başladığını fark ettim, bu yüzden elimi Sloane'un sırtına koydum ve onu restorana yönlendirdim. Hemen köşedeki sessiz bir masaya oturduk ve bir şişe şarap ile birkaç meze sipariş ettim.

Sloane gülümsedi. "Çocuklarla aran çok iyi. Sadece dışarıdaki çocuklarla değil, kardeşinle, yeğenimle..."

"Büyük olduğum için çocuklarla çok fazla pratik yapıyorum."

"Biliyor musun, ilk tanıştığımızda ukala bir piç gibi görünen bir adam için, iltifat almak konusunda oldukça utangaçsın."

"İltifat edilmeyi hak ettiğim şeyler için onları almaktan çekinmiyorum - rugby, yakışıklılık, çuvaldaki yeteneğim..."

Kıkırdadı. "Anı mahvetme, Hayes."

Gülümsedim.

Sloane şarabını yudumladı ve parmağını bardağın üst kısmında gezdirdi. "Bir gün çocuk istiyor musun?"

Siren sesleri duymayı, kafamın içinde uyarı ışıklarının yanıp sönmesini bekliyordum. Ama öyle bir şey olmadı. Bu soru, oturduğumuzdan beri telefonumu kontrol etmediğim ya da yeni ekibimi düşünmediğim gerçeğinden daha çok korkutmalıydı beni, ama çılgın bir nedenden ötürü korkutmadı. "Onlardan bir sürü istiyorum. Hepsi erkek. Kendi rugby takımımı kurmaya yetecek kadar."

"Dikkat etsen iyi olur. Böyle şeyler söylediğinde Tanrı'nın komik bir mizah anlayışı var. Sonunda sekiz kızla birlikte olacaksın."

Şarabımı içtim. "Peki ya sen? Çocuk istiyor musun?"

Sloane başını salladı. "Onlardan oluşan bir ekipten haberim yok ama evet, benim var. Kardeşlerimle birlikte büyümeyi seviyordum."

"Kardeşlerden bahsetmişken, Lucas Olivia'yı seninle uçurmam için benimle konuşmaya çalıştı."

"Aman Tanrım. Buna bayılırdı. Ama okulu var."

Masanın öbür ucuna uzandım ve elini tuttum. "Ayrıca, seni tamamen kendime istedim."

Yanakları pembeleşti ve zihnimin dolaşmasına engel olamadım. Seni o kadar duyarlıydı ki, utandığında ya da çekindiğinde renkleniyordu; acaba ben onun içindeyken nasıl görünürdüm? Ağzını açtım, ona baktığımda seni kızarmıştı, derinlere daldığımda iri, yeşil gözleri kafasının içinde geriye doğru yuvarlanıyordu. Genelde misyoner pozisyonunu sevmezdim. Bir kadını dört ayak üzerinde tutmayı, arkadan götürmeyi ya da belki biraz ters kovboy kızını tercih ederdim, böylece aletimin içeri ve dışarı kaymasını izleyebilirdim. Ama Sloane söz konusu olduğunda, onun yüzünü izlemek isteyeceğimi biliyordum.

Hay sikeyim. Oturduğum yerde kıpırdandım ve bunun düşüncesiyle pantolonumun daraldığını hissettim. Sloane bir şeyler söyledi ama ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü kendimi utandırmaktan kaçınmaya çalışmakla meşguldüm.

Büyükanne ...

Büyük playoff maçında bitime bir saniye kala şutu kaçırmak ...

7832 + 9408 ...

Babamı altmış yaşındaki kız arkadaşına oral seks yaparken yakaladığım zaman ...

Bu işe yaradı. Ama şimdi konuşmanın neresinde olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu. Garson sipariş ettiğimiz yemeklerle gelip işleri böldüğünde rahatladım. İkimiz de yemeğimizi yedik ve Sloane'un salata seven bir kız olmadığını görmek beni mutlu etti.

"Sonunda neden erken gelmeye karar verdin?" diye sordum. "Cazibem ve yalvarmalarım dışında mı?"

Sloane güldü. "Aslında arkadaşın Andrew'du." "Andrew mu?"

Omuz silkti. "Sadece senden bahsetme şekli."

"Ah..." Başımı salladım. "Beni soyunma odasında çıplak gördü."

"Konuştuğumuz şey tam olarak bu değildi ama yakındı. Yine de geldiğime şimdiden çok memnun olduğumu söyleyebilirim."

"Seçtiğim seksi ayakkabılardı, değil mi?"

Gülümsedi. "Onlar çok güzeldi. Ama bana eşlik etmeniz, bana ikram ettiğiniz şeylerin hepsinden iyiydi."

şarap şişesini bardağına boşalttım, kalanları da boşalttım. "Başka bir durak için hazır mısınız?"

"Aklında ne vardı?"

"Turistik bir şey. London Eye çok uzakta değil. Önümüzdeki yarım saat içinde buradan çıkarsak, şehrin üzerinde gün batımını yakalayabiliriz."

Gözleri parladı. "Bunu çok isterim."

Ve bunu ona göstermek için sabırsızlanıyordum. Birçok arkadaşım ziyarete gelmişti ve dönme dolap da dahil olmak üzere tüm turistik şeyleri yapmak istiyorlardı. Normalde, onlara işim olduğunu söyleyip geri çekilir ve tek başlarına yapmalarına izin verirdim. Ancak şu anda, bir turist tuzadıında bir saat sıra beklemek, şehri gördüğünde yüzünün aydınlanmasını izleyeceğimi bilmek, otel odamda çıplak zler bulmaktan daha heyecan vericiydi - ki bu bir kez olmuştu.

Sloane Carrick'e her şeyi göstermek istedim, sadece Londra'yı değil. Lanet olası dünyayı.

★ ★ ★

Gözleri ay ışığında parlıyordu.

Birdenbire lanet olası Shakespeare'e dönüşmüştüm. En azından kafamda. Buna sevinmiştim, çünkü düşündüklerimi yüksek sesle söylemek kulağa çok bayat gelecekti. Doğru olsa bile.

Sloane arabada öne doğru eğilmiş, London Eye'ın tepesinden manzarayı seyrediyordu. Muhteşem, berrak bir geceydi ve görkemli Thames Nehri altımızdan kıvrıla kıvrıla geçerek tüm turistik noktalara -köprü, kule, Parlamento Binası- doğru bir yol oluşturuyor, her şey ışıl ışıl parlıyordu. Ama bunların hiçbiri yanımda oturan kadının eline su dökemezdi. Bütün gece burada kalıp her şeyi içine çekmesini izleyebilirdim.

"Bu inanılmaz Wilder. Bütün gün bir peri masalı gibiydi, bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi."

Gülümsedim. "Hoşuna gitmesine sevindim."

Sert bir rüzgâr saçından bir tutamı alıp yüzüne doğru itti. Uzandım ve saçını yanağından çektim. Sloane'un gözleri dudaklarıma kaydı ve yeni takımım üzerine bahse girerim ki eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırırsaydım beni durduramazdı. Onun tadına bakmayı her şeyden çok istiyordum. Ama bir şey beni bunu yapmaktan alıkoydu.

Onun da bunu beklediğini yüzünden anlayabiliyordum. Onu askıda bırakmak istemedim, bu yüzden kendimi açıklama ihtiyacı hissettim. Gözleriyle buluşmadan önce tekrar dudaklarına baktım. "Seni öpmeyi her şeyden çok istiyorum. Ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı, sonra neredeyse utanmış bir halde başka tarafa baktı. "Evet, tabii ki."

Elimi uzattım ve başını bana doğru eğdim. "Sanki şu anda sen de beni öpermişsin gibi hissediyorum. Yanılıyor muyum?"

Gözlerini tekrar başka yöne çevirdi. "Muhtemelen hayır."

"Kulağa aptalca gelebilir ama bugün inanılmaz, hatta büyülü bir gündü. Ve şu anda, bir filmdeki o büyük anlardan biri gibi hissediyorum, kapılıp gitmenin kolay olduğu türden. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Sanırım."

"Ve beni öpmeni istemiyorum çünkü romantik bir ana kapılmış durumdayız. Bunun bizimle ilgili olmasını istiyorum, sadece bizimle."

Sloane derin bir nefes aldı ve içini çekti ama başını salladı. "Aslında anlıyorum."

Kendimi birden fazla peri masalına kaptırdım."

Gözlerim bir kez daha dudaklarına kaydı. "Ama lanet olsun, dudaklarını ısırma istiyorum."

Kıkırdadı ve başını salladı. Hayatımın en romantik anını resmen mahvetmişim ve beni doğru nedenlerle istemesini istediğim için kendimle gurur duymakla, saldırıp avantajı ele geçirmediğim için kendi kıcımlı tekmelemek arasında kalmıştım. Her iki durumda da, o an benim sayemde geçmişti, bu yüzden destansı romantik bir öpücük yerine kolumu omzuna doladım ve onu göğsüme yasladım, başının üstüne bir öpücük bıraktım. "Burada olmana gerçekten çok sevindim."

Başını kaldırıp bana baktı. "Ben de öyleyim."

Bir saat sonra, Sloane otele yanaştığımızda esnedi.

"Yorgun musun?"

"Evet, öyle. Ve bu çok garip çünkü evde saat daha dört olduğu için uyanık olacağımı düşünebilirsiniz."

"Seyahat etmek sizden çok şey götürür. Ayrıca, uçakta uyuyamadığın için muhtemelen dün geceye alışmışsındır."

Cep telefonum çaldığı sırada lobinin kapısını açtım. Arayan asistanımdı. Sloane'un kayıp bavuluyla ilgili bilgi almak için ona mesaj atmıştım.

"Çantanızla ilgili haberler pek iyi değil." Önce Sloane'un girmesi için elimi uzattım.

"Bulamadılar mı?"

Başımı salladım. "izleyici koymuşlar ama hangi ülkede olduğunu bile bilmiyorlar."

İç çekti. "Daha kötüsü de olabilirdi. Bana yepyeni bir gardırop alan bir iyilik perisine sahip olamazdım."

Asansöre doğru yürüdük. "Seni yukarı çıkarmamın bir sakıncası var mı?" "Hiç de değil."

Kapılar kapandı ve ani bir sinir dalgası beni vurdu. Kendimi on üç yaşındaki Wilder gibi hissettim. *Onu öpmeye çalışmalı mıydım? Ya beni içeri davet ederse? Avuçlarım acayip terli mi?*

Kapılar bir kez daha açılmadan önce bir şeyleri tartışmayı bitirmeye fırsatım olmadı. Sloane'un odası birkaç kapı aşağıdaydı. Anahtarını çantasında buldu ve alt dudağını çiğneyerek bana baktı. "Biraz içeri gelmek ister misin? Bir şeyler içer misin?"

Bir şey söylemeyi her şeyden çok istiyordum ama gözlerinde gördüğüm sinir, kafamda dönüp duran tüm sorulara cevap veriyordu. "Çok isterdim. Ama ben pas geçip eve gideceğim."

"Ah." Yere baktı. "Tamam."

İki parmağımı çenesinin altından geçirdim ve gözlerimiz buluşana kadar dürttüm. "Hayır diyorum çünkü evet diyebileceğimden endişeli görünüyordun. İstemediğim için değil."

Gülümsedi ve başını salladı. "Tamam. Teşekkür ."

Onu alnından öptüm.

"Biliyorsun," dedi. "Seni asla böyle bir beyefendi olarak görmezdim."

Yakına eğildim. "Adil bir uyarı, Cupcake. Odana geldiğimde -eğer değil, *ne zaman-* içimdeki beyefendi kapıda bekliyor olacak."

19

SLOANE

"Bana her şeyi anlat." Elijah sorgulamaya başlamadan önce arabanın kapısı ancak kapanmıştı. Limuzinin arkasından etrafına bakındı. "Peki bu şeyde şampanya falan var mı?"

Üniformalı sürücü dikiz aynasına baktı. "Sol taraftaki soğutucuda iki şişe var. Bardaklar sağ tarafta. Sürmeye başlamadan önce doldurabilmeniz için beklememi ister misiniz?"

"Pour?" Elijah ona el salladı. "Dökecek ne var ki? İki şişe dedin ve biz *iki kişiyiz*. Pipetiniz var mı?"

İngiliz şoför dehşete düşmüş görünüyordu. Elijah'ın daha az umurunda olamazdı. Gizlilik perdesini kaldırmak için düğmeye basarken adama el salladı.

Başımı salladım. "Çok kabasın."

"Ben mi? Konuşmamıza burnunu sokan o." Soğutucu kutusundan soğutulmuş şampanyayı çıkardı ve şişeyi bana doğru çevirdi. "*Ooh... Dom Pérignon*. Şirket bu gezi için gerçekten elinden geleni yapmış."

"Şirketten olduğundan şüpheliyim." "Ne demek istiyorsun?"

"Wilder şirketin yaptığı tüm planlara müdahale ediyor ve onları güncelliyor - buraya uçuşum, otelim. Eminim bu akşamki düğün için bizi alması gereken araba servisi, o sessizce devreye girmeden önce bir Volkswagen Rabbit'ti."

Elijah şampanyanın mantarını büyük bir gürültüyle çekti, sonra da köpüğü yakalamak için ağzını üstüne koydu.

"Klas." Güldüm.

"Yargılamak yok." Bir ağız dolusu şampanyayı yuttu ve yanağını silmek için elinin tersini kullandı. "Yoksa şişeni sana vermeden önce dilimi deliğe sokarım ve bu dilin geçen hafta sonu nerede olduğunu bilmek istemezsin."

Elinden diğer şişeyi alırken burnum kıvrıldı. "Hayır, kesinlikle istemiyorum."

Bu akşamki düğün Londra'nın kırk beş dakika dışında bir kır evi olan Hedsor House'daydı. Ben de muhteşem ama son derece yüksek topuklu, ısıltılı yeni ayakkabılarımı çıkardım.

"Vay canına. Jimmy Choos." Elijah elindeki şampanya şişesiyle yeri işaret etti. "Birileri Noel'de benimle aynı boktan yüzde üçlük zammı almamış."

"Onlar Wilder'dan bir hediyeydi. Bu elbise de öyle. Ne kadara mal olduklarını bilmek bile istemiyorum."

"Yani sen baloya giden Sindirella gibisin? Peri annenin seksi bir rugby oyuncusu olması dışında." Kaşlarını oynattı. "Söylesene, her yeri iri ve kaslı mı? Tanrı o omuzlara ve o yüze sahip bir adama küçücük bir penis verecek kadar zalim olamaz."

İçimi çektim. "Bilemiyorum."

"Daha sonuna kadar gitmedin mi?"

"Henüz *hiçbir şey* yapmadık. Wilder Londra'ya indiğimden beri beni öpmemi bile."

Elijah'ın çenesi düşerken kalbini kapadı. "Aman Tanrım. Eşcinsel mi? *Lütfen, lütfen* bana onun eşcinsel olduğunu söyle?"

Güldüm. "Eşcinsel değil ama tam bir centilmen."

Arkadaşım ekşi bir koku almış gibi burnunu . "İğrenç. Neden?"

"Bu benim hatam. Adam koparıyor." "Taslağı gördün ve bu kadar büyük mü?"

Kıkırdadım. "Hayır! Bana bir şeyler hissettiriyor demek istedim."

"Eğer sana dokunmadıysa, belli ki iyi şeyler değil." "Ben ciddiylim."

Elijah dizini koltuğun üzerine kaldırdı ve bana döndü. "Attan düştün -ya da Josh'un durumunda, eşekten- ve şimdi tekrar binmekten korkuyorsun. Bunu anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ama tatlım, bu başka bir eşek değil. Bu

tek boynuzlu bir attan bahsediyoruz. Çok sık karşımıza çıkmazlar."

"Biliyorum. Ama onun bir tek boynuzlu at *olması* durumu daha da korkutucu hale getiriyor. Yani, eşeğe tutunamadıysam, tek boynuzlu ata nasıl eyer vurmayı bekleyebilirim ki?"

Elijah kaşlarını çattı. "Josh'un yaptığı şey seninle ilgili değil. Onunla ilgili. Yaralandın diye risk almaktan korkamazsın. Hayat risk almaktan ibarettir. Bazen uçurumdan atlarız ve yere çakılırız. Ama bazen de atlar ve uçarız."

"Wilder ve ben çok farklıyız. Ben seri ilişki yaşayan , o ise seri flört eden. O Avrupa'ya birinci sınıfta gidiyor. Ben Florida'ya uçarken orta koltukta oturuyorum çünkü koltuk tahsisi için para ödeyemeyecek kadar cimriyim. Ben New York'ta ailemin çoğuyla birlikte bir evde yaşıyorum, o ise Londra'da yaşıyor ve on sekiz yaşından beri tek başına. Bu ay kendi profesyonel rugby takımını kurmak için onay aldı. Haftalardır dünyayı dolaşıp oyuncularla sözleşme imzalıyor. Üç kişisel gelişim kitabı okudum ve terapiye gittim."

"Bu bana ne gibi geliyor biliyor musun?"

"Ne?"

"Bir sürü bahane çünkü sen bir ." Omuzlarım çöktü.

"Senden nefret ediyorum."

"Bırakın Ben dene a farklı yaklaşım. Ne hakkında sahip olmak Eğlenceli mi? Beklenti yok, sadece ata bin ve sür, kızım, sür."

Gülümsedim. "İşte bu baştan çıkarıcı..."

"Yap zaman. Nike'ı dinle ve *yap şunu*." "Nike'ın tam olarak böyle söylediğini sanmıyorum."

"Söylemeliydiler."

★ ★ ★

Hedsor House nefes kesiciydi. Yüz dönümlük bakımlı bahçeler üzerine kurulu özel bir Gürcü malikanesi olan bu yer, düğün mekanımın özel olduğunu nasıl düşünebildiğimi merak etmemi sağladı. Tören bile çok güzeldi. Gelin ve damat yeminlerini ederken ağladılar ve benim de gözlerim doldu. Wilder ve ben birkaç kez gizli gülümsemeler paylaşmıştık ama o sağdıçlık görevindeydi ve ben de gelin partisiyle konuşmakla meşguldüm.

Makalem için malzeme. Piper'ın düğünü ile zor bir başlangıç yapan bu grup, sofistike ve zevkli olduklarını kanıtlamış ve dizi dergi için akıllıca bir eklenti haline gelmişti. Tüm bunların sebebi ise...

Kokteyl saatinde, salkım söğüt gibi bir esmerin gelip Wilder'ı kocaman bir sarılma ve öpücükle karşıladığını fark ettim. Son derece güzel ve muhtemelen 1.80'e yakın boyuyla onu fark etmemek zordu. Wilder konuşurken eğildi, göz teması kurdu ve elini koluna ya da göğsüne koydu. Bir kadın ilgilenen başka bir kadını bir mil öteden fark edebilirdi ve ona dokunma kolaylığının daha önce birbirlerine dokunarak zaman geçirmiş olmalarından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ettim. Beni rahatsız etmesine izin vermektense diğer tarafa baktım ve bir kadeh şarap içmek için bara gittim. Yine de bu basit değişim güvenimi sarstı.

Ama resepsiyon tüm hızıyla devam ederken Wilder masama doğru ilerledi.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz?" Elini uzattı.

"Elbette." Gülümsedim.

Wilder beni dans pistine götürdü, insan kalabalığının arasına karışırken beni kendine çekti. Sırtımın alt kısmında duran eli tenimin karıncalanmasına neden oldu.

"İsa'ya yine yer bırakmıyorsun, değil mi Hayes?"

Dudağı seğirdi. "Bu gece muhteşem görüldüğünden bahsetmiş miydim?"

"Öyle. Ama teşekkür ederim. Bir kız bunu asla çok fazla kez duyamaz. Ve bu güzel elbise için tekrar teşekkür ederim."

Başını salladı. "Şu an için bilerek sırtı açık bir tane seçtim." Parmakları çıplak tenimi okşadı. "Sırf sana dokunabilmek için neler neler yaparım."

Kıkırdadım, anı hafifletmeye çalıştım ama cinsel gerilim o kadar yoğundu ki nefeslerim şimdiden pantolon gibi geliyordu.

Wilder beni dans pistinde döndürdü. "Senin için alışveriş yapmayı gerçekten sevmem garip mi?"

"Hayır, ama bazı reyonlarda alışveriş yapmayı diğerlerinden daha çok sevdiğini fark ettim. Sanırım iki kıyafetim kaldı ama yirmi tane tanga ve dantelli külotum var."

"Bir kadını giydirmenin bu kadar iç gıcıklayıcı olabileceğini hiç bilmezdim." "İç gıcıklayıcı, ha?"

"Ne zaman bir şey seçsem, kendimi onu senden soyarken hayal ediyorum."
Sırtımdaki eli beni daha yakına çekti ve birden vücudunun her bir sert santimini hissettim. *Her* sert santimini. Nefesim kesildi.

Wilder ağzını kulağıma götürdü. "Seninle tanıştığım o lanet günden beri böyleyim. Asla tam olarak geçmiyor."

"Belki de bir doktora görünmelisin?"

İnledi. "Bir psikiyatrist. Çünkü son zamanlarda aklımda tek bir yol var gibi görünüyor. *Sen*."

Wilder'ın bana ne düşündüğünü söylemekten çekinmemesinde çok seksi bir şey vardı. Aramızdaki çekim tek yönlü değildi ama bunu itiraf edecek cesaretim yoktu - en azından henüz. Derin bir nefes aldım. "Biliyor musun, ben..."

Sözlerim yanımda bir kadın belirlediğinde kesildi - daha önce gördüğüm uzun boylu esmer kadın. Yakından daha da çarpıcı görünüyordu. Megawatt gücünde bir gülümsemeyle parladı ve sadece Wilder'a baktı. "Umarım araya girersem beni çok fazla aptal bir inek olarak görmezsiniz?"

Harika, bu yüz aynı derecede seksi bir İngiliz aksanıyla birlikte geliyor.

Wilder'ın beni kavrayışı sıkılaştı. "Belki bir sonraki şarkıda."

Sanki bir işaretmiş gibi, grup şarkının son notasını çaldı ve yeni bir şarkıya geçti.

Gülümsedi. "Görünüşe göre grup dans etmemiz gerektiği konusunda hemfikir."

Ama Wilder hâlâ tutuşunu gevşetmemiştii, ben de onun elinden kurtularak ilerlemesine yardım ettim. "Sorun değil. Siz ikiniz eğlenmenize bakın."

"Sloane-"

Ama devam ettim, masama dönene kadar durmadım. Ne yazık ki, Elijah dikkatimi dağıtmak için etrafta değildi, bu yüzden orada tek başıma oturdum, her şeyi mikro analiz ederken ikisinin dans pistinde süzülüşünü izledim - elinin göğsüne dayanma şekli, adamın kalçasını tutuşu. Kesinlikle bir geçmişleri vardı ve bu beni iyi hissettirmiyordu.

Dans bittiğinde Wilder hemen yanıma geldi. "Bunun için üzgünüm." "değil." Muhtemelen beni Joker gibi gösteren bir gülümsemeyi zorladım. "Önemli bir şey değil."

"Natasha ve ben üniversiteye beraber gittik."

Harika, Harvard. Güzel, İngiliz ve zeki. Beni rahatsız etmiyormuş gibi davranmaya devam ettim. "Bu çok hoş."

Wilder'ın kaşları gerildi. "Bana kızgın mısın?"

"Tabii ki hayır. Neden kızayım ki? Bütün gece onunla dans et, umurumda değil."

Çenesi sertleşti. "Gerçekten mi? Bütün gece onunla dans etsem sorun olmaz mı?"

"Neden ki? Biz sadece arkadaşız."

Yanağındaki kaslar titredi. "Yapma bunu." "Neyi yapmayayım?"

"böyleymişiz gibi davran. Bunun saçmalık olduğunu biliyorsun."

Başımı sallayarak başka tarafa baktım. "Özür dilerim Wilder. Londra'ya bu kadar erken gelmemeliydim. Sana yanlış bir izlenim verdim."

"Yanlış izlenim mi?"

"Evet, yanlış izlenim."

Bana sessizce baktı, ama ben onun bakışlarına karşılık vermeyi reddettim. Uzun bir süre sonra kaşlarını çattı. "Her neyse. Bu gece iyi eğlenceler."

O uzaklaşırken gözyaşlarımdan tehdit ettiğini hissettim. Birkaç koltuk ötede oturan kadınlardan biri gözlerinde endişeyle bana baktı. İyi olup olmadığımı soracaktı gibi öne doğru eğildi, ben de ondan kaçmak için aniden ayağa kalktım ve kadınlar tuvaletini aramaya başladım.

Bulduğumda lavaboların yanında sohbet eden birkaç kadın vardı, ben de duygularımı toparlamak için kendimi bir kabine kilitledim. Göz makyajımı sildim ve tuvaleti kullanmamış olmama rağmen sifonu çekmeden önce çantamdan bir nane şekeri aldım. Banyodaki konuşmalar kesilmişti, ben de yalnız kalmayı umarak kapıyı açtım. Ama yalnız değildim.

Uzun boylu esmer *Natasha* lavabonun üzerine eğilmiş, dudaklarını kan kırmızısına boyamıştı ama gözleri hemen bana kaydı. Acımasızca gülümsedi. Kesinlikle dışarı çıkmamı bekliyordu. "Merhaba."

Başımı salladım ve lavaboya doğru ilerledim. "Merhaba." Sırıttı. "Amerikalı olmalısın?"

New York aksanım olduğunu biliyordum ama tek bir hecenin bunu gösterdiğini düşünmüyordum.

Şaşkınlığım karşısında gülümsemesi genişledi. "İngilizler *selam* vermez."

"Ah." Suyu açtım ve ellerimi ıslatmaya dikkat etmeye çalıştım ama onun aynada yüzümü incelemesini görmezden gelmek mümkün değildi. Başımı kaldırdım ve bakışlarına karşılık verdim. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Aslında, sana yardım edebileceğimi düşündüm."

"Peki bunu nasıl yapacaksınız?"

"Wilder Hayes hakkında sana bazı tavsiyelerde bulunarak."

Çenem sıkıştı. Ona tavsiyesine ihtiyacım olmadığını söylemek istedim ama aynı zamanda konuşmasını engelleyemedim çünkü ben de aynı derecede merak ediyordum.

Doğrudan benimle yüzleşmek için döndü. "Ona nasıl baktığını gördüm." "Peki bu nasıl?"

"Sanki o bir avmış gibi. Kabul edelim, adam tam bir paket." Yüzünde pis bir sırıtma belirdi. "Ve bonus - *çok dolu bir paketi* var."

ve sakın görünmek istedim ama tenim bana ihanet etti. Boynumdan başımın tepesine kadar sıcaklığın yükseldiğini hissettim.

Yüzümü görünce kadının gözleri parladı. "Aman Tanrım. Kötü durumdasın ve onu daha sikmedin bile."

Suyu kapattım ve bir kâğıt havluya uzandım. "Bu konuşmanın bir anlamı var mı?"

"Sadece seni biraz kalp ağrısından kurtarmaya çalışıyorum. Wilder aşık olunması kolay bir adam. Yakışıklı, zengin, zeki ve şimdiye kadar sahip olduğum en iyi yatak. Ama aynı zamanda duygusal olarak ulaşılmaz biri."

Burnumdan ve kulaklarımdan buhar çıkacakmış gibi hissediyordum, o kadar öfkeliydim ki. "Duygusal olarak müsait olmamasının nedeninin *senin* kolay bir kadın olman olabileceğini hiç düşündün mü?"

"Ve senden daha fazlasını istediğini mi düşünüyorsun?"

Ellerimi kuruladım ve kâğıdı çöpe attım. "Bilmiyorum. Ama sizden kaçır kaçmaz nereye gitti?"

Kadının gözleri kısıldı. En azından bir yumruk atmıştım. Omurgamı dikleştirdim, aynada saçlarımı kabartıyormuş gibi yaptım ve ona arkama bakma zevkini tattırmadan dışarı çıktım. Tüm bu çalım ve özgüvenin altında kendimi çökerken hissettim. Sadece eve dönmek istiyordum, güzel otelime bile değil, New York'a dönmek istiyordum.

Döndüğümde Elijah masamızdaydı.

"Sence buradan erken çıkabilir miyiz?" Ben sordum.

"Sen iyi misin?"

Şimdi bu konuya girmek istemediğim için yalan söyledim. "Başım ağrıyor."

"Dev pastanın fotoğraflarını çekmem gerekiyordu, unuttun mu? Altı tane falan boyunda falan."

Hay aksi. Bunu unutmuştum. Londra'daki ünlü bir pasta süsleyicisi günlerce uğraşıp bunu yapmıştı ve biz de bunu da pastalarımıza dahil etmeyi planlamıştık.

Elijah ayağa kalktı. "Sen git. Arabayı eve götür. Ben Uber çağırırım."

Taşranın bu kadar uzağında Uber diye bir şey olup olmadığından bile emin . Ayrıca, bu işimin bir parçasıydı ve Elijah'la ben bir takımdık. Onu ortada bırakmayacaktım.

Başımı salladım. "Bir yok. Sadece birkaç aspirin alıp biraz temiz hava alacağım."

"Emin misin?"

Zorla gülümsedim. "Olumlu."

Bir süreliğine dışarıda kayboldum, ağaçlarla kaplı güzel arazide yürürken bir yandan da bu gecenin yarattığı karmaşayı gözden geçirdim. Kıskanmıştım. Her şey böyle başlamıştı. İtici değildim. Aslında, kendimden emin bir şekilde güzel olduğumu söyleyebilirdim. Ama kadınlar tuvaletindeki o kaltakla aramda bir mil vardı, en azından dışarıdan bakıldığında. Kendimi küçük hissetmeme neden olmuştu ve ben de Wilder'a öfke duymuştum; Wilder'ın bana sarılma şeklinden dans etmek istemediği belli olan bir kadınla dans başka yanlış bir şey yapmamıştı. Kendime güvensiz olduğumu görmesini istemediğimden, bu durum beni rahatsız etmiyormuş, birbirimiz için bir hiçmişiz gibi davrandım. İçten içe bunun saçmalık olduğunu biliyordum.

Ayaklarım topuklarımdan ağrımaya başlayana kadar bir saat kadar yürüdüm. Yalnız geçirdiğim zaman bana bir açıklık getirmişti ve olgunca davranmadığımı görebiliyordum ama aynı zamanda Wilder'ın dünyasında başarılı olamayacağımı da hatırlatıyordu. İşleri daha da ileri götürdüğümüzü ve ben bir kıtadan uzaktayken gazetelerin onun güzel bir hayranıyla çekilmiş fotoğraflarını yayınladığını düşünsenize. Adamın önüne her hafta ne kadar çok fırsat çıktığını hayal bile edemezdim. O dünyayı dolaşırken ben evde oturup ne yaptığını sorguluyor olurdum ve bu ikimiz için de adil olmazdı.

Pasta kesimini kaçırmak istemedim, o yüzden içeri dönme vakti gelmişti. Kapıya geri döndüğümde Elijah dışarıda bekliyordu.

"İşte . Her yerde seni arıyordum. İyi misin?" Gülümsedim. "Evet, daha iyiyim. Seni endişelendirdiğim için üzgünüm."

Kolunu omzuma doladı. "Birazdan pastayı yapacaklar. Sonra buradan gidebiliriz."

"Tamam, harika."

"İçeri girmeden önce sizi uyarmalıyım, adamınız bu gece oldukça sarhoş."
"Wilder?"

Başını salladı. "Birkaç dakika önce biraz olay çıkardı. Kürsüye düştü ve arkadaşları onu yerden kaldırmak zorunda kaldı."

İçimi çektim. "Haber verdiğin için teşekkürler."

Masamıza döndüğümüzde gözüm Wilder'ın üzerindeydi. Arkadaşlarıyla oturmuş, bir bardaktan kehribar rengi bir sıvı içiyordu. Onu birkaç kadehten fazla şarap ya da bira içerken hiç görmemiştim ve görünüşe bakılırsa daha fazlasını da pek tutamıyordu. Saçları dağınıktı, kravatı yoktu ve bir tarafa doğru eğilmişti.

Neyse ki gecenin sonuna yaklaşıyorduk, bu yüzden pasta için uzun süre beklememiz gerekmedi. Yedi katmanlı dev pasta gelinden daha uzun duruyordu. Yüzlerce çiçek ve daha önce hiç görmediğim detaylarla hem abartılı hem de şaşırtıcı derecede güzeldi. Bizi acele ettirmedim ve filmimiz için kaçırmadığım için mutluydum.

Wilder'la geceyi nasıl sonlandıracağımdan emin değildim ama bu durumdayken yüzleşmekten kaçınmanın en iyisi olacağını düşündüm. Elijah'a baktım. "Gitmeye hazır mısınız?"

Başını salladı. "Dışarı çıkıp şoföre mesaj atacağım ve hazır olduğumuzu bildireceğim. Burada telefon çekmiyor ama on dakika uzağa park söyledi, yani uzun sürmez." Çenesini Wilder'a doğru kaldırdı. "Veda edecek misin?"

Omuz silktim. "Hâlâ tartışıyorum." "Tamam. Hemen döneceğim."

Wilder'ı izledikçe daha da sarhoş oluyor gibiydi. Şimdi ayakta duruyordu, gömleğinin önü kısmen açılmıştı ve onu neredeyse ayakta tutan arkadaşı Louis'e yaslanmıştı. Olay çıkarmak istemediğim için fark edilmeden sıvışmaya karar verdim. Ama son bir kez baktığımda, banyodaki esmerin kasıla kasıla geldiğini gördüm. İzlerken çenem sıkıştı. Pençeleri adamın her yerindeydi. Elijah arabayı aramaktan tam zamanında dönmüş ve odanın diğer tarafındaki gösteriyi yakalamıştı.

"Kim o?" diye sordu.

"Kaltağın teki. Ben Wilder'la dans ederken araya girdi ve beni kadınlar tuvaletinde korkutmaya çalıştı."

Elijah ve ben Natasha'nın Wilder'ın kolunun altından kayışını izledik - arkadaşının etrafında olmayan kolunun. Wilder ona hiç dikkat etmiyordu ama bu Natasha'nın Wilder' doğru kıvrılmasını ve elini göğsüne koymasını engellemedi.

"Bu seni mı?" Elijah sordu.

"Ne düşünüyorsun?" Çenemi o kadar sıkımdım ki dişimi kıracaktım gibi hissediyordum.

Sırıttı. "Peki, git bu konuda bir şeyler yap. İddianı ortaya koy, kızım."

Adrenalin damarlarıma pompalandı. "Biliyor musun? Sanırım yapacağım. Hiçbir şey değilse bile, onun içinde bulunduğu durumdan faydalanmasına izin vermeyeceğim."

Bunun kötü bir fikir olduğunu kendime anlatamadan yürümeye başladım. Natasha geldiğimi ilk gören oldu. Ben yaklaşırken sıırıttı ve Wilder'ı daha sıkı tuttu.

"Tekrar merhaba," diye adeta . "Bırak onu."

Wilder döndü ve beni ilk kez fark etti. Gerçi kim olduğumu anlayabilmesi için öne doğru eğilip gözlerini kısması gerekti. "Sloane!" dedi. "Nerelerdeydin, bebeğim?"

Arkamı işaret ettim. "Elijah ve ben şimdi gidiyoruz. Seni Londra'ya bırakmamı ister misin?"

Natasha'ya baktı ve sözlerini geveledi. "Sloane beni istemiyor. İşin kötüsü de bu değil mi? Herkes beni *hep* istedi ama ben onları hiç istemedim. Şimdi nihayet bir kadın istiyorum ve o beni istemiyor." Wilder ayağa kalkarken yalpaladı ve arkadaşı onu tuttu. Louis ve ben önceki düğünlerde tanışmıştık. Ona gülümsedim.

"Hey, Louis? Wilder'a arabaya kadar yardım eder misin? Şimdiye kadar ön tarafta olmalıydı."

"Sorun değil, Sloane."

Hiçbirimiz uzaklaşmadan önce Natasha'yı selamlamadık, bu da bana bir tatmin duygusu verdi. Limuzine bindiğimizde Wilder arka koltuğa yayıldı ve başını kucağıma koydu. Elijah'ı fark etmediğinden oldukça emindim. Beş dakika sonra horluyordu.

Elijah sıırıttı. "Uyurken bile çok ateşli."

Aşağı baktım ve Wilder'ın saçlarını yüzünden çektim. "Keşke olmasaydı."

"Ne değil miydi? Sıcak değil miydi?"

". Seksi, ünlü bir sporcu, zengin, bu vücut..."

"Sen de mi sarhoşsun?"

Gülümsedim. "Tüm bunlar olmadan da aynı derecede çekici olurdu."

"Madem öyle diyorsun. Onu nereye götürüyoruz bu arada? Otelimize mi?"

Lojistik konusunu düşünmemiştim. Ama muhtemelen onu eve götürmeliydim. Gerçi... oranın neresi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Onu evine götürmeyi tercih ederim ama adresini bilmiyorum. Sence üzerinde cüzdan var mıdır?"

Elijah kaşlarını oynattı. "Pantolonunun ceplerini kontrol etmeye gönüllüyüm." Kıkırdadım. "Önce ceketini deneyeceğim."

İlk kontrol ettiğim yer cüzdanıydı, smokin ceketinin iç cebinde adı işlenmişti. Smokininin üzerine oturduğundan kiralık olmadığını düşünmüştüm ama bu, hayatlarımızın ne kadar farklı olduğunu bir kez daha hatırlattı. Hiçbir arkadaşımın smokini yoktu.

Eğer bu aradaki farkı yeterince ortaya koymadıysa, Wilder'ın ehliyetindeki adres yanıp sönen bir neon tabelası gibiydi. *Vay* canına. Bina sanki *Wealth* dergisinin kapağına aitmiş gibi görünüyordu. Modern ve şıktı, kavisli camları ve iki kat yüksekliğinde olması gereken girişiyle oldukça göz korkutucuydu.

"Bunu nasıl yapacağız?" Elijah sordu. "Sence bagaj arabaları ya da çekçekleri var mıdır?"

Güldüm. "Onu tekerlekli sandalyeyle getirsek eminim birkaç kaşını kaldırırdı. Onu uyandırmaya çalışarak başlayalım." Elimi Wilder'ın göğsüne koydum ve onu nazikçe salladım. "Wilder? Evdesin."

Elimi tuttu ve sırtıttı. "Sonunda benimle eve gelmen için seni ikna edebildim mi?"

"Bunun gibi bir şey.. Yürüyebileceğini düşünüyor musun?" "Yürümekten daha fazlasını yapabilirim..."

Elijah'ya gülümsedim. "En azından ayrıldığımız zamankinden biraz daha kendine gelmiş gibi görünüyor."

Elimi Wilder'ın başının altından geçirerek kaldırdım ve oturmasına yardım ettim. Ayakları yere bastığında Elijah'a göz kırptı. "Oh, hey, dostum. Buraya ne zaman geldin?"

"Az önce." Elijah kıkırdadı ve bana baktı. "Onu kaldırmaya yardım etmemi ister misin?"

Wilder, " için yardıma ihtiyacım yok," dedi. "Güven bana."

"Burada bekleyeyim mi?"

Başımı salladım. "Otelimizin buraya yakın olduğunu söyledi. Ben bir Uber çağırayım da beklemenize gerek kalmasın."

"Emin misin?"

"Evet. yardım edeceğim ve iyi olduğundan emin olacağım."

Elijah göz kırptı. "Tamam. Anladım."

"Hayır, gerçekten."

Hâlâ sırtarak limuzinin arka kapısını açtı. "En azından kapıları açayım."

İçeri girdiğimizde Elijah'a el salladım ve elimdeki göreve döndüm. Wilder'ın kırk beş dakikalık güç uykusu onu ayakları üzerinde biraz daha dengeli hale getirmişti ama hâlâ oldukça sarhoştı. "Kaçınıcı katta oturuyorsun?" Asansöre adım attığımızda sordum.

"Top."

Otuz sekiz düğme ve PH işaretli bir düğme vardı. "Otuz sekiz mi?"

Esnedi. "Çatı katı. Kod sıfır-sıfır-bir-yedi."

Onyedi Numara. İlk tanıştığımızda YouTube kanalımı nasıl takip ettiğini düşünerek kendi kendime gülümsedim ve düğmelerin altındaki tuş takımını bulup numaraları girdim. PH düğmesine basamadan, düğme yandı. *Sanırım nereye gittiğimizi biliyor.*

Araba hızla en üst kata çıktı ve kapılar bir daireye doğru açıldı. Çekingen adımlarla indim. "Bu sen misin?"

Wilder ceketini çıkardı ve biz içeri girerken yere bıraktı. "Bir içki ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim." "yoksa..."

Yeterince içtiğini düşünmüştüm ama en azından evde ve güvendedi. Wilder oturma odasındaki bara yöneldi ve ben etrafa bakınırken bir sürahidenden bir şeyler doldurdu. Daire, dışarıdaki gösterişli görüntüsünden tahmin edebileceğimden çok daha muhteşemdi ve bu da bir şey ifade ediyordu. Oturma odasını boydan boya kaplayan pencereler, alttan aydınlatılmış Londra'yı gösteriyordu. Kardeşimin cömertliği sayesinde makul büyüklükte olduğunu düşündüğüm bir yerde yaşıyordum, ama tüm dairem bu odaya sığabilirdi ve iki farklı yöne giden koridorlar da vardı.

"Dairen çok güzel."

Bardağının içindekileri ikinci bir yudumda yuttu. "Ama bu bana senden puan kazandırmıyor, değil mi?"

İçimi çektim. "Puana ihtiyacın yok Wilder."

"Söyle bana, neye ihtiyacım var?"

Keşke o kadar kolay olsaydı. Ama bu onunla ilgili değildi. Benimle ilgiliydi. Cevap vermem uzun sürünce Wilder kaşlarını çatı. "Ben yatmaya gidiyorum." "Pekâlâ."

"Kalabilirsiniz. Üç yatak odası var. Ya da gidebilirsin." Hüzünle gülümsedi. "Ama hangisini seçeceğini biliyorum."

Wilder koridordan aşağı inerken mutfak tezgahına çarptı ve soldaki son odada kayboldu. Yatağa sağ salım girdiğinden emin olmak için dinleyerek bekledim. Daire sessizleşti, bu yüzden birkaç dakika daha bekledim, sonra kontrol etmek için koridordan aşağıya indim. Wilder sırtüstü yatıyordu ve ayakbıkları hâlâ ayağındaydı. En azından onu rahat ettirebileceğimi düşündüm. İçeri girdim, ayakbıklarını çıkardım ve üzerine bir battaniye örttüm. Onun güzel yüzüne baktım, kendimi çok parçalanmış hissediyordum. Onun için deli oluyordum. Ama... ya sadece kovalamaca için bu işin içindeyse? Kendisi de söylemişti, ben hariç herkes onu hep istemişti. Belki de cazip olan meydan okumaydı. Ne de olsa rekabetçi bir atletti.

Sonunda kitabından bir parça aldım, eğildim ve ışığı kapatmadan önce alınından öptüm. Çıkarken her şeyin olup olmadığını görmek için etrafıma bakındım. Sürahinin kapağı hâlâ kapalıydı, ben de onu kapattım ve kullandığı bardağı lavaboda duruladım. Adanın üzerinde bir dizüstü bilgisayar duruyordu, bir çeşit ekran koruyucu birbiri ardına fotoğraflar gösteriyordu. Ekranda olduğu milisaniye içinde tanıdık bir şey yakalayınca daha yakından bakmak için yanına gittim. Ve ne olduğunu anladığımda nefesim kesildi.

Ben.

O bendim.

ardına yanıp sönen fotoğraflar. Hepsi *benim*.

Şaşkınlıkla orada durdum ve her birine iyice bakabilmek için tekrar tekrar izledim. Çoğu, buradaki ilk günümde beni götürdüğü kilise kalıntıları olan Doğu'daki Aziz Dunstan'da çekilmişti. Birkaç fotoğraf çektiğini biliyordum, çünkü selfie için poz vermiştik. Ama bunlar sadece bana aitti. Gözlerim kapalı güneşe gülümseyen ben. Tatlı kokulu çiçekli ağaçlardan birini kokluyorum. Kemerlerden birinde dengede durmaya çalışırken neredeyse düşüyordum. Gülüyorum.

Göğsümde fiziksel bir ağrı hissettim. *ne* kadar inkar etse de, Wilder Tatlı. Düşünceli ve şefkatliydi. Benim için yaptığı her şey

Hayır, onunla tanıştığımdan beri bana bunu göstermişti. Ama bunun beni yatağına atmak için bir oyun olduğuna inanmak istemişim. Çünkü daha fazlası beni çok korkutuyordu. Eğer şansımı denemezsem, incinemezdim. Ve Wilder Hayes tarafından *birazcık incitilmek* diye bir şey yoktu. Çünkü Wilder *büyük bir aşktı*. Öyle bir aşk ki, gittiğinde kalbinizden bir parça almakla kalmıyor, tam ortasından bir delik açıyordu.

Asansöre doğru baktım, sonra yatak odasına giden koridora döndüm. Sonra tekrar asansöre. Seçeneklerden biri basitti; o kapıdan çıkmak, yarın akşamki uçağına binmek ve asla arkama bakmamak. Diğer seçenek ise karmaşık, karmaşık olduğu kadar da korkutucuydu. Ama... ekran koruyucuya bir kez daha baktım ve başka seçeneğim olmadığını fark ettim.

Sonunda, kalmak için bilinçli bir karar bile vermedim, ayaklarım kendi kendine hareket etmeye başladı. Koridorda ilerledim, derin bir nefes aldım ve yatak odasının kapısını açtım. Wilder baygındı ama uyandığında ona nasıl hissettiğimi söylemek için burada olmak istedim. Yanına yattım, başımı sıcak göğsüne yasladım ve uzun zamandır ilk kez kendimi huzurlu hissederek gözlerimi kapattım.

Ertesi sabah gözlerim açıldığında hissettiğim şey *huzur* değildi. En azından kıcımlı itmiyordu.

Ne ...

Sloane? Yatağımda mı? Yorganı kaldırdım ve kendime baktım.

Hâlâ giyiniktim.

O da öyleydi. Dün gece neler olduğunu hatırlamadığım için hayal kırıklığına mı uğramalıydım yoksa minnet mi duymalıydım emin değildim. Ama ona sarılmış bir şekilde uyanmanın verdiği his gerçekten hoşuma gitmişti. Yine de çok fena işlemem gerekiyordu. Ve onu uyandırmadan kendimi bu uzuvlar karmaşasından nasıl kurtaracağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ayrıca, kahretsin... sikim tam kığına dayanmıştı. Ben bir erkektim, bu yüzden sık sık ereksiyonla uyanırdım. Ama şu anda kaya gibi sertleşmişim. Hâlâ uyuyor olması muhtemelen iyi bir şeydi, yoksa kığıma tekmeyi yiyebilirdim.

Sloane'un başı aniden döndüğünde kolumu altından çekmeye çalışarak geri çekildim.

"Uyanık mısın?" dedi.

"Özür dilerim. Seni uyandırmadan tuvalete gitmek için kalkmaya çalışıyordum."

"Bir süredir uyanıktım."

Dirseğine kadar iterek kolumu serbest bıraktı ve ben de yataktan kayarak banyoya yöneldim. Ama ayağa kalkar kalkmaz başım çarpmaya başladı. *Lanet olsun.* Dün gece ne içmişim ben?

Klozetin önünde durarak fermuarımı açtım ve sertleşmiş sikimi suya değecek kadar aşağı çekmeye çalıştım, ama bu olmuyordu. Yaklaşamadım bile. Çok sertleşmişim. Bu yüzden öne eğilmek zorunda kaldım, avuçlarımı tuvaletin arkasındaki duvara ve açıyla içeri girdim. Su akarken nefesimin altında küfrettim.

dün geceyle ilgili bir şeyler hatırlamaya çalışarak başladı - herhangi bir küçük parça ve parça.

Sloane'un malikaneye girdiği anı hatırladım. O yeşil elbisenin içinde muhteşem görünüyordu. Merdivenlerin başında durmuş, aşağıdaki insanları izliyordum. Tam karşıya bakarak içeri girmişti, bu da bana yakalanmadan uzun uzun bakma şansı vermişti.

Bakmadığı bir anda Elijah ile konuşurken ve gülerken çekilmiş bir fotoğrafını hatırladım.

Dans ettiğimizi hatırladım.

Ne kadar güzel koktuğunu, ona dokunduğumda kollarındaki tüylerin nasıl diken diken olduğunu hatırladım ama etkilenmemiş gibi davranmaya çalıştı.

Ona ne zaman giymesi için bir şey seçsem, kendimi onu soyarken hayal ettiğimi söylediğimi hatırlıyorum.

Dans pistinde ereksiyonumu karnında hissettiğinde nefesinin kesildiğini hatırlıyorum.

Ama sonra ... bulanıklaştı.

Ta ki bulanıklaşmayana

kadar.

Gözlerimi kapattım.

Natasha.

Lanet olası Natasha araya girdi.

Harika. Sadece harika.

İşemeyi bitirdim, ellerimi yıkadım, yüzüme biraz su sıcrattım ve aynaya baktım. Bok gibi görünüyordum. Sanırım şu anda hissettiklerimle aynı şeydi. Bir duş almam gerekiyordu. Ama önce yatak odasından kıyafetlerimi alıp Sloane'a haber vermem gerekiyordu. Derin bir nefes aldım ve bir Mack kamyonu tarafından ezilmiş *gibi hissetmiyormuş* gibi *görünmeye* çalıştım. Banyo kapısını açtım.

Sloane şimdi yatakta doğrulup oturuyordu, üzerinde benim tişörtlerimden biri ve belden kıvrılmış bir çift eşofman vardı. Gözleri kasıklarına kaydı ve genişledi.

"Özür dilerim," dedim. "Kendi aklı var."

Gülümsedi. "Biliyorum. Uyandığımda bacağının kırımını dürttüğünü sandım. Ama sen hâlâ bebek gibi horluyordun."

Kaşlarımı çattım. "Özür dilerim."

Bana el salladı. "Sorun değil. Beni rahatsız etseydi başka bir yerde uyuyabilirdim. Mekânı gezemedim ama çok fazla kapı olduğunu fark ettim, sanırım bir yerlerde başka alternatifler de vardır."

Yatağın kenarına, onun yanına oturdum ve bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Dün gece ne oldu? Gecenin bir kısmı... sisli."

"Ne hatırlıyorsun?"

"Yeterince değil..."

"Senin için özetleyeyim. Ben kıskanç bir pislik gibi davrandım, sen de sinirlendin ve çok içtin."

Kaşlarım kalktı. "Pislik gibi davranan ben değil de *sen* miydin? Sadece kendimi daha iyi hissetmemi mi sağlamaya çalışıyorsun?"

Sloane başını salladı. "Hayır. Pislik olan kesinlikle bendim."

"Biz dans ederken araya giren bir kadınla bir ilgisi var mıydı?"

Başını salladı. "Sevgili Natasha da beni banyoda köşeye sıkıştırarak birlikte yattığınızı ve güzel bir sevişmeden fazlasını beklememem gerektiğini söyledi."

Başımı eğdim ve gözlerimi kapattım. "Özür dilerim."

"Üzülme. Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Belki dün gece değil. Ama yaşadığım hayat beni kıcımdan ısırmak için geri döndü ve bu benim hatam." Başımı salladım. "Sadece dün gece değil, genel olarak. Niyetim hakkında şüphelerin var ve seni gerçekten suçlayamam. Aynı şeyi defalarca yaparsan, insanlar geleceği tahmin edebilmeye başlar. Ben bile senin hak ettiğin adam olup olamayacağımı sorguluyorum. Seni incitmek istemiyorum, Sloane."

Omzunu benimkiyle çarpıştırdı. "Sanırım ikimizin de geçmişı geleceğimizin önüne geçiyor. Yalan söylemeyeceğim ve senin flört geçmişinin beni endişelendirmediğini söyleyemem ama seni uzak tutmamın en büyük nedeni bu değil."

"Değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Dürüst olmam gerekirse, kendi geçmişim bende pek çok güvensizlik ve özgüven sorunu bıraktı. Benden gerçekten hoşlandığına inanmaktan korkuyordum ve bu sadece kovalamaca ile ilgili değildi."

"Öyle miydi? Bu şimdi bana inandığın anlamına mı geliyor?"

Gülümsedi. "Ya öyle ya da sen bir seri katilsin." Güldüm.

"Anladığımdan emin değilim."

"Dizüstü bilgisayarındaki ekran koruyucuyu gördüm, içinde benim resimlerim vardı. Kendimi nasıl gördüğüm yerine *senin* beni nasıl gördüğünü anlamamı sağladı."

Sloane'un yanağından bir tutam saçı aldım ve gözlerinin içine baktım. "Seni hem için hem de dışınla güzel görüyorum."

Yüzü yumuşadı. "Öyle olduğuna inanıyorum. Haklı olduğundan emin değilim ama sonunda anlıyorum ki gerçekten gördüğün şey bu."

"Güzel." Alnından öptüm. "Çünkü bu kafatası işleri halletmek için çok kalın."

Gülümsedi. "Bunu ilk kez duymuyorum."

Ellerini tuttum. "Şimdi seni dışarı çıkarmama izin verir misin? Bir randevuya?" "Ne zaman?"

"Bu gece."

"Yapamam. Ben gidiyorum. Uçağım dokuzda. Salı günü işte olmam gerekiyor."

"Ama uçağın bugün olmasaydı benimle çıkar ?"

Başını salladı. "Belki bir dahaki sefere New York'a geldiğinde bunu yapabiliriz?"

Bana bir şans vereceğini göre, New York'a dönene kadar bir gün daha beklememin imkânı yoktu. Etrafıma bakındım ve sehpanın üzerinde telefonumu buldum. Üstündeki küçük pil sembolü kırmızıydı ama en azından çalışıyordu. Rehberimi açtım ve D'ye kadar ilerledim. İstedğim ismi bulduktan sonra arama düğmesine bastım ve telefonu kulağıma götürdüm.

Sloane'un küçük sevimli burnu kırıştı. "Kimi arıyorsun?"

Parmağımı kaldırdım ve bekledim. Bir yüzük. İki yüzük. Üç. Cevap vermeyeceğini düşünmeye başladım, ama sonra derin bir ses geldi.

"Alo?"

"Hey, baba."

Sloane'un gözleri büyüdü.

"N'aber ufaklık?" dedi babam.

"Yıllar önce annemle kalmaya geldiğinde onu parkı hatırlıyor musun?"

"Çok sevdiği kilise kalıntıları mı?" "İşte o."

"Güzel bir yer. Ne olmuş oraya?"

"Bazen düğün yapıyorlar. Düşünüyordum da... ekibiniz zaten burada olduğuna göre, belki bir ya da iki gün daha kalıp

dergisine gönderdim."

"Bunu söylemen çok komik. Çünkü orada annenle birlikteyken ona tekrar evlenme teklif ettim."

"Sen hâlâ üç numaralı eşinle evli değil miydin?"

Babam iç çekti. "Bu yüzden hayır dedi."

Güldüm. "Ve muhtemelen bu yüzden dördüncü evliliğini yapıyorsun."

"İyi bir noktaya değindin." Babam kıkırdadı. "Ama tabii, eğer takımın kalmasında bir sakınca yoksa, bence harika bir hikaye olur."

Sırıttım ve Sloane'un gözleriyle buluştum. "Fazladan bir ya da iki geceye aldıracaklarını sanmıyorum."

"Onlarla görüşüp kararlarını Bill Winkler'a bildirmelerini söylüyorsunuz. Dergi bölümünü o yönetiyor."

Kaşlarımı oynattım. "Bunu kesinlikle onlara ileteceğim. Sağ ol baba. Yakında görüşürüz." Telefonu kapattım ve boktan bir sırtısla telefonumu omzumun üzerinden attım.

Sloane başını salladı. "Bu hikâyeyi bu kadar çabuk uydurman beni dehşete düşürdü."

Parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. "Kalıp benimle akşam yemeği yer misin?"

Yarın ya da ertesi gün parka geri dönüp bir çekim yapabiliriz."

Dudağını ısırdı. "Peki ya Elijah?"

"Tabii ki onun da kalması gerekecek. Ama onu yemeğe götürmeyeceğim. Seni tamamen kendime istiyorum."

Sloane gözlerini devirdi ama ben gülümsediğini gördüm.

"Onunla konuşacağım." "Teşekkür ederim."

"Ama önce bana kahve yapmalısın. Saatlerdir ayaktayım ve ölüyorum."

"Evet, hanımefendi." Ayağa kalktım, onu da birlikte yukarı çektim. "gel. Sakıncası yoksa demlemeye başlayacağım ve sonra hızlıca bir duş alacağım."

"Tamam."

Sloane'u mutfığa götürdüm ve kahve makinesinin yanındaki tezgâhın üzerine kaldırdım. "Bunu ben yapacağım. Ama sana nasıl yapılacağını da göstereceğim." Göz kırptım. "Böylece bir sonraki yatıya kalışımızda benden önce kalkarsan sen de yapabilirsin."

Kısa bir süre sonra duşa girdim. Omuzlarıma vuran sıcak suyun mu yoksa Sloane'un büyük olasılıkla kalacak olmasının mı akşamdan kalmalığımı iyileştirdiğinden emin değildim. Ama yeni bir adam gibi hissederek çıktım. I

Giyinmeye başladım, ama sonra daha iyi düşündüm ve sadece havluyu belime sardım. (Ve banyoda birkaç düzine sınav çekmiş olabilirim, çünkü asla çok iyi görünemezsiniz).

Ben dışarı çıktığımda Sloane oturma odasında kahvesini yudumluyordu. Gözleri hâlâ göğsümden aşağı akan su damlalarını takip ediyordu. Yutkundu ve sikim tepki olarak seğirdi - gerçekten de kendi başına bir aklı vardı. Sloane fark etti.

Artık güzel, kalın bir taslak olduğunu anlamak için aşağıya bakmama gerek yoktu. Gözlerini üzerimde gezdirmesini, onu nasıl etkilediğimi görmeyi çok seviyordum. Ama gösteriş yapmakla büyük bir pislik olmak arasında ince bir çizgi vardı, bu yüzden bir kahve doldurdum ve giyinmek için kendime izin verdim. Geri döndüğümde Sloane pencerenin önünde durmuş Londra'ya bakıyordu. Arkasından yürüdüm.

"Bu manzara inanılmaz," dedi.

"Şikayet edemem."

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?"

"Yaklaşık beş yıl. İlk evim tek yatak odalıydı. Lucas çok fazla kaldığı için daha büyük bir yere ihtiyacım vardı. Burası da okuluna daha yakın. Dün gece sana evi gezdirmeyi teklif etmedim sanırım?"

Gülümsedi. "Eve dönerken bayılmışsın. Yatak odasına kadar gelebildiğin için şanslısın."

Başımı salladım. "Gel hadi. Sana etrafı göstereyim."

Koridorun sonunda, önce ofisimin kapısını açtım. Takım resimleri, bir sürü kupa ve plaket ve her zamanki ekipmanlarla doluydu - dizüstü bilgisayar, yazıcı, tarayıcı. Sonra ona Lucas'ın odasını gösterdim. Dağınıktı ama en azından yatağı yapılmıştı.

"En temiz ya da en düzenli çocuk değil."

Etrafındaki duvarlara baktı. "Yeğenim buradaki sanat eserlerine bayılırdı."

"Geri gelip onu da getirmen gerekecek."

Turumuz iki banyo, ağırlık ve egzersiz aletleriyle dolu küçük bir oda ile devam etti ve sonra koridorun sonundaki son kapıya, boş yatak odasına yöneldik. Kapıyı açtım ama hemen kapattım.

"Ne?" diye sordu. "İçeride biri mi var?"

"Hayır... Ben, uh..."

"Orada görmemi istemediğın ne var?" "Hiçbir şey."

Kaşlarını çattı. "Çok iyi bir yalancı değilsin Wilder."

En kötüsünü düşünmesini istemedim, sanki zincirlerle dolu bir yatak ve seks kölemin geçen gece unuttuğu yırtık bir külot saklıyormuşum gibi. Bu yüzden itiraf etmeye karar verdim. Boynumun arkasını ovuşturdum. "Daha dün sabah geldi."

"Ne geldi?"

Kapıyı iterek açtım ve önce onun girmesi için elimi uzattım.

Sloane içeri girmeden önce tereddüt etti. "Aman Tanrım. Bavulum sende! Neden geldiğini bana söylemedin?"

"Yapacaktım. Sadece bugüne kadar değil. Dün söyleseydim, getirdiğın elbiseyi giyip sana aldığım elbiseyi iade etmemi isteyeceğinden korktum."

"Yani?"

"Gerçekten senin olmasını istedim. Ayrıca, o yeşil elbiseyi giydiğini görmek için sabırsızlanıyordum."

Ağzını kapatarak güldü. "Aman Tanrım. Sen delisin."

Kolumu omzuna doladım. "Seni suçluyorum. Seni çıplak görmeme izin vermiyorsun, bu yüzden senin için alışveriş yapmak zorundayım."

"Dikkatli olsan iyi olur. Gerçekten iyi bir zevkin var ve benim asla alamayacağım şeyler alıyorsun. Sırf alışverişe devam etmen için beni çıplak görmene izin vermeyebilirim."

"Seni çıplak gördükten sonra alışverişin *daha iyi* olacağına söz versem nasıl olur? Turu yatak odamı bir kez daha ziyaret ederek sonlandırabilirim?"

Gülümsedi ve başını salladı. "Otelime dönmeli ve Elijah'la konuşmalıyım."

"Önce sana kahvaltı hazırlayayım mı?"

"Benim için alışveriş yap, benim için yemek pişir... Bir kız buna alışabilir." Göz kırptım. "Ben de buna güveniyorum, Cupcake."

21

WILDER

"Şu anda çok uygunsuz bir şey düşünüyormuş gibi görünüyorsun." "Sen bu çok oluyor." Sloane döndüğünde ayağa kalktım.

Kadınlar tuvaletinden çıktı ve elini tuttu. "Yine de benimle dans et."

Gülümsedi. "Tamam."

Akşam mükemmel geçmişti. Onu en sevdiğim restorana götürmüştüm, lezzetli bir yemeği paylaşmıştık ve şimdi onu kollarıma çektim ve canlı müzik eşliğinde sallanırken yanağımı onunkine yasladım. "Sana ne kadar güzel görüldüğünü söylemiş miydin?"

"Sanırım üç kez."

Etrafımızda döndüm. "Doğru olmalı o zaman."

"Elbise için teşekkür ederim. Ama bavulum yanımda ve düğünde giyeceğim elbiseyi giyebilirdim."

Bu sabah onu bıraktıktan sonra alışverişe gitmiştim. Bu sefer kişisel alışverişim Emily'yi bile aramadım. Mağazaya tek başıma gitmiştim, ancak ayakkabı konusunda bir satış görevlisinden biraz yardım almıştım. Son zamanlarda bana neler olduğundan emin değildim. Belki de aklımı kaçıırıyordum, ama Sloane için her şeyi yapmak istiyordum - ona bir şeyler almak, onu bir yerlere götürmek, onun için yemek yapmak. Öğleden sonra otel odasına gittiğimde o hâlâ hazırlanıyordu ve ben onun saçını taramak istedim. Normalde kendi kahvemi bile yapmak istemezdim, yani bu benim karakterime tamamen aykırıydı.

"Senin için bir şeyler yapmayı seviyorum."

Gözlerimin içine baktı. "Gerçekten , değil mi?"

Omuz silktilim. "Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama ben istiyorum. En son ne zaman kendi iç çamaşırımı seçtiğimi hatırlamıyorum ama seni tepeden tırnağa giydirmek istiyorum."

Ayak parmağı. Bu garip mi?"

Gülümsedi. "Evet. Ama aynı zamanda çok tatlı."

"Sana tatlı olduğumu düşünmen hakkında ne demiştin?" "Ne düşündüğümü biliyor musun?"

"Ne?"

"Bence çok tatlısın ama insanların bunu bilmesini istemiyorsun."

"Öyle mi? Tuvaletten dönerken ne sana söylememi ister misin?"

"Ne?"

Elimi narin boynuna kaydardım ve başparmağımı boynunun ön kısmında aşağı yukarı gezdirdim. "Aletimi boğazına soktuğumda ve nefes almana izin vermediğimde çıkaracağın guruldama sesi."

Sloane'un nefesi kesildi. "Aman Tanrım."

Sırıttım. "O kadar da tatlı değil, ha?"

Ağzını kulağıma götürdü. "Bilmiyorum. Henüz tadına bakmadım."

İnledim. "O ilk düğünden beri seninle her dans edişimde ereksiyon oldum."

"Biliyorum. Çünkü İsa'ya yer bırakmıyorsun."

"Sende ne var bilmiyorum ama aramızda nefes alacak yer yok."

Bir şarkıdan diğerine dans ettik, rahat bir sessizlik anının tadını çıkardık. Kendimi hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim. Ama kollarımdaki kadın anın tadını çıkarmaktan daha fazlasını yapıyor olmalıydı. Sloane kayarak bana baktı. "Israrcı olduğun için teşekkür ederim."

"Başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum, tatlım. Seni aklımdan çıkaramadım."

Yüzü ciddileşti. "Beni sinirlendiriyorsun Wilder."

"Ben de sana, tatlım. Hayatımda bir yere varmaya çalışmadığım hiçbir zaman olmadı. Ragbi oynamaya başladığımda üniversitede oynamak istiyordum. Üniversiteye gittiğimde, profesyonellerde oynamak istedim. Profesyonel olduğumda ligin en iyisi olmak istiyordum. Emekli olduğumda, bir takım sahibi olmak istedim. Hep kaçtım, bir yerlere gelmeye çalıştım. Ama seninle tanıştığımдан beri, olmak istediğim tek yer senin olduğun yer. Bu beni çok korkutuyor ve bazı günler böyle hissettiğim için aklımı mı kaçırdığımı yoksa sonunda hayatın anlamını mı bulduğumu bilemiyorum."

Sloane'un gözleri . "Sen nasıl gerçek olabilirsin ki?"

Şarkı bittiğinde oturduk. Aç değildim ama gecenin bitmesini istemediğim için tatlı sipariş ettim. Ama garson hesabı getirdiğinde, işleri daha fazla uzatamazdım. Valeye doğru yürürken içimi bir panik kapladı.

"Bu gece benimle kalır mısın?" diye sordum. "İstersen misafir odasında kalabilirsin. Seni istemediğin bir şey yapmaya zorlamayacağıma söz veriyorum. Sadece bu gecenin bitmesini istemiyorum ve sabah uyandığımda seni yanımda istiyorum."

Sloane gülümsedi. "Bu çok hoşuma giderdi."

Gençliğimden beri kızların yanında gergin olmamıştım. Ama dairemde sadece ben ve Sloane varken ne yapacağımı bilemiyordum. Bir şişe şarap açtım ve Sloane pencereden Londra'nın gece manzarasına bakarken ikimize de birer kadeh doldurdum. Kadehi ona uzattım ve biraz mesafeyi koruyarak hemen arkasında durdum.

"Çok sessizsin." Sloane omzunun üzerinden bana bakarak bir yudum aldı.

"Hiçbir şeyi mahvetmek istemiyorum."

Kaşları çatıldı. "Neyi batıracaksın?"

"Bilmiyorum. Ellerimi üzerinde hissetmemek doğal gelmiyor. Ama sana dokunursam kendimi durduramayacağımdan korkuyorum."

"Neden durmak zorundasın ki?"

"Çok fazla şeyle, çok hızlı bir şekilde sizi istemiyorum."

Gülümsedi ve yüzünü bana döndü. "Yemekte bana boğazımı doldururken boğulma sesimi duymak istediğini söylemiştin ve ben hala buradayım."

Gözlerim boynuna kaydı. Yutkundum. "Sana yapmak istediğim çok şey var."

Sloane başını eğdi ve yumuşak bir sesle konuştu. "Ne gibi?"

Gözlerimi kaldırdım ve onunkilerle buluştum. "Gerçekten bilmek istiyor musun?" Başını salladı.

Büyük bir yudum şarap içtim ve gözlerimin vücudunda aşağı yukarı gezinmesine izin verdim. "Başlangıç olarak, o elbiseyi vücudundan söküp atmak istiyorum."

"Bu elbisenin etiketini gördüm. Belki fermuarını açabiliriz?"

Başımı salladım. "Sana bir tane daha alacağım. Parçaların yere düşmesini, ayaklarının etrafına saçılmasını istiyorum, bu arada ben de birkaç dakikamı seni sütyenin, iç çamaşırın ve o seksi topuklu ayakkabılarınla seyrederek geçireceğim."

Sloane şarabını yudumladı. "Üzgünüm, bunu yapamam."

"Hayır mı?"

"Bu elbisenin altında hiçbir şey yok." Tıslayarak nefes aldım. "Bunu benim için mi yaptın?" Başını salladı. "Sadece topuklular işe yarar mı?"

"Ekran koruyucu koleksiyonuma bir resim eklemem gerekebilir."

Sloane gülümsedi. "Sonra ne olacak?"

Çenemi kaldırdım ve pencereyi işaret ettim. "Sonra ellerini cama bastır ve eğil, ben de dizlerimin üzerine çöküp sen Londra'ya bakarken seni yalayayım."

"Pencere özel cam mı?"

Başımı sallarken yüzümde yavaş bir gülümseme belirdi. "Bu bir sorun mu?"

Sloane titredi. "Hayır."

Bir adım öne çıktım ve tek parmağımı sırtının çıplak derisinde, omurgasının üst kısmından başlayarak gezdirdim. "*Seni yalamak* doğru kelime olmayabilir. Seni yiyip bitireceğim, yüzümü amına gömeceğim ve dilimin üzerine boşalana kadar seni yiyeceğim. Damlamanı istiyorum."

Sloane'un sesi soluk soluğaydı. "Oh Tanrım."

Tamamen arkasına geçtim, saçlarını bir tarafa çektim ve nabız çizgisi boyunca emdim. Başını geriye atarak bana tam erişim sağladı. Küçük bir miyavlama çıkardı, ona doğru ittim, etkilenen tek kişinin o olmadığını bilmesini sağladım.

"Seni bağlamayı, yalvarana kadar yatağında kıvrandırmayı hayal ettim."

"Seni bekletmenin karşılığı bu mu?"

"Elli bir gün."

Sloane sanki gibi gözlerini kırıştırdı. "Elli bir gün nedir?"

"Ne zamandır bekliyordum. Seninle tanıştığım günden beri."

Yüz hatları gevşedi. "Kaç gün olduğunu biliyor musun?"

"Seninle geçirdiğim zaman hakkında her şeyi biliyorum."

Yutkundu, yorumumu içine sindirmiş gibi görünüyordu. "Sanırım müstehcen konuşmaya geri dönmeliyiz yoksa ağlayarak bu anı mahvedeceğim. Hallmark gözyaşlarının gözlerime doğru yürüdüğünü hissedebiliyorum."

Dudağım büküldü. "Sorun değil."

"Bana başka neler hayal söyle."

Kürek kemiğini ısırdım. "Boşalırken yüzünü izlemek istiyorum."

"Bu hala çok tatlı. Başka neyiniz var?"

"Sana yapmak istediğim şeylerin daktilo edilmiş bir listesi var. Alfabetik sıraya koyacaktım ama rakamların harflerden önce mi geldiğinden emin olamadım, yoksa altmış dokuz mu heceleyeyim?"

Gülümsedi. "Ciddi olup olmadığını anlayamıyorum."

Çenemi bardağına doğru kaldırdım. "Daha fazla konuşmak yok. Şarabını bitir."

Yazdığım listeyle dalga geçiyor olabilirdim ama ona yapmak istediğim şeyleri hayal etmek için saatlerimi harcadığımı söylerken abartmıyordum. Yine de şarap kadehini ağzına götürmesi ve istediğimi yapması beni her şeyden çok tahrik etmiş olabilir. Son damlayı yutmasını izledikten sonra kadehin sapını elinden aldım ve tezgahın üzerine, benim yarı dolu kadehimin yanına koydum.

Bu geceki elbisenin spagetti askıları ve belden başlayan kısa bir fermuarı olan açık bir sırtı vardı. Fermuarı açıp çıkarmak iki saniyemi alırdı. Ama askıları koparmak çok daha eğlenceliydi. Çürük kumaşı omuzlarından yakaladım ve çektim. İpeksi kumaş sonsuza dek beynime kazınacak bir şekilde vücudundan aşağı kaydı. Ayaklarının etrafında yeşil bir havuza dönüştü.

Vücudum ona dokunma ihtiyacıyla titreşse de geri adım attım. "Arkanı dön. Sana bakmak istiyorum."

Bu anı birden fazla kez hayal etmiştim, karşımda çıplak dururken nasıl görüneceğini. Ama kafamda canlandırıdığım her şey gerçeğinin eline su dökemezdi. Muhteşem, gerçek memeleri dolgun ve mükemmel bir eğime sahipti. Morumsu pembe meme uçları tam dikkatle dikilmiş, emilmek için yalvaran sert tepelerdi. Onlara bakarken salyalarım aktı ve henüz geri kalanına doğru yol almamıştım bile. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, eğer başlamazsam ölecekmişim gibi hissediyordum. Sonra gözlerim aşağıya indi.

Hay sikeyim. İhtiyaçtan kalp krizi geçirebilir misin? Çünkü bu temiz traşlı amcık teoriyi test etmek üzereydi. Dudaklarımı yaladım, şekerci dükkanındaki küçük bir çocuk gibi hissediyordum, hangi tatlıyla başlayacağımı bilemiyordum. Yaptığım tüm zihinsel planlamalar buraya kadarmış.

Ona doğru bir adım attım, hazırdım ve bir el ile karşılaştım. Hayır.

Hayır.

Hayır. Hayır. Hayır. Şimdi frene basıyor olamaz.

Nefesimi tutarak donakaldım. "Ne?"

Sloane'un dudakları hınzır bir sırtıyla kıvrıldı. "Bana ne istediğini söyledin. Ama ne istediğimi sormadınız."

Hay sikeyim. Başımı salladım. "Özür dilerim. Düşünemedim..."

Ama ben yalvarmayı bitiremeden Sloane dizlerinin üzerine çöktü.

Çıplak.

Stilettolar hariç.

Tamamen hazırlıksız yakalanmışım, o kadar ki pantolonumun kemerini çözüp fermuarımı açarken çenem açık bir şekilde durdum. Sloane pantolonumu çekiştirerek indirdi, küçük elini acıyla sertleşen sikimin etrafına sardı ve bana baktı.

"Beni boğmanı istiyorum."

anda boşalabileceğimi düşündüm. Sikim zonkluyordu. "Siktir," diye tısladım. "Sen ... mükemmelsin."

Bunu bana dokunmadan önce de söylemişim ve her kelimesinde ciddiymdim. Ama dudaklarını yaladığında, çenesini indirdiğinde ve beni sıcak, ıslak ağzına aldığı anda, ağlayan kişinin ben olabileceğimi düşündüm. Genelde bir kadın dizlerinin üzerine çöktüğünde size bir gösteri sunar -başını baştan çıkarıcı bir şekilde yalar, bir lolipopmuş gibi şaft boyunca emer, elini etrafına sarar ve işleri başlatmak için pompalar- ama bunların hiçbirisi gerekli değildi. Bir kadın seni tek lokmada boğazından aşağı indirdiğinde değil.

Tanrım.

Sikişme

k.

İsa.

Derin gırtlak yapabilir. Başım bir iniltiyle arkaya düştü.

Sloane geri çekildi, beni ağzından neredeyse tamamen çıkarırken emişi sıkı tuttu, sonra ileri atılarak beni bir kez daha boğazına aldı. Aşağıya baktım, başının sallanışını izledim ve gözlerimin kenarları yaşlarla doldu. O kadar iyiydi ki.

Evlenme teklif etmek için çok mu erken?

Önce ona sormasaydım babası kızarmıydı?

Kahretsin, daha kardeşleriyle bile tanışmamışım.

Evlilik düşünceleri bile üzerime doğru gelen orgazmı yavaşlatamazdı. Sakinleşmesi gerekiyordu yoksa bu utanç verici olacaktı. "Sloane. Tanrım, bebeğim. Yavaşlamalısın."

Cevabı bana bakmak, elime uzanmak ve başının arkasına koyarak ritmini yönlendirmem için beni teşvik etmek oldu. *Siketim*. Yüzünü sikkem için bana sadece onay vermiyor, bunu yapmamı da söylüyordu. Parmaklarım saçlarında kıvrıldı ve kalçalarım itmeye başladı.

Nefes alamıyordum. Sıcak, rahat boğazının etrafımda daralması önemli olan tek şeydi. Daha derine inebilirdim, ama zaten benden çok fazla vardı, bu yüzden kalçalarımın yüzüne bastırılmasından bir iki santim utangaç durdum.

"Fuuuuck," diye inledim. "Aynen böyle. Çok, çok iyi."

Neredeyse ucuna kadar geri parmaklarım saçlarında gevşedi. Sonra hevesle geri ittiğimde sıkılaştı.

Sloane inledi ve ben bunu taşaklarımda hissettim. Biraz daha içeri ittim, hala sonuna kadar değil, ama o kenarda sürdüğüm kadar. Ama bu sefer, son santimin girmesini engellediğimde bana baktı, başının arkasındaki elime uzandı ve daha fazla itmem için beni teşvik etti.

Siketim.

İşte bu oldu. Geri dönüşü olmayan noktayı geçtim ve ona tüm uzunluğumu verdim. Boğulurcasına bir ses çıkarırken boğazı etrafımda daraldı. Gözlerim başının arkasına yuvarlandı. Bu nirvanaydı, hayatımda duyduğum ve hissettiğim en iyi şeydi. Ama boğazından aşağı pompalamama saniyeler kalmıştı, ki bu şüphesiz bir patlama olacaktı. Onu bir kez boğmak bir hediye idi, ikinci kez açgözlülüktü. Bu yüzden aşağı uzandım, kollarının altından kavradım ve onu ayağa kaldırdım. Sonra o büyülü ağzını öptüm.

Planlar değişti, onu kollarıma aldım ve apartmandan içeri girdim.

"Peki ya pencere?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Siktir et. Benden başka kimse seni böyle görmeyecek."

Onu yatağımın ortasına yatırdım ve yolun geri kalanını rekor bir hızla soyunarak tamamladım. Bir tür tanrıça gibi görünüyordu, saçları yastığımın her tarafına yayılmıştı, gerçek hayattaki ıslak bir rüya gibiydi. Hizmetçime çarşafı yıkamamasını söylemeyi aklıma not ettim, böylece o gittikten sonra bu gecenin anısına mastürbasyon yaparken onun kokusunu alabilecektim. Bu düşünce gerçekten gülünçtü. Daha şimdiden tekrarını izlemek için planlar yapıyordum ve dizi henüz başlamamıştı bile. Ama bu kadar iyi olacağını biliyordum. O zamandan beri biliyordum.

tanıştığımız ilk gün. Ve bu, onun bir porno yıldızından daha iyi derin boğaz yapabildiğine dair herhangi bir fikrim olmadan önceydi.

Kalçalarını iterek açtım ve iyice yaydım. Pembe ve mükemmeldi, pırıl pırıl parlıyordu ve yalamaya o kadar müsaitti ki. Üzerinde durdum, burnumu yarığının üst kısmına sürttüm ve derin derin içime çektim. Yüzümü o seksi kokuya gömecektim ve büyük olasılıkla bunu da uzun süre yıkamayacaktım.

Tıpkı oturma odasında bana yaptığı gibi, küçükten başlamadım. Hayır, gidebildiğim kadar aşağı indim, neredeyse kıcının çatlağına kadar ve sırtından klitorisine kadar uzun bir vuruşla yaladım. *Çok lezzetliydi.* İnledi ve sesi doğrudan sikime ulaştı. Beni yutmasından, her santimini almak için boğulma sesleri çıkarmasından daha iyi bir şey olamayacağını düşünmüştüm. Ama bu, onun zevkini duymak, saf cennet gibiydi. *İncil'de geçen, vermenin almaktan daha iyi olduğunu söyleyen ayeti hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştım, en azından konu başım olduğunda.* *Almak* her zaman daha iyiydi, en azından bugüne kadar. Tüm gece boyunca onu yemek, sözcükler lanet bir şarkıya dönüşene kadar adımları inletmek istiyordum.

Sloane'un sırtı yataktan kalktı. Bir elimi karnına götürdüm ve onu yerinde tutmak için sıkıca kavrayarak aşağı doğru ittim. Sonra bir kez daha yalamaya başladım. Ama bu yeterli değildi. Yakın bile değildi. Bacaklarını daha geniş açtım ve dilimle onu becererek içeri girdim. Adımı inlerken kafası bir o yana bu yana savruluyordu. oynadığım günlerde, kalabalığın adımları haykırması kendimi yenilmez hissetmemi neden olurdu. Ama bu - Sloane'un çılgınlıklarını duymak - beni tıklım tıklım dolu bir stadyumdan daha fazla şarj etti. Tüm yüzüm harekete geçti; dudaklarım, dilim, dişlerim. Onu sürtünmeyle çalıştırmak için yanaklarımdaki sıyrıkları kullandım. Doyamıyordum. Çıkardığı seslere bakılırsa o da doyamıyordu. Hangimizin daha çok zevk aldığından emin olamıyordum.

"Wilder! Oh Tanrım." Saçımı çekti.

Daha sert çekmesini istedim. Bu yüzden onun sert küçük tomurcuğunu emdim ve bir parmağımı içeri kaydırdım. O kadar tahrik olmuştum ki, yatağı becermeye başladım, kalçalarım yatağa doğru itilirken, dilim onun sularını yalıyor ve parmaklarım içeri ve dışarı pompalıyordu. Tamamen saplantılıydım ve tükenmişim ve asla hava almak istemedim.

Sonra her şey oldu. Etrafımdaki sıkışıklığı hissettim, sözleri tutarsız bir gevezeliğe dönüştü ve Sloane dilimin üzerine boşaldı. Muhteşemdi.

Kutsal. Diğer ucube dünyevi.

Ve en iyi kısmı? Bu sadece başlangıçtı...

Üzerimde gezinen adama bakarken nefes nefese kaldım. "Ben... Ben, Tanrım."

Wilder gülümsedi. "Bunu bir evcil hayvan ismi olarak kabul ediyorum."

Gözlerimi devirmeye çalıştım ama görünüşe göre bu çok fazla enerji gerektiriyordu. Gözbebeklerim bile doymuştu. "Kollarımı ve bacaklarımı hissedemiyorum," dedim.

" değil. Hissetmeni istediğim tek şey sikim."

Başımı kaldırıp aşağıya bakmayı başardım. "Bu şey çok korkutucu."

Wilder eğildi ve beni öptü. "Dizlerinin üzerindeyken çok korkmuş görünmüyordun."

"Cehalet mutluluktur. Bu, gerçek boyutunu öğrenmeden önceydi. Aslında beni boğdu - bu senin yararına değildi."

Gülümsedi ve bir parmağını boynumda gezdirdi. "İnanılmazsın."

Muhtemelen aptalca bir gülümsemeyle parladım. "Sen de az önce yaptığın şeyde oldukça iyisin."

"Böyle düşünmenize sevindim, çünkü bunu yapmak için çok zaman harcamayı planlıyorum."

Kollarım ve bacaklarım jöle gibi olmuştu ama Wilder kulağıma doğru öpücükler kondurup bu gece bana yapmayı planladığı diğer şeyleri anlatmaya başlayınca aniden kendime geldim. Sözleri daha kirli hale geldikçe, onu içime almak için daha da çaresizleştim. Yine de Wilder hâlâ kontrolü elinde tutuyor gibiydi. Bu yüzden onu kendi kirli konuşma ilacının tadıyla sarsmaya karar verdim.

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım - ben onun aletini emerken biri bana oral seks yapmıştı."

Wilder'ın gözleri karardı. "Ama istiyorsun?"

Başımı salladım. "Seninle denemek için sabırsızlanıyorum."

"Başka ne yapmadın?"

"Bilmiyorum. Pek çok şey. Eski sevgilim maceracı bir tip değildi."

"Şükürler olsun. Onun bir moron olduğunu zaten biliyordum."

Gülümsedim ve tırnağımı Wilder'ın geniş omzuna geçirdim. "Seninle yeni şeyler denemek istiyorum."

Wilder aramıza uzandı ve sikini yumrukladı. Kalın başını ıslaklığının arasından kaydırdı ama kıcıma ulaşana kadar devam etti, sonra dar deliğimin etrafında döndü. "Buraya ne dersin? Bu yeni olur mu?"

Başımı salladım.

Wilder başını kaldırıp Tanrı'ya şükretmeden önce birkaç küfür savurdu. Ama artık konuşmak istemiyordum, bu yüzden alt dudağının etini dişlerimin arasına aldım ve çektim.

Tısladı. "New York'a dönmene asla izin vermeyebilirim." "Konuşmayı kes ve öp beni."

Sırıttı. "Evet, hanımefendi."

Wilder dudaklarını benimkilere bastırdı. İşlerin kızışması uzun sürmedi ve çok geçmeden ikimiz de tekrar nefes nefese kaldık. Geri çekildi ve içime girerken bakışlarımızı kilitledi.

"Yüce " Yutkundu. "Çok sıkı ve ıslaksın."

Yavaşça girip çıkarken vücudu titriyor, her seferinde biraz daha derine itiyordu. Bir erkekle birlikte olmayalı uzun zaman olmuştu ve onun boyutlarında biriyle hiç birlikte olmamıştım, bu yüzden vücudumun yavaş hareket etmesi gerekiyordu, ancak Wilder'ın çenesindeki gerginlik bunun kolay olmadığını söylüyordu. Tamamen hazır olduğumda ellerimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine geçirerek başımın üzerinden yukarı doğru çekti.

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Çok güzelsin. Ve senin için deli oluyorum, tatlım."

Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim. Wilder daha hızlı, ritmik bir şekilde girip çıkarken bakışlarını benimkilerden hiç ayırmadı. Yumuşak itişler sertleşti ve süzölmeler vücudumun derinliklerine kök salmaya başladı. Aynı kalan tek şey bana bakma şekliydi. Kendimi çok savunmasız ama bir şekilde güvende hissettiriyordu.

Aramızdaki bağ dışında her şey kayboldu -zihin, beden ve ruh. O an o kadar güçlüydü ki kendimi ona bıraktım ve bu adamın içinde kaybolmama izin verdim. Çözölmeye başladığımda Wilder dudaklarını dudaklarıma yapıştırarak nefesimi kesti. "Oh Tanrım..." Vücudum kendi kendine zonklamaya başladı ve gözlerim kapandı. "Ben..."

Geri çekildi. "Aç, tatlım. Bana verişini izlemek istiyorum."

Bir fırtına gibi çarptı, yoluna çıkan her şeyi parçalayan bir öfke ve teslim olmamak ve gözlerimin kapanmasına izin vermek için sahip olduğum her şeyi aldı. Kaslarım nabız gibi atıyordu ve Wilder vücudumu okuyarak hızını artırdı, kendi boşalmasının peşine düştü. İçeri ve dışarı pompalandı, ıslak vücutlarımızın birbirine çarpma sesi odada yankılandı, kendini derine gömmeden ve bir hırıltıyla serbest bırakmadan önce.

Az önce yaptıklarından sonra Wilder'ın yuvarlanıp düşmesini bekliyordum. Tanrı biliyor ya, Josh hep böyle yapardı. Ama bu adam eski sevgilime hiç benzemiyordu. Wilder beni usulca öptü, biz nefesimizi tutarken yüzünde bir gülümsemeyle içeri girip çıktı.

"Eğer bu sadece başlangıçsa," dedim, "sonunun nasıl olacağını hayal bile edemiyorum."

Wilder başını salladı. "Belki de bir son olmayacak ve her şey daha iyi olmaya devam edecek."

* * *

Ertesi sabah cep telefonumun çalmasıyla uyandım. Başımı kaldırmaya hazır olmadığımından ya da gözlerimi açmak istemediğimden komodinin etrafına bakındım. Telefonu elime alıp tek gözümü kısarak açtım ve aramayı görmezden gelmeyi düşündüm. Ama Elijah sadece geri arayacaktı, bu yüzden kaydardım. "Alo?"

"Neredesin?"

Diğer gözüm açıldı ve dirseklerime kadar doğruldum. " kaç?" "Umm... Parkta buluşmamız gereken saatten on beş dakika sonra." Kafam çok karışmıştı. "Ama bire kadar buluşmayacağız."

"Biliyorum. Bir on beş, kızım."

Sarsılarak doğruldum. "Şaka mı yapıyorsun?"

Elijah kıkırdadı. "Umarım bütün gece top oynamakla meşguldün ve *Law and Order* maratonu izlemiyordun."

adama baktım, beni kadar ayakta tutan adama. "Umm..."

"İşte bu!"

Elijah öyle bir çığlık attı ki Wilder'ın gözleri açıldı. Benim uyandığım için hissettiğim kadar mutlu görünüyordu. Telefonu kapattım. "Günün ortasındayız. Fotoğraf çekimi için Elijah'la parkta buluşmam gerekiyordu."

"Bu o mu?"

Başımı salladım.

Wilder elini uzattı. "Onunla konuşmama izin ver."

"Ne? Neden?"

"Telefonu bana ver, Cupcake."

Telefonu kulağımdan çıkardım ama vermekte tereddüt ettim. Wilder elimden aldı.

"Bir saate ihtiyacımız olacak," diye bağırdı telefonda. "Cross ve Baker'ın köşesinde, park girişinin güneydoğu tarafında bir kafe var. Git öğle yemeği ye. Benden."

Oturduğum yerden bile Elijah'ın konuştuğunu duyabiliyordum. "Tamam ama bir saat çok uzun bir süre. Öğle yemeğiyle birlikte bir şişe şampanyaya ihtiyacım olacak."

"Al bakalım."

"İyi . Akşamdan kalma neden olan ucuz şeylerden değil."

"Bütçeniz yok. en iyi şeyi al. Ama oraya vardığımızda geç kaldığı için Sloane'a bok atamazsın. Anlaştık mı?"

"Umm..." Başımı iki yana salladım. "*Bütçe yok* kelimelerini Elijah'a söylemek tehlikeli."

Wilder'ın gözleri çıplak göğsüme kaydı. "İki şişe al. Bir saatten fazla kalabiliriz."

Elijah'ın cevap verip vermediğinden emin değildim ama Wilder aramayı sonlandırmak için kaydırdı ve telefonu omzunun üzerinden attı. Altıma girdi ve ben onun üstüne çıkana kadar yuvarlandı. Bir çığlık attım ama yüzümdeki gülümsemeyi saklamak imkânsızdı.

"Şimdi bana düzgünce günaydın de." Sesi sabah içkisinin etkisiyle derindi ama *çok* seksiydi.

Öpücükten bahsettiğini anladım ama şakacı bir ruh hali içindeydim.

"Günaydın." "Düzgünce dedim."

"Tam olarak nasıl günaydın diyebilirim?" "Sikim içindeyken."

"İçimde nerede?"

Ellerini başının arkasında kavuşturdu. "Herhangi bir delik ."

Gülerek göğsüne bir tokat attım. "Çok kabasın."

Kulağını avuçladı. "*Kıçından* mı dedin? Tamam ama o zaman bir saatten çok daha geç ."

Gülerek başımı salladım. "Dün gecedен sonra seksi nasıl düşünebiliyorsun? Kaç kere yaptığımızın sayısını unuttum."

Wilder etrafımda uzandı ve aletini kıcımın çatlağına bastırdı - *çok sert olan aletini*. "Benimle yatakta çıplak yatıyorsun. Asıl soru neden parka gittiğimiz?"

Dudağıımı ısırdım. "Hızlı olmalıyız çünkü duş almam gerekiyor."

"Sana daha iyisini yapacağım." Ayağı kalktı, yatağıın üzerinde durdu ve beni de yanına aldı. "Duş seksi. Bir taşla iki kuş."

Wilder beni kucağıında banyoya taşıdı ve suyu açmak için yere bıraktı. Su ısındığıında içeri girdi ve beni de yanına çekti. Üzerimize su yağdı ve Wilder düzgün bir şekilde günaydın dedi - ellerim fayansın üzerinde genişçe yayılırken, beni arkadan becerdi.

23

SLOANE

Apartman kapısının gıcırdayarak açılma sesi cümlemin ortasında yerimi kaybetmeme neden oldu. Ne yazık ki Knot'u çok ciddi bir şekilde canlı çekiyordum, bu yüzden içeri girdiğini varsaydığım adamı görmek için koşamadım, kalbim istese de. Wilder'ı görmeyeli bir hafta olmuştu ama bana bir ay gibi gelmişti.

Yatak odasına girdi ve ben kameraya konuşurken ukala bir gülümseme takındı. Geldiğinde hâlâ canlı yayında olabileceğim konusunda onu uyarmıştım ama kapımı açık bırakacaktım. Programım normalde aşağı yukarı bir saat sürerdi. Ama bugün kesinlikle kısa olacaktı.

Wilder takım elbisesi içinde çok seksi görünüyordu. Ben de kot pantolon ve tişörtle seksi görüldüğünü düşünürdüm. Ya da smokinle. Tanrım, bir de rugby şortuyla çekilmiş fotoğraflarını görmüştüm - o kalın kalçalar. Ve nasıl çıplak görüldüğüne hiç girmeyeyim bile. Onu en çok bu haliyle seviyordum.

Daha önce de programımı izlemişti ama hiç gözümün önünde olmamıştı. Bu yüzden biraz sinir bozucuydu. Wilder sessizce çantasını yere bıraktı ve takım elbise ceketini çıkardı, ben boğazımı temizleyip kameraya doğru konuşurken kameranın arkasında kalmaya dikkat etti.

"Pekâlâ, millet. *Bride* dergisi ekibi ve benim bekarlığa veda partileri için hazırladığımız kurallar listesi hakkında ne düşündüğünüzü bana söyleyebilmeniz için tartışmayı açmanın zamanı geldi. Ama önce elimizdekileri hızlıca özetleyelim ki yorum yapmaya hazır olasınız.

"Birincisi, parti düğünden bir gece önce yapılmamalı. Akşamdan kalma gelin ya da damat istemiyoruz.

"İki numara: Striptizci yok. Başka bir kadını ya da erkeği son bir kez çıplak görmeniz gerekiyorsa, belki de evlenmeye sandığınız kadar hazır değilsinizdir.

"Üç numara-Vegas veya Karayipler gibi küçük bir servete mal olan destinasyon partileri yok. Düğünler zaten gelin tarafınız için yeterince pahalı."

Bir parmağımı kaldırdım. "Elbette Vegas'ta ya da Karayipler'de yaşıyorsanız ya da siz ve arkadaşlarınızın hepsi zenginseniz ve özel jetleriniz varsa, o zaman bu kuralı görmezden gelin ve harika zaman geçirin.

"Dördüncüsü: Hiçbir koşulda hesabı gelin ya da damada bırakmayın. Bu, katılan herkesin kendi hesabını ödediği ve onur konuğunun masraflarını karşılamak için katkıda bulunduğu bir partidir.

"Beş numara-Düğüne davetli olmayan kişileri davet etmeyin.

"Altı numara-Gelin ya da damadın hoşlanmayacağı bir şey planlamayın. Nedimeler, eğer siz kumar oynamayı seviyorsanız ama gelin sevmiyorsa, kart gecesi yapmayın. Sağdıçlar, eğer golf oynamayı seviyorsanız ama damat bundan nefret ediyorsa, başka bir şey planlayın. Bu onların günü, sizin değil.

"Ve son olarak, yedi numara: Video yok! Kimsenin çakırkeyifken dans ederken çekilmiş videosuna ihtiyacı yoktur ve bazı şeyler bağlamından koparılabilir."

Tekrar kameraya baktım. "Şimdi sohbeti açacağım ve siz yazmaya başlarken iki dakikalık bir su molası vereceğim. Hemen döneceğim!" Sessiz düğmesine bastım, kulaklığımı çıkardım ve masadan uzaklaştım. Wilder'ın gözleri o kadar karanlık ve sırtışı o kadar kirliydi ki biraz korktum. Uyarmak için bir parmağımı kaldırdım. "Sadece iki dakikam var." Yüzünü boynuma gömdü. "Çabuk olabilirim."

"Aman Tanrım!" Kıkırdadım ve kollarından kaçmak için topal bir girişimde bulundum. "Kesinlikle olmaz. On beş dakika içinde işim bitecek ve sonra acele etmeyeceğiz."

Wilder başparmağıyla yüzümü okşadı. "Önce bana bu ağzı ver. Seni özledim."

Dişlerimiz birbirine çarpıyordu çünkü öpüşürken gülümsememi engelleyemiyordum. Adam beni eritti. İki dakikadan daha uzun bir süre iki genç gibi öpüştük. İstemeye istemeye geri çekildiğimde dudaklarım şişmişti. Wilder'ın ağzındaki ruju sildim. "Ben de seni özledim. Ama işimi bitirmem gerek. Neden üstünü değiştirip rahatına bakmıyorsun?"

"Pekala..."

Bunu söyleme şekli bana bir şeyler planladığını söylüyordu ama kameraya geri dönmem gerekiyordu. Yerime oturdum ve sesi tekrar açtım. Yorumlar yağmaya başlamıştı bile.

"Oh be," dedim. "Görüyorum ki bu konuda pek çok düşüncemiz var." Okumak için ilk yorumu kaydardım. Neredeyse her izleyicinin iki numaralı kural hakkında söyleyecek bir şeyi vardı - striptizci yok. Bir yorum seçtim ve yüksek sesle okudum. "JuneBride nişanlısının şu anda onunla birlikte izlediğini ve striptizci yasağı kuralına katılmadığını söylüyor. Bunun bir gelenek olduğunu düşünüyor - son bir kez ve iyi bir eğlence. Bakmanın yanlış bir şey olmadığını söylüyor; sadece dokunamazsın."

Karşıt bir görüş bulmak için yorumlara çok fazla girmeme gerek kalmadı. Ama konuşmaya gittiğimde bilgisayar ekranıma bakma hatasını yaptım. Ve Wilder'ı soyunurken buldum - striptizciler konusunda, şimdiye kadar gördüklerimden daha iyi görünüyordu. Mükemmel göğsündeki her oyukta salyalarım aktı. Gözlerimi ayırmak imkansızdı. Özellikle de boxer külotuna kadar inip iki başparmağını yanlardan geçirdikten sonra kumaşı kaslı kalçalarının üzerinden kaydırduğında.

Oh.

Beni

m.

Tanr

ım.

Canlı yayındaydım. Bir şeyler söylemem gerekiyordu, herhangi bir şey. Ama ağzım kurumuştu ve yutkunmak kolay değildi. Sonunda boğazımı temizledim ve başardım. "MariaBenz nişanlın JuneBride ile aynı fikirde değil. Bir bekârlığa veda partisinde striptizci bulundurmanın çocukça ve gereksiz olduğunu düşünüyor. Birbirlerine bağlanmaya hazır olan insanların yaklaşan evliliklerini kutlamaları gerektiğini söylüyor. Hayır..."

Yine dikkatim dağıldı. Bu kez Wilder'ın sikinin karnına her vuruşunda çıkardığı *tokat* sesi yüzünden. Çıplaktı, sanki görünmez bir hulahopu yerinde tutuyormuş gibi kalçalarını sallıyordu ve öne doğru her hamlesinde koca penisi karın kaslarına çarpıyordu. Eğer onu çıplak ve yarı sert görmekten tamamen tahrik olmasaydım, bunu izlemek çok komik olurdu.

Patronlarımdan hiçbirinin bu bölümü izlemediğini umuyordum çünkü bu, sonlandırmalar tarihinin en hızlı sonlandırması olmak üzereydi. Gözlerimi Wilder'dan zorla ayırdım ve doğrudan kameraya baktım. "Gördüğünüz gibi bu sıcak bir konu ve kişisel bir mesele olabileceğini düşünüyorum.

her çift için bir seçimdir. Ancak, bekarlığa veda partilerini planlamak için yola çıkmadan önce kesinlikle tartışılması gereken bir konudur. Bu kurallara bir dahaki sefere devam edeceğiz. Bugünlük bu kadar. Herkese harika bir hafta ve mutlu düşün planlamaları dileriz!"

Gösteriyi bitirmek için tıkladım ve sandalyeme geri düştüm. "Ben canlı yayındayken bunu yaptığina inanamıyorum."

"Üzerimi değiştirmemi ve rahatıma bakmamı söylemiştin." Masama doğru yürüdü, sandalyemi çekti ve hâlâ çıplak bir şekilde kucağıma oturdu. "Ben sadece bana söyleneni yapıyordum."

"Öyle mi? Sana ne söylersem yapacak mısın?"

Gözleri karardı. "Tabii ki. Ne istersen yaparım."

Utangaç bir şekilde dudağımı ısırdım. "Pekâlâ. Peki ya sen..." Kulağına eğildim ve "*bulaşıkları yıka*" diye fısıldadım.

"Komik." Hızla sandalyeden kaldırılıp havaya kaldırıldım. Wilder beni omzunun üzerinden itfaiyeci stiliyle fırlattı. Kıkırdamadan duramıyordum. Kıcımlı tokatladı. "Sadece bu küçük şaka için, ne istersen alamayacaksın. Ne istersem alacağım." Beni kararsızca yatağın ortasına bıraktı. O da bana katılıp üstüme çıkınca zıpladım.

Wilder çenemin altını öptü. "Şovunu biraz ani bitirdin."

"Şovunuz yüzünden dikkatim dağılmıştı."

"olsun diye söylüyorum, bekarlığa veda partine striptizci alamazsın."

"Neden olmasın?"

"Çünkü senin başka bir adamın aletine baktığını düşünmek beni şiddet dolu hissettiriyor."

"Aww... Bu garip bir şekilde tatlı. Ama bu, striptizci bulundurmanıza da izin anlamına geliyor."

Wilder omuz silkti. "Sen yanımdayken neden başka bir kadına bakayım ki?"

Karnım gurulduyordu. Bu adamla bir tavşan deliğine düşüyormuşum gibi hissediyordum -işler yolunda gitmezse asla çıkamayacağımdan emindim.

Wilder parmak eklemlerini yanağımda gezdirdi. "Seninle birlikte olmak her gün Noel sabahına uyanmak gibi."

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Beni

korkutuyorsun Wilder." "Ben de öyle tatlım. Ama sen bu riske değersin."

"Aman Tanrım!" diye bağırdı yeğenim Olivia diğer odadan.

Mutfağa koştum ve onu gözlerini kapatırken buldum. Wilder boxer külotuyla donmuş bir halde elinde kahve fincanıyla duruyordu. Yatak odasına gitmesini işaret ettim. Ortalık sakinleşince yeğenimle konuştum. "Artık gözlerini açabilirsin."

"Evet, ama sanırım retinalarım kalıcı olarak yaralanmış olabilir."

Gülümsedim. "Gördüğün şeyin oldukça muhteşem olduğunu düşünüyorum." "Altmış yaşında falan." Ellerini çekti ve hemen gözlerini devirdi.

"Wilder erkek arkadaşın falan mı?"

"Umm... Bu yeni. Özür dilerim. Kapıyı kilitlemeliydim."

Wilder kot pantolon ve tişört giyerek odaya geri döndü. Kahve fincanını aldı ve Olivia'ya başıyla selam verdi. "Seni görmek güzel evlat. Kapıyı çalmıyor musun?"

"Kıyafet giymiyor musun?"

Bir fincan kahve doldurdu ve kalçasını tezgâha yasladı. "Ben uyurken değil. Teyzen dün gece geç geldiğim için kanepesinde yatmama izin verecek kadar kibardı."

Buna inanmıyordu. "Hı-hı, tabii." "Senin okulda olman gerekmiyor mu?" diye sordu.

"Ben de tam gidiyordum ama babam bana yemek parası bırakmayı unutmuş."

Wilder cebinden cüzdanını çıkardı ve içinden bir banknot çıkararak yeğenime uzattı. "Al bakalım."

"50'liğe ihtiyacı yok Wilder." "tek

Amerikan banknotu o."

Olivia sırttı. "Ona üstünü getireceğim."

Başımı salladım. "Sanki bunu yüzlerce kez duymadım."

Ellisini cebine soktu. "Lucas'ın bu gece geleceğini sanıyordum?"

"Öyle." Wilder kahvesini yudumladı. "Bir toplantım var, o yüzden bir gün erken geldim. Daha sonra onu havaalanından alacağım. İkiniz takılacak mısınız?"

"İstiyoruz"

"Bu ayarlanabilir. *Eğer...*" Kupasını ona doğru eğdi. "Okula geç kalmadın."

"Her neyse." Yine gözlerini devirdi ama el salladı. "Sonra görüşürüz, Sloane Teyze."

"Seni geçireyim."

Kapıyı arkamdan . "Wilder'ı yarı giyinik görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Omuz silkti. "Gitmem gerek." "Tamam. İyi günler dilerim."

Olivia iki adım aşağıda durdu ve geri döndü. "Sence kardeşi üzerinde tişört yokken böyle mi görünüyor?"

Oh Tanrım. "Bilmiyorum. Ve umarım yirmi yıl daha öğrenmezsın - yeterince büyüdüğünde. Şimdi okula git."

Daireme geri döndüğümde hâlâ başımı sallıyordum. Wilder ikinci bir fincan kahve doldurdu ve bana uzatmadan önce yarım ve yarım ekledi.

"Sanırım bir sorunumuz var," dedim.

"Neymiş o?"

"Kardeşin için çok ateşli."

Başını salladı. "Sanırım hislerimiz karşılıklı. Ama bu gece onu aldığımda onunla konuşacağım, ona karşı bir pislik olmadığından emin olacağım."

"Teşekkür ederim."

Bir yudum aldı ve bardağının ağzından bana baktı. "Ben üstümü değiştirirken konuşmalarınıza kulak misafiri oldum. Erkek arkadaşın olup olmadığını sorduğunda cevap neydi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Soruyu geçiştirdin. Bu yüzden kanepede yattığımı söyledim. Sence bilmek için çok mu genç?"

"On dört yaşında. Maalesef onun sınıfındaki kızların yarısının çoktan erkek arkadaşı oldu."

"Peki bu belirsiz cevap neden?"

"Çünkü... nasıl yanıt vereceğimden emin değildim."

Wilder kahvesini yanındaki tezgâha koymadan önce birkaç kalp atışı boyunca gözlerimi tuttu. Aramızdaki mesafeyi kapattı ve ellerini belime doladı.

"Öyleyiz, tatlım." Eğildi, böylece göz göze geldik. "Erkek arkadaş ve kız arkadaş, ya da her ne demek istiyorsan."

Sanki dokuzuncu sınıfa geri dönmüşüm ve Eddie Anderman beni bahar dansına davet etmiş gibi nabzım hızlandı. Gülümsedim. "Tamam."

Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Saat 10'da bir toplantım var. Ama sonra Koç'u ziyarete gideceğim. Onunla tanışmak ister misin?"

Başımı salladım. "Bu hoşuma gider, erkek arkadaşım."

Kıkırdadı ve alnımdan öptü. "Kız arkadaşım tam bir şapşal."

★ ★ ★

"Hey, Wilder." Karayip aksanlı ve uzun, boncuklu örgüleri olan bir hemşire gülümsedi. "Bunu bana o yaptırdı."

"Ne yapmak?"

Kıkırdadı. "."

Wilder elimi tuttu ve beni koridorun sonuna doğru sürükledi. "Bu Lucinda. Harika biridir. Koç kadar uzun süredir burada. Ona büyük bir aşk besliyor. Hastalığı ilerledikçe bunu daha az saklıyor. O gerçekten iyi bir sporcu."

Koç'un odası uzun bir koridorun sonundaydı. Huzurevine giderken bana yaşlı koçunun bunama savaşıyla ilgili biraz daha bilgi vermişti, bu yüzden içeri girdiğimde hastane pijamaları giymiş, gözleri buğulanmış bir sandalyede kamburlaşmış yaşlı bir adam bulmayı bekliyordum. Ama yaklaşımadım bile.

Koç Hawaii tişörtü ve basketbol şortu giymiş, reggae müziği çalıyor ve tek başına dans ediyordu. Ayrıca kafasında gri, boncuklu örgüler vardı.

Wilder başını salladı. "İşte bu yeni bir görünüm..."

Koç sırtıttı ve saçlarını okşadı. "Beğendin mi? Lucinda'nın son erkek arkadaşının saçları örgülüydü. Bunun şansımı arttıracığını düşündüm."

"Bence yetmiş beş yaşında ritim bulma şansın Luce ile olduğundan daha yüksek ve bu da bir şey ifade ediyor." Koçuna sarıldı. "Nasılsın ihtiyar?"

Koç beni ilk kez fark etti. Gözleri canlandı. "Bu bana her zaman getirdiğin boktan hamur işlerinden çok daha iyi."

Wilder işaret parmağını uyarmak için kaldırdı. "Sakin ol. Kız arkadaşına asılmak yok. Bu Sloane."

Koç sarılmak için kollarını açtı. Ben de seve seve kabul ettim. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Wilder bana senden bahsetti. Hakkında konuştuğu tek şey sensin.

Son zamanlarda aradığında."

Wilder başını salladı. "Söylediği hiçbir şeye inanmayın. Hepsi yalan."

"Özel biri olmalı," diye belirtti Koç. "Daha önce ziyaretiniz için yanınızda kimseyi getirmemiştiniz."

Wilder gözüme takıldı. "Öyle."

"Peki, gel otur." Koç radyoyu kapattı. "Patty bize verandada öğle yemeği getirebilir."

Wilder fısıldadı, "Patty onun karısıydı. On yıl önce öldü."

Bana Koç'un sık sık şimdiki ve geçmiş zaman arasında gidip geldiğini söylemişti ama bunu yaparken bu kadar aklı başında görüldüğünü fark etmemiştim. Patty'nin burada çalışan biri olduğunu düşünmüştüm.

"Patty bize öğle yemeği getirmeden önce biraz yürümek ister misin?"

Wilder sordu. "Evet. Tabii ki."

Wilder, Koç'un spor ayakkabılarını giymesine yardım etti ve sonra üçümüz yürüyüşe çıktık. Çıkarken Wilder resepsiyona ne yaptığımızı söyledi.

"Santiago ile imzaladığımı gördün mü?" Wilder

sordu. "Kimle?"

"Kaliforniya'dan sol kanat oyuncusu. Geçen hafta aradığımda onun hakkında konuşmuştuk."

"Evet, doğru." Koç başını salladı ama bir şey hatırladığından emin değildim.

Sonraki bir saat boyunca binanın etrafındaki patikada yürüdük. Zaman zaman sohbet akıyordu ve Koç'un hafızasının orada olduğuna şüphe yoktu, ancak Koç'un konuştuğunu bile unutmuş gibi cümlenin ortasında kaldığı başka anlar da vardı. Yine de gün gibi açık olan bir şey vardı ki o da bu adamlar arasındaki bağıdı. Sonunda, Koç'un adımları daha çok karışık bir hal aldı, biz de içeri geri döndük.

Koç saçının tepesini çekiştirdiğinde Wilder dizlerinin üzerine çökmüş, ayakkabısının bağını çözüyordu. "Saçlarını süslemek için hâlâ o kız gibi sarı fön makinesini mi kullanıyorsun?"

Wilder gülümseyerek başını salladı. "Artık değil, Koç. Bugünlerde o örgüleri düzeltmek için benim saçıma harcadığımdan daha fazla zaman harcadığına eminim." Wilder'ın gözleri bana kaydı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Lucas'ın bize bahsettiği kızsız alışkanlıklar yeni değil o zaman?"

Gülümsedi ve Koç'a döndü. "Ben gidiyorum. Yatağa girmene yardım etmemi ister misin?"

"Evet. Neden olmasın? Böylece Lucinda nihayet geldiğinde hazır olurum."

Wilder çekerken Koç'un gözleri kısa bir süreliğine bana kaydı.

"Seni haftaya ararım. Kendine iyi bak, tamam mı?"

Koç elini Wilder'ın pazusuna koydu. "O iyi bir kız. Sonunda hayatına devam etmene sevindim."

Etrafı kurcalamadan önce arabaya gidene kadar bekledim. "Koç, hayatına devam etmene sevindiğini söylerken lisedeki kız arkadaşından mı bahsediyordu?"

Wilder arabayı çalıştırdı, dosdoğru önüne bakıyordu. "Hayır. Sadece kafası karışık."

24

WILDER

ON YIL ÖNCE

"Çok sıkıldım." Whitney iç çekti.

Son bir saattir sosyal medyada geziniyor, ben çalışmaya çalışırken akılda kalıcı küçük melodileri başlatıp durduruyordu, bu yüzden iğneleyici bir şey söylemek dilimin ucundaydı. Ama sonra onun destekli ayaklarına ve şişmiş bileklerine baktım ve kendimi kötü hissettim. Ders kitabımı kapattım. "Canın ne yapmak istiyor?"

Gözleri parladı. "Hadi alışverişe gidelim." "Yine mi?"

Şişmiş karnını ovuşturdu ve suratını astı. "Bir sürü şeye ihtiyacımız var."

Zaten daha sonra eve gittiğinde çalışmasını bitirmesi daha kolay olacaktı. Telefonundan gelen sesler konsantre olamayacak kadar dikkat dağıtıcıydı.

Kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım, sonra ayağa kalktığında onu kendime doğru çektim ve kaşlarımı oynattım. "Tabii başka bir şey yapmak istemiyorsan..."

Kaşlarını çattı. "Şişman olduğunuzda havaya girmek zor oluyor."

"Şişman değilsin. Beş aylık hamilesin." Kıçını sıktım. "Ve bence bu halinle çok seksisin."

Gözlerini devirdi. "Hadi alışveriş merkezine gidelim."

Her neyse. En az bir aydır seks yapmamış, hatta oynaşmamıştık ama hormon ve vücut değişimleriyle ilgili çok şey yaşıyordu -benim yaşamak zorunda olmadığım değişimler, bu yüzden şikayet etmedim. Gerçi her hafta yeni bir gardırop ve makyaj malzemesi alacak kadar kendini beğenirken kendini şişman ya da çirkin hissettiğine dair bahanesi çok zayıf kalıyordu. Ama belki de ders çalışmaktan ve İngiltere ragbi maçı için yapılan oyuncu anonslarını dinlemekten huysuzlanmıştım.

gelecek sezon için artık ismimin yer almayacağı takım duyuruları.

İki saat sonra, Whitney'nin peşinden alışveriş merkezinde yarım düzine mağaza çantası taşırken ruh halim pek de iyi değildi. En azından onun morali daha yüksek görünüyordu. Yemek bölümünde durduk ve ikimize de birer büyük çubuk kraker aldım. Ayak bilekleri şiştiği için tuzu fırçalamasını önerdim ama bu pek hoşuna gitmedi. Whit ve ben ilk kez bir araya geldiğimizde her şey çok kolaydı. Çoğu konuda hemfikir gibiydik. Sürekli seks yapardık ve hiç tartışmazdık. Neredeyse her zaman yüzünde bir gülümseme vardı. Ama son birkaç aydır bu durum değişmişti ve ben de hamilelikten mi yoksa birbirimizi yeterince tanımadığımızdan ve şimdiye kadar ilişkimizde balayı aşamasını geçemediğimizden mi kaynaklandığını merak etmeye başlamıştım.

Whitney krakerini bitirdi ve servis edildiği yağlı kâğıdı buruşturdu. "Önce Sephora'ya, sonra da Baby Gap'e gidelim."

Daha bir hafta önce makyaj mağazasına gitmiştik ve en son ne zaman makyaj yaptığını bile hatırlamıyordum. Yine de dilimi ısırdım ve ayağa kalktım. "Elbette."

Kasadaki kuyruk bir mil uzunluğundaydı, o alışverişini bitirirken ben de kuyruğa girdim. Çıkarken mağazanın önünde, yolun tam karşısında duran bir adam fark ettim. Tanıdık ve sanki bizi izliyor gibiydi. Onu daha önce de fark etmiştim, yemek katındayken. Ama bunu Whitney'i kontrol eden bir adam olarak düşündüm. Hamile olsun ya da olmasın, baş döndürüyordu. Çenemi kaldırdım, yolun karşısını işaret ettim.

"O adamı tanıyor musun?"

O tarafa baktı ama adam çoktan yürümeye başlamıştı. "Hayır. Ama hadi gidelim."

"Baby Gap'e gitmek istediğini sanıyordum."

"Ayaklarım çok şişti."

Şikayet edecek değildim. Lanet alışveriş merkezinden nefret ederdim. Gerçi geriye dönüp baktığımda, belki de alışveriş merkezinde kartımın limitini tekrar doldurmak istememesi bir şeylerin ters gittiğine dair bir ipucu olmalıydı.

★ ★ ★

"Gitmeden önce ayaklarımı ovar mısın?"

Eve gidip ders çalışmam gerekiyordu ama on dakika daha beni öldürmezdi. Whitney'nin stüdyo dairesi benim yurt odamdan çok da büyük değildi ve her yer ıvır zıvırla doluydu. Kanepeden bir kutu ayakkabı ve açılmamış birkaç posta aldım ve yanımdaki koltuğu okşadım. Ayaklarını kucağıma kaldırıp başparmaklarımı sağ ayağının topuk kısmına soktuğumda başı öne eğildi.

"Ailenle gelecek haftaki akşam yemeği hakkında konuştun mu?" diye sordum. İç çekti. "Babam bunun için çok hasta."

"Daha iyi hissettiğini söylediğini sanıyordum?"

"Bir süreliğine ama şimdi değil." "Belki önümüzdeki hafta sonu daha iyi hisseder?"

"Bundan şüpheliyim."

Babam şehre geliyordu ve Whitney'nin ailesiyle tanışmak istiyordu. Benim ailemle zaten iki kez tanışmıştı ve bu civarda yaşayanlar onlar değildi. Henüz ne ailesiyle ne de erkek kardeşiyle tanışmıştım. Düşündüm de, onun tanıştığım tek arkadaşı Ashley'di, onunla da alışveriş merkezinde karşılaşmıştık.

"Bebek doğmadan önce onlarla tanışmak isterim..."

Elimi ayağından itti. "Kendini iyi hissetmiyorsa elimden bir gelmez. Kemoterapi kolay değil, biliyorsun."

Kaşlarım çatıldı. "Tedavisinin bittiğini sanıyordum." "Ben öyle bir şey demedim."

Söylediğinden oldukça emindim çünkü bunu annemin son kemoterapi seansından bir gün sonra söylemişti. Ve zamanlama hakkında yorum yaptığımı hatırlıyorum. "Emin misin?"

"Elbette eminim." Ayağa kalktı. "Kanser hakkında konuşmasak olur mu? Bunu düşünmek beni üzüyor."

Son birkaç ayda Whitney hakkında çok şey öğrenmiştim, en önemlisi de yalan söylediğinde bunu belli etmesiydi. Her zamankinden daha hızlı konuşuyor ve konuyu değiştirmeye ya da mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmaya çalışıyordu - tıpkı şimdi yaptığı gibi. Tam ona bunu söylemek üzereydim ki karnını tuttu.

"Aman Tanrım."

Ayağa fırladım. "Ne?"

Gülümsedi. "Bebeğin hareket ettiğini hissettim." "Gerçekten mi?"

Elime uzandı ve onu karnının alt kısmına koydu. "Al bakalım.
Bakalım bir daha olacak mı?"

İkimiz de birkaç dakika sessiz kaldık ama ben hiçbir şey hissetmedim. Sonra aniden hissettim -parmaklarımın altında hafif bir kayma oldu- sanki küçük bir top yuvarlanıyor, tenine doğru itiliyordu. Gözlerim büyüdü. "Hissettim!"

"Vahşi değil mi?"

Whitney'nin çocuğumu taşıdığını ve benim de baba olacağımı anlamam için beş ay geçmesi gerekmişti. Öyle olduğunu sanmıştım. Ama o anda bir şey değişti ve beni çok etkiledi. *Baba olacaktım. Yakında.*

Merak duygusuyla karnındaki elime baktım. "Bu bizim bebeğimiz."

Güldü. "Hadi canım, Sherlock."

Yutkundum. "Yaşayacak bir yer bulmalıyız. Bahçesi olan bir ev." "Biz mi? Yani birlikte mi yaşayacağız?"

Başımı salladım. "değil mi? Biz bir aile olacağız." Whitney gülümsedi. "Yarın aramaya başlayacağım."

SLOANE

"Bu akşam uçağın kaçta?" Aynaya doğru eğildim ve rimelimi .

"Sekiz." Wilder arkamdan geldi. Etrafıma uzandı ve bornozumun kemerini çekti. Açıldı ve henüz sütyenimi giymediğim, sadece külotumu giydiğim ortaya çıktı. Her iki eliyle bir göğsümü avuçlayıp sıktı ve öpmek için başını boynuma gömdü. İyi hissettiriyordu ama acele etmezsem geç kalacaktım.

"Bunu düşünmeyin bile, Bay Hayes. İşe gitmem gerekiyor. Saat dokuzda departman toplantısıyla başlayacak yoğun bir günüm var."

"Bay Hayes, ha?" Kulak mememi ısırıldı. "Bunu sevdim. Bence sen işten eve gelme, biz de götveren patron/yaramaz çalışan oynayalım."

Onunla yüzleşmek için döndüm. Wilder bir milim bile kıpırdamadı, neredeyse burun buruna gelmiştik. "Başka bir gün. Ama ben patronum, sen de çalışansın."

Sırıttı. "Evet, hanımefendi."

"İşe gitmek için gerçekten hazırlanmam gerekiyor. Ve bugün Çarşamba, yani bu akşam saat altıda babamı barda rahatlatmam gerekiyor."

"Babamı arayıp bugün izne ihtiyacın olduğunu söylememe ve onun yerine bütün gün yatakta kalmamıza ne dersin?"

" sanmıyorum."

Surat astı. Çok sevimliydi ama yine de işe gitmem gerekiyordu. Bu yüzden kolunun altına girdim ve dolabıma gittim. "Bütün gün ne yapacaksın?" İçeriden bağırdım.

"Saat 10'da dayanamadığım bir menajerle toplantım var. Bir düzine yıl önce bana imza attırmaya çalışmıştı. Şimdi de istediğim bir oyuncuyu temsil ediyor ve bana zorluk çıkarıyor. Bence bunu bilerek yapıyor çünkü onu ."

Lacivert bir elbise ve krem rengi bir çift ayakkabı giydim ve dolaptan çıktım. "Bu hiç profesyonelce değil."

Omuz silkti. "Neyse o. Öğle yemeği için babamla buluşacağım, muhtemelen saat bir gibi. Neden bizimle gelmiyorsun?"

Birkaç kez göz kırptım. "Bunu yapamam."

"Neden yapamazsın?"

"Çünkü o zaman bilirdi."

Wilder'ın alnı kırıştı. "Neyi bilmek?" "Bizim hakkımızda."

"Yani?"

"Çalıştığım yer. Kimsenin bilmesini istemiyorum."

"Ne kadar süre için?"

"Bilmiyorum."

Wilder sessizleşti. Yanına gittim ve avuçlarımı göğsüne dayadım. "İş yerindeki insanlar patronun oğluyla çıktığını bilirlerse, varsayımlarda bulunup konuşacaklardır. Bu tür şeyler yapışır. Artık görüşmüyor olsak bile bana tuhaf tuhaf bakarlar."

Wilder boynunu geriye çekti. "Şimdiden ayrılığımızın sonuçlarını mı planlıyorsun?"

"Hayır, yaptığım şey bu değil, ama-"

Kaşlarını çatarak başını salladı. "Her neyse. Gitsen iyi olur. İşe geç kalmanı istemem."

"Wilder..."

"Sorun değil."

İçimi çektim. "Öyle demek istemedim." "Her neyse."

"Bu gece Londra'ya dönmeden önce seninle kavga etmek istemiyorum."

"Kim kavga ediyor?" Alnıma bir öpücük kondurdu, *daha önce* de yaptığı gibi.

bir çiftti. "Önemli bir şey değil."

Yine de gözlerinde onu incittiğimi görebiliyordum. Ama acele etmezsem toplantımı kaçıracaktım. Bu yüzden başımı salladım. "Tamam. Yarın konuşuruz?"

"Evet. kilitleyeceğim."

On saat sonra, Wilder'la ayrıldığım gibi ayrılmanın verdiği huzursuzluk hissinden hâlâ kurtulamamıştım. Biz de harika bir hafta geçirmiştik - baş başa vakit geçirmiş, Olivia ve Lucas'la takılmış ve masa oyunları oynamış, hatta iki kardeşimle de akşam yemeği yemiştik. Ve işte ben

babasıyla ögle yemeğine bile gitmedi. Bu sabahki davranışlarım yüzünden kendimi aptal gibi hissediyordum. Carrick'in yerine girdim, çantamı barın altına tıktırdım ve belime bir önlük sardım.

"Hey, baba."

"Hey, tatlım. Her şey yolunda mı?"

"Neden sordun?"

Omuz silkti. "Gülümsemen gözlerine ulaşmıyor."

"Sadece yorgunum."

Bir grup müdavim geldi, yirmi üçüncü itfaiye erleri. Babam eski ortağıyla at yarışı izlemeye devam ederken ben de yanlarına gidip onlara yardım ettim. Biri kazandığında bağırdı ve Frank suratını buruşturup barın üzerinden para uzattı. İkisi de artık bu kadar küçük şeyleri görebilselerdi bir karınca yarışına bile bahis oynarlardı.

Bir süre sonra arka tarafa gittim ve barın arkasına koymak üzere temiz bardaklardan bir raf aldım. Frank gecenin bittiğini söyleyince babam bana yardım etmek için yanıma geldi. Son zamanlarda titremeleri gerçekten kötüydü.

"Bir sonraki doktor randevun ne zaman?" Başımın üstündeki askıya bir kadeh yerleştirirken sordum.

"Yakında. Göz muayenemiz ne zaman?" "Ha?"

Gözlükleri işaret etti. "Bunlar temiz değil." İki kez baktım. "Oh."

Babam bara yaslandı. "Temiz olduklarında bile genellikle yarısını geri koyarsın çünkü beğenine göre *yeterince* temiz değildirler. Bana neler olduğunu anlatmak ister misin? Çünkü güzel kızımı erkeklerle dolu bir barda kafası yerinde değilken yalnız bırakmayacağım."

Kirli bardağı sandığa geri koydum. "Ben iyiyim. Sadece biraz dağıldı sanırım."

"Bunun bu sabah yine binadan çıkarken gördüğüm bir rugby oyuncusuyla bir ilgisi var mı?"

İçimi çektim. "Wilder'ı daha önce kötü hissettirdim. Babasıyla yemeğe çıkmamı istedi ve ben de iş yerindeki insanların büyük patronun oğluyla çıktığımı bilmesini istemediğimi söyledim. Bence bu makul bir şey ama yanlış anlaşıldı ve daha çok ayrıldıktan sonra insanların beni nasıl konusunda endişeliymişim gibi göründü. Wilder kızgın olmadığını söyledi ama ben

Bunun onu üzdüğünü söyleyebilirim. Ve şu anda havaalanında, İngiltere'ye dönüyor, yani metroya binip yüz yüze özür dileyebileceğim gibi bir durum yok."

"Bazen söylemek istemediğimiz şeyleri bile söyleriz, tatlım."

Başımı salladım. "Dürüst olmak gerekirse, ben de aynen öyle yaptım. Sanırım geçmiş deneyimlerime dayanarak işlerin yolunda gitmemesini bekliyorum. Ve bunu Wilder'a yüklemek adil değil."

"Hepimiz bir ilişkiye yük getiririz. Önemli olan onunla ne yaptığınızdır. Onu sonsuza dek yanınızda taşıyabilir ya da paketinden çıkarabilirsiniz. Seçim sizin."

Başımı salladım. "Bu gerçekten iyi bir benzetme. Birkaç dakika daha kalabilir misin baba? Ben arka tarafa gidip Wilder'arayacağım, bakalım gitmeden önce onu yakalayabilecek miyim?"

"İstediğin kadar zamanın var, tatlım."

Ama telefon üç kez çaldı ve telesekretere düştü. Wilder'ın yola çıkmadan önce hâlâ biraz vakti olmalıydı, bu yüzden aramamı görmezden gelmediğini umdum. Telesekreter açıldığında, ona bir mesaj bırakmaya karar verdim.

"Selam. Benim. Uçağa binmeden önce seni yakalamayı umuyordum. Bu sabah söylediklerim için tekrar özür dilemek istedim. Bütün gün beni rahatsız etti." Derin bir nefes aldım. "Babanı daha yakından tanımak isterim. Belki bir dahaki sefere New York'a döndüğünde öğle yemeği yeriz? Ya da belki ikinize evimde akşam yemeği hazırlayabilirim?" Durakladım. "Her neyse... Gitmeden önce vaktin olursa beni ara, tamam mı? Yakında görüşürüz."

Aramayı sonlandırmak için parmağımı kaydurdum ve telefonumu önlüğümün cebine soktum. Josh'la yaşadığım deneyim yüzünden Wilder'la işleri berbat etmediğimi umuyordum. O adam gerçekten iz bırakmıştı. Belki de o pisliği geri aramalı ve aklımdan geçenleri ona anlatmalıydım.

Yine de bara geri döndüğümde, bir aramanın gerekli olmayacağını fark ettim. Çünkü eski nişanlım az önce ön kapıdan içeri girmişti.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde onu ilk babam fark etti. Ceketini giyiyordu ve hareketsiz kaldı. Önce nereye gideceğimden emin değildim ama sonunda babama el sallayarak her şeyin yolunda olduğunu söyledim ve Josh'a doğru yürüdüm.

"Burada ne yapıyorsun?"

Gülümsedi. "Hey. Hâlâ Çarşamba geceleri çalıştığına dair şansımı denedim."

"Bunu anlıyorum. Ama *neden* geldin?"

"Seninle konuşmak istiyorum ama aramalarım ya da mesajlarım cevap vermiyorsun." "Çünkü sana söyleyecek bir şeyim yok."

Josh kaşlarını çatı. "Sadece birkaç dakika konuşabilir miyiz?"

Babama baktım. Josh da aynısını yaptı ve el salladı ama babam karşılık vermedi.

"Hâlâ kızgın, ha?"

"Babamı gerçekten hiç tanıdın mı? Kızını mihrapta ayakta bırakmanın geri dönüşü yok. Will ve Travis bu gece burada olmadığı için şanslısın."

Josh yere baktı. "Evet, tabii ki. Gidip tekrar özür dileyeyim mi?"

"Hayır. Bence söylemeye geldiğin şeyi söylemeli ve o seni kovalamadan gitmelisin."

Başıyla onayladı. "Bir dakika oturabilir miyiz?"

İçimi çektim. "Peki. Git bir kabine otur. Önce babamla konuşmam gerek." "Tamam."

Babam beyzbol sopasını barın üstüne koymuştu bile. Başımı salladım. "Ona ihtiyacın yok."

"Bu jüri hâlâ kararını vermedi. Onun burada ne işi var?" "Emin değilim. Benimle konuşmak istediğini söyledi."

Babam sopayı eline vurdu. "Onun yerine benimle konuşabilir."

Hüzünle gülümsedim. "değil. Ben onunla konuşurum. Neden eve gitmiyorsun?" "O gittikten sonra giderim."

Bu konuda babamla tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyordum. Ama strese girdiğinde titremeleri daha da artıyordu, bu yüzden elimi çabuk tutmam gerekiyordu. "Uzun sürmez."

Josh ellerini kavuşturmuş bir şekilde kabinde oturuyordu. Ben de onun karşısındaki koltuğa oturdum.

"Benimle konuşmanı gerektirecek ne oldu?"

"Bugünün ne olduğunu biliyor musun?"

"Çarşamba mı?"

"Tarih mi?"

Bunu düşünmek zorundaydım. "Otuz Temmuz-" Yarı yolda bunun tanıştığımız ve iki yıl sonra evlenme teklif ettiği gün olduğunu fark ettim. Ama artık bir şey ifade etmiyordu ve fark etmediğim için kendimle gurur duyuyordum. Başımı salladım. "Bu yüzden mi buradasın? Bana o günü hatırlatmak için mi?"

Randevu mu? Çünkü babamın titremeleri stresle daha da kötüleşiyor ve seni burada otururken görmek ona yardımcı olmuyor. O yüzden neden sadece gelmiyorsun?"

"Özür dilerim." Yere baktı. "Uzun zamandır sana ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyordum, bu yüzden daha anlamlı bir şey planladığımı düşünebilirsin, ama bunu özetleyen tek şey..." Başını kaldırdı ve gözlerimle buluştu. "Seni özledim, Sloane."

Yüzümün buruştuğunu hissettim. "Ne?"

"Seviyorum. Her şeyden çok. O gün kiliseden ayrılarak büyük bir hata yaptım. Olgunlaşmamıştım ve korkuyordum, ailem gibi yanlış bir seçim yaptığımdan endişeleniyordum ve dışarıda başka ne olduğunun bir önemi olmadığını göremedim çünkü dünyadaki en iyi şey en başından beri tam önümdeydi."

İçimde bir kargaşa alevlendi. Kısa bir süre önce, bu sözleri duymak için her şeyimi verebilirdim. Ama şimdi sadece öfke hissediyordum. Ne kadar zarar verdiğine dair hiçbir fikri yoktu. Yaralarım yüzünden başıma gelebilecek en iyi şeyi neredeyse kaçıırıyordum ve o burada kendisi için endişeleniyordu.

"Monica'ya ne oldu?" Ben sordum.

"Ayrıldık."

Ve işte . Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Yani seni terk etti ve şimdi yalnız kalmak istemiyor musun?"

Josh başını salladı. "Hiç de öyle değil. Ondan ayrıldım. Aslında dört ay önceydi. Ama kafamı toparlayıp emin olana kadar sana gelmek istemedim. Seni ne kadar incittiğimi biliyorum, Sloane. Bunu tekrar yapma riskini almak istemedim." Durakladı. "Bir terapistle gitmeye başladım."

Cevap vermedim. Yüzüne boş boş baktım. Söylediği onca şeyden sonra, hiçbir şey hissetmiyordum. Gerçi bu tamamen doğru değildi. Belki biraz minnettarlık hissettim. Çünkü Josh tam bir pislik olmasaydı, şu anda onunla evli olacaktım ve Wilder'la tanışamayacaktım.

Ama Josh sessizliğini düşüncelere dalmak olarak algılamış olmalı ki daha da yaklaştı. "Yavaş başlayabiliriz, Sloane. Güvenini tekrar kazanmam gerektiğini biliyorum. Ama bana bir şans daha verirsen, söz veriyorum pişman olmayacaksın."

Tam o sırada ön kapı açıldı ve tanıdık yüzlerden oluşan büyük bir grup içeri girdi - sekiz ya da on kişi olmalıydılar, hepsi de polisti. "Gitmem gerekiyor."

"Seni bekleyeceğim."

Ayağa kalktım. Ona evine gitmesini, bekleme zahmetine girmemesini söyleyecektim - ne bugün ne de benim için - ama ağzımı açtığımda grupla birlikte gelen adamlardan birinin polis olmadığını fark ettim. Ve o adam şu anda bana bakıyordu.

Wilder.

Josh'a başka bir şey söylemeden ona doğru yürüdüm. "Burada ne yapıyorsun?"

"Her şeyi bu sabah olduğu gibi bırakmak istemedim. Bu yüzden Lucas'ı havaalanına götürdüm ve birinin onu diğer taraftan alabileceğinden emin oldum. Sonra da buraya bir taksi tuttum." Wilder birkaç adım ötede oturduğum masaya baktı. Çenesini kaldırdı. "Kim o?"

Yutkundum. "Josh." "Josh, eski sevgilin mi?"

Başımı salladım. "Az önce . Geleceğinden haberim yoktu."

Wilder'ın çenesi büküldü.

Az önce gelen kalabalık gürültülüydü. Gidip babama yardım etmem gerekiyordu. "Bana iki dakika izin verir misiniz? Barın arkasında yardıma ihtiyacım var."

Wilder başını salladı ve Josh'un oturduğu, kabinlerin bulunduğu oturma alanını işaret etti. "Ben orada bekleyeceğim."

Tereddüt ettim, ama *beni* bekleyeceğini kastetmiş olamazdı.

Josh. Genel olarak oturma alanını kastediyordu... "Git babana yardım et," dedi. "Ben iyi olacağım."

Başımı salladım ama ben odanın diğer tarafına geçip barın arkasındaki yerimi aldığımda Wilder, Josh'un karşısındaki koltuğa kayarak oturuyordu. "*Lanet olsun.*"

Babam beni duydu ve bana baktı. Sırıttı. "Sanırım çöpü dışarı çıkarmak zorunda kalmayacağım. Wilder bunu benim için yapacak."

Siparişleri alıp içkileri karıştırırken midemin çukurunda ağır, batan bir korku oluştu. Musluktan yarım birayı elime döktüm, çünkü ne yaptığımı görecektim kadar uzun süre kabindeki iki adama bakmaktan kendimi alamadım. Wilder'ın yüzü konuşurken sertti. Josh'u göremiyordum ama oraya geri dönmem gerektiğini biliyordum. Birkaç dakika sonra, yeni gelen herkes ilk içkisini içmişti.

Babam bana baktı. "Git. Ben ."

"Teşekkürler, baba."

Masaya yaklaştığımda Josh ayağa kalktı. Sanki biri köpeğini ezmiş gibi görünüyordu. Gülümseme çabası başarısızlıkla sonuçlandı ve gözleri bana dönmeden önce kısa bir süre Wilder'a gitti. "Ben dışarı çıkıyorum. Konuşmak istersen beni ara, tamam mı?"

Başımı salladım, kötü hissediyordum ama hiç de öyle hissetmemem gerektiğini biliyordum. "Kendine iyi bak, Josh." Eski nişanlığımın boşalttığı koltuğa kayarken zihnim karmakarışık, sinirlerim hâlâ karmakarışık.

Wilder bir an beni inceledi. "Seni geri istediğini söylemek için geldi."

Bu sözler bir soru değil, bir ifadeydi, yine de onaylama ihtiyacı hissettim ve başımı salladım. "Geleceğinden haberim yoktu."

"Seni arıyor ve mesaj atıyor ama sen hiç cevap vermiyorsun."

"Çünkü söyleyecekleriyle ilgilenmiyorum."

Wilder gözlerimin içine bakmadan önce derin bir nefes aldı. "Bundan emin misin?"

"Çok." Masanın öbür ucuna uzandım ve elimi uzattım. Wilder'ın elimi tutmakta tereddüt etmemesine minnettardım. "Bu sabah için özür dilerim," dedim. "Seni aradım ve bir mesaj bıraktım, ama zaten dinlemiş olsan bile, bunu yüz yüze tekrar söylemek istiyorum. Seninle ve babanla vakit geçirmek istiyorum."

"Hazır değilsen, yapmak zorunda değilsin."

"Öyleyim ve bunu istiyorum. Bu sabahın seninle ve ilişkimizle ilgili hissettiklerimle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey kendi güvensizliğimle ilgiliydi, ki bu yanlış. Bir kez daha."

Wilder gülümsedi ve elimi sıktı. "Tamam."

"İyi miyiz? Josh'ın ortaya çıkacağını bilmediğime inanıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki biliyorum. Neden olmasın ki?"

"Sen onun karşısına oturduğunda kalp krizi geçireceğimi sandım. Siz ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Ona kibarca, eğer onunla konuşmak istemezsen ve seni taciz ederse vücudundaki her kemiği kıracağımı söyledim."

"Aman Tanrım. Josh ne dedi?"

"Hakkını vermeliyim, adam taşaklı. Eğer konuşmak istersen ne yapacağımı sordu."

Vay canına, evet. Bu çok cesurcadı. Josh küçük değildi ama Wilder'la boy ölçüşemezdi. "Bunu nasıl yaptın?"

Wilder omuz silkti. "Ona kendi seçimlerini yaptığını ve eğer istediğin buyrsa, istediğini yapacağını söyledim. Ama seni bir daha incitirse, vücudundaki her kemiği kırmak için geri dönerim."

Kalbim çırpındı. Bu benim istediğim türden bir adamdı - benim kararım onun ilk tercihi olmasa bile benim tercihlerime öncelik veren bir adam. Bu bana babamın anneme her zaman nasıl davrandığını hatırlattı ve bu benim için dünyalara bedeldi. Ayağa kalktım ve kabinin diğer tarafına geçerek kızıma Wilder'ın kucağına koydum ve kollarımı boynuna doladım. "Josh'la konuşmak istemiyorum. Seninle olmak her gün Noel geçirmek gibi."

"Repliklerimi mi çalışıyorsun, Cupcake?"

Güldüm. "Çalışıyorum."

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Sanırım bu adil, aşkım. Çünkü kalbimi çaldın."

WILDER

Hayır... .

Kafamın içinde şeytani bir ses çalıyordu. *Neden olmasın? Onu iyi hissettireceksin. Yap hadi. Yap şunu, seni amcık.*

Gözlerim Sloane'un açıkta kalan göğüslerinden yüzüne doğru kaydı. Uyurken çok huzurlu görünüyordu. Ve New York'ta saat daha sabahın beşiydi. İçimdeki saat Cumartesi günü beni fazladan erken kaldırmıştı çünkü daha dün gece uçakla dönmüştüm. Londra ve Amerika arasında gidip gelirken her zaman çok fazla sık uçuş puanı biriktirirdim ama son birkaç aydır aralıksız uçuyordum. Bu sefer bir haftadan biraz fazla olmuştu ama işim beni başka bir yere zorlamadıkça Sloane'dan uzakta birkaç günden fazla zaman geçiremiyordum. Buraya daha hızlı gelebilmek için her eve dönüş yolculuğum giderek kısalıyordu.

Tekrar uyuyan güzelime baktım. Tanrım, bencil olmak istiyordum. Üstüne tırmanmak, derinlere dalmak ve mutlu yerime dönmek. Ama o uykusunu seviyordu. Ve her gün, her gün, her gün doğru şeyi yapmak istemenize neden olan türden bir kadındı. Onunla birlikte olmadığımda ya da göğüsleri beni çağırırken uyuduğunda bile. Bu yüzden onu uyandırmak yerine, sarıldım ve tekrar uykuya dalmaya çalıştım.

Tam bayılmak üzereydim ki bir alarm çaldı, tiz bir cıvıltı. Bunun bir çeşit yangın alarmı olduğunu ve bizi buradan çıkarmam gerektiğini düşünerek yataktan fırladım. Sloane gözlerini açtığında sakince doğrulup komodinine uzandı. "Özür dilerim."

"Alarm mı kurdun?"

Başını iki yana salladı. "Bu benim insülin pompam. Alarmı var." "Her şey yolunda mı?"

Bir sürü düğmeye bastı ve yatağa geri döndü. "Evet, arada bir oluyordu ve sıfırlamam gerekiyordu."

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim.

"Kahretsin. Tamam." "Uyandırdığım için üzgünüm."

Yatağa geri döndüm ve kızıma gülümsedim. "Sorun değil. Neredeyse seni uyandırıyordum, yani ödeşтік."

Güldü ve iki elini yanağının altına sokarak yan döndü. "Neden beni neredeyse uyandırıyordun?"

"Çünkü uyandığımda sana çok kötü şeyler yapmak istiyordum." Sloane dudağını ısırđı. "Ne gibi?"

"Bacaklarını aç ve ziyafet çek."

"Aman Tanrım." Kıkırdadı. "Bu bana pek de kötü gelmedi."

Onu sırt üstü yatırdım ve çenesine bir öpücük bırakarak üstüne çıktım. "Tıpkı Noel sabahı gibi..."

Sonraki bir saatimi hediye mi açarak ve en sevdiğim oyuncağımla oynayarak geçirdim.

★ ★ ★

O sabahın ilerleyen saatlerinde Sloane duştaydı, ben ise ikinci fincan kahvemle mutfak masasında oturmuş telefonumdaki e-postaları inceliyordum. Hafta sonu için ziyarete geldiğimden dizüstü bilgisayarımı getirmemiştim. Andrew bana incelemem için kırk yedi sayfalık bir sözleşme göndermişti ve bunu küçük cihazımda okuma düşüncesi başımı ağrıtıyordu. Acaba Sloane dizüstü bilgisayarımı burada bıraksam sorun eder miydi? Belki birkaç ayakkabı ve tıraş takımı da. Son seyahatimde, Londra'dan erken kalkan bir uçağa yetişmek için acele ediyordum ve takım elbisemle giymek için yanıma sadece bir elbise ayakkabısı almıştım. Spor ayakkabı giymek zorunda kalmıştım; pek sevmediğim bir görünümdü ama sporcular arasında popülerdi, en azından kimse bana garip garip bakmıyordu. Belki bazı eşyalarını benim evime de bırakabilirdi, böylece birlikte taşınana kadar rahat edebilirdik.

Az önce ne düşündüğümü fark ettiğimde parmağım telefonumun ekranında dondu - *ta ki birlikte yaşamaya başlayana kadar. Vay anasını.* Altı ay önce, bir kadın evime şemsiyesini bıraktığında, bu beni . Şemsiyeyi geri vermek için bile olsa onu tekrar görme zorunluluğum olduğu anlamına geliyordu. Ve şimdi, Sloane'un eşyalarını evimde istiyordum. Onun kişisel gelişim kitaplarını komodininin üzerine yığmak, düğün dergilerini tezgâhın üzerine serpiştirmek, onun

Her gün duyduğum ilk sesin hafif bir horlama olmasını, hatta onun-
Güm.

Koridorun aşağısından bir ses yankılandı.

"Sloane?" Ayağa kalktım ve banyoya doğru ilerledim. "Bebeğim? Sen miydin o?"

Cevap yok. Midemin çukurunda hastalıklı bir his oluştu. Bundan hoşlanmamıştım. Hem de hiç. Kapıya vardığımda, kapıyı çaldım.

"Sloane? İyi misin?"

Ama karnımdaki o hissin fazla sabrı yoktu ve kapıdan içeri dalmadan önce cevap için iki saniyeden fazla beklemedim. Kalbim durdu.

"Sloane!" Yerdeydi, bir topun içine yığılmıştı, vücudu seğirirken gözleri kafasının içine doğru yuvarlanmıştı - sanki biri onu elektrik patlamalarıyla şok ediyormuş gibi kısa, sarsıntılı hareketler. Duşa koştum, su ikimizin de üzerine dökülüyordu ve onu kaldırdım. Küvetin kenarından geçerken, belki de onu hareket ettirmemem gerektiği aklıma geldi. Nöbet geçirmek düşmek gibi bir şey miydi ve kişiyi olduğu yerde mi bırakmalıyım? Hiçbir fikrim yoktu ama zaten kollarımdaydı, ben de banyodan çıkıp yatak odasına doğru ilerlemeye devam ettim. Onu yatağa yatırdım, ellerimi üzerinden çekmek istemiyordum ama 911'i aramam gerekiyordu.

Operatörle konuştuktan otuz saniye sonra seğirmeler durdu. "Artık nöbet geçirmiyor!"

"Bu iyi bir şey. Tıbbi yardım yolda. Kız arkadaşınız daha önce hiç nöbet geçirdi mi?"

"Onunlayken değil."

"Yakın zamanda kafasını vurup vurmadığını biliyor musunuz?"

Hay sikeyim. Bu sabah çok mu sert davrandım da yatak başlığına çarptı?
"Belki mi? Emin değilim."

"Şeker hastası mı?"

Lanet olsun. *Alarm!* Panik içinde her şeyi unutmuştum. 911 operatörü bana ne olduğunu bilip bilmediğimi sorduğunda bu bilgiyi vermemiştim bile. "Evet! Ve pompa alarmı bu sabah çaldı."

Sloane'un gözleri faltaşı gibi açıldı. Bir dakika boyunca boşluğa bakarken nefesimi tuttum. Sonunda görüşü odaklandı ve başını kaldırmaya çalıştı. "Ne oldu?"

Elimi kaldırdım. "Hareket etme. Nöbet geçiriyorsun."

"Neredeyim ben?"

"Evde. Olay olduğunda duştaydın. Düştün." Uzandı ve ıslak saçlarını ovuşturdu. "Başım ağrıyor."

"Aşağı inerken muhtemelen fayansa çarpmışsındır." "Cep telefonum. Cep telefonumu getirebilir misin?"

"Seni terk etmek istemiyorum." "Pompamı kontrol ediyor."

Telefonun diğer ucundaki kadın konuşana kadar 911'i aradığımı tamamen unutmuştum. "Efendim, sağlık görevlileri şu anda geliyor. Neden kız arkadaşınızla kalmıyorsunuz? Size ulaştıklarında onun telefonunu alabilirsiniz."

"Tamam, evet."

Bir dakika sonra kapı çalındı. Sağlık görevlilerinin içeri girmesine sevinmişim çünkü Sloane'un yanından ayrılmıyordum.

"Buradayız," diye bağırdım. "Yatak odasındayız."

Ayak sesleri yaklaşırken ilk kez Sloane'un hâlâ tamamen çıplak olduğunu fark ettim. "*Kahretsin.*" İki sağlık görevlisi ve ardından yarım düzine itfaiyeci içeri girdiğinde yataktaki çarşafı yırttım ve onu sardım. İtfaiyecilerden biri yatağın yanında diz çökene kadar neden bu kadar çok insan olduğuna şaşırmışım.

"Sen Will'in küçük kız kardeşi misin?" Sloane başıyla onayladı.

"İyi olacaksın. Kardeşin telefonla arandığı için ona haber vermedik çünkü yangınla mücadele ederken aklının başka yerde olmasını istemiyoruz. Ama şimdi yanındayız."

Üzerinde çalışan iki sağlık görevlisinden biri cırt cırtlı tansiyon manşetini yırtarak açtı. "Düşük ama stabil."

Diğer adam Sloane'un parmağını deldi ve bir test şeridine bir nokta kan damlattıktan sonra bunu el tipi bir makineye yerleştirdi. On dört sayısı çıktı. Adam kaşlarını çatana kadar bunun iyi mi kötü mü olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Şimdi ona ağızdan bir jel paketi verelim. Hastaneye giderken otobüste yüzde elli dekstroz içeren bir serum takacağız."

Bir dakikadan kısa bir süre sonra Sloane'u sedyeyle üç kat merdivenden aşağı taşıyor ve bir ambulansın arkasına yüklüyorlardı. Ben gittim.

Onlarla birlikte binmek istedi ama adamlardan biri elini uzattı. "Hastaneye bir araba ya da taksiyle gitmeniz gerekecek."

Yaşlı itfaiyeci gözlerini devirdi. "Kaptanın küçük kız kardeşi, ahmak."
"Oh... tamam." Elini indirdi. "Tamam. İçeri gelin."

Ben atlayınca yaşlı adam gülümsedi. "Yüzünü görmeliydin. Sırf eğlence olsun diye onun kışını tekmelemene izin vermeliydim."

Hastane, ışıklar ve sirenler eşliğinde arabayla on dakikalık bir mesafedeydi. Sloane'u acil servisten içeri aldılar ama onunla birlikte tedavi alanına girmeme izin vermediler. Ben de kendime bekleme odasında bir yer buldum ve beklemeye başladım.

Danışmadaki hemşire ilk muayeneden sonra beni arayacaklarını söylemişti ama bu kırk beş dakika önceydi ve ben çıldırmak üzereydim. Sloane'u üçüncü kez görüp göremeyeceğimi sormak için yukarı çıktım.

"Efendim, sizin için hâlâ bir gelişme yok."

Sloane'un cep telefonunu tuttum. "En azından bunu ona verebilir misin? İnsülin pompasını okuyor ve doktorların geçmişe ihtiyacı olabilir."

Kadın içini çekti ama cam pencereyi kaydırarak açtı ve aldı. Birkaç dakika sonra asıl kapıyı açtı. "Bay Hayes?"

Neredeyse koşarak geldim.

"Beni takip edin. Arkadaşın sekiz numaralı yatakta."

Acil servis büyük, açık bir alandı; ortasında bir hemşire istasyonu ve çevresinde, üzerinde numaralar olan cam odalar vardı. Yürürken Sloane'un saçlarını fark ettim. Onu yatakta otururken görünce boynumdaki kaslar hafifçe gevşedi. Bir seruma ve bir sürü monitöre bağlıydı ve biraz solgun görünüyordu ama yaşıyordu. Hemen yanına koştum ve elini tuttum.

Huysuz kayıt memuru gülümsedi ve kapıyı arkasından kapattı. "İyi misiniz?"

Sloane başını salladı. "Kan şekerim düştü. Ama ben iyiyim. Seni korkuttuysam özür dilerim."

"Bu sabah alarm yüzden mi çaldı?"

"Sanırım görmezden . Ama son zamanlarda çok fazla yanlış alarm alıyorum ve her zaman sıfırlanması gerekiyor."

Kaşlarımı çattım. "Olmayana kadar." "Özür dilerim."

Elini kaldırdım ve öptüm. "kopardın. Başın nasıl?"

"Biraz daha iyi hissediyorum. Ama bilincimi kaybettiğim ve başımı ne kadar sert çarptığımı bilmediğim için röntgen ve çekirtmemi istiyorlar. Ama baş ağrısı nöbetin kendisinden de kaynaklanıyor olabilir."

"Daha önce nöbet geçirdin mi?"

"Birkaç kez. Ama yıllardır değil."

"Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Kendimi çok çaresiz hissettim."

Gülümsedi. "İyi iş çıkardın. Beni buldun ve tıbbi yardım aldın. Bu her zaman en güvenli bahistir."

"Banyo kapınızın kilidini kırdım sayılır."

Gülümsemesi genişledi. "Sorun değil."

Sloane her şeyin normale döndüğünü düşünüyor gibi görünse de ben endişelerimden kurtulamıyordum. Ya orada olmasaydım? Duş yerine küvete girip boğulabilirdi.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Londra'da kalamam." "Pazartesi döndüğünde mi demek istiyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır. Senden o kadar uzakta olmak istemiyorum." Sloane'un gözleri yumuşadı. "Bu gerçekten çok tatlı.

Ama ben iyiyim, gerçekten." "Umurumda değil. Belki-"

Söyleyeceklerim, tam teçhizatlı yarım düzine itfaiyecinin acil servise doğru ilerlemesiyle kesildi. Kardeşi Will en önde . Diğer birkaçı gibi onun da yüzü is içindeydi.

"İyi misin, Peaty?" diye sordu kapı aralığından.

"Ben iyiyim. Gelmene gerek yoktu. Gitmeden önce diğerlerine söyledim."

"O ekip senin getirildiğini bana söylemediği için her sabah ve her gece on mil koşacak."

"Sen meşgulken endişelenmeni istemediler."

"Umurumda değil." Will ilk kez beni fark etmiş gibiydi. Başını salladı. "N'aber dostum?"

"Kız kardeşini yerde nöbet geçirirken bulduğumda geçirdiği kalp krizinin etkisinden yeni yeni kurtuluyorum."

Will başını salladı. "Pompana ne oldu?" "Alarm çaldığında sıfırladım."

"Ve şekerini kontrol etmedin mi?"

"Yanlış alarm olduğunu düşünmüştüm. Son zamanlarda çok sık oluyor."

Will iki parmağını V şeklinde açarak kız kardeşini işaret etti. "Buradan çıktığında seninle konuşacağız. Bu aptalcaydı."

Gülümsedim.

Sloane bunu göz ucuyla yakaladı ve gözlerini kıstı. "Neden mutlusun?"

İşaret ettim. "Etrafımda olmasından memnunum. Çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum ama senden biraz korkuyorum."

Will sırtıttı. Hemşire içeri girdi. "Umm... hepinizi görmeyi seviyoruz çocuklar, ama bazılarınızdan dışarıda beklemenizi istemek zorundayım."

Will başını salladı. ", Renee. Kız kardeşim nasıl?"

"İyileşecek, Yüzbaşı." Hemşire başıyla beni işaret etti. "Ayrıldıklarında bunun onu balonlu naylona saracağından oldukça eminim, bu yüzden ona iyi bakılacağını tahmin ediyorum."

Bugünden sonra onu balonlu naylona sarabilmeyi diledim. Belki onu gittiğim her yere yanımda da taşıyabilirdim.

Will elini omzuma koydu. "Kamyoneti eve geri götürmeliyim. Kalıyor musun?"

"Yakın zamanda hiçbir yere gitmiyorum."

Eğildi ve kız kardeşinin yanağına bir öpücük kondurdu. "Bir saat içinde gel yoksa bütün evi buraya gönderirim."

"Evet, *baba*."

Adamlar daha yeni gitmişlerdi ki hemşire Renee geri geldi. "Bayan Sloane'u birkaç dakika içinde kafa taraması için aşağı indireceğiz. Az önce danışmadan aradılar ve babasının burada olduğunu söylediler. O tomografiye girerken siz tedavi alanında bekleyemeyeceksiniz, o yüzden belki babasına bekleme odasında bilgi verebilirsiniz?"

Başımı salladım. "Evet, tabii. Tarama ne kadar sürecek?"

"Ne kadar yoğun bağlı olarak muhtemelen bir saat ya da daha az."

"Tamam, teşekkürler."

Sloane'u öptüm ve hemşireyle birlikte cam muayene odasından çıktım.

"Döndüğünde beni arayacak ?"

Sırtıttı. "Evet, arayacağım."

"Tamam. Ona iyi bak."

Lobide Harry'yi masanın başında buldum. Yanına gittim ve ona detayları anlattım. Çıkışı işaret etti. "Görünüşe göre

Bir süreliğine. Neden biraz temiz hava almıyoruz? Biraz yeşil görünüyorsun, evlat."

"Kulağa hoş geliyor."

Dışarıda ellerimi dizlerime koyarak eğildim ve nefes nefese kaldım.

Sloane'un babası gülümsedi. "Onu çok önemsiyorsun. Ne kadar endişeli olduğunu görebiliyorum."

"Biliyorum. Onu o halde bulmak çok korkutucuydu."

Başını salladı. "Sloane'un annesi Lily şeker hastasıydı. Sadece bir kez nöbet geçirdi ama asla unutamayacağım bir şeydi. Meslekte geçirdiğim yıllar boyunca pek çok acil tıbbi durum gördüm. Sevdiğiniz biri olunca aynı şey olmuyor."

Birkaç kez göz kırptım. "Vay anasını. Onu gerçekten seviyorum."

"Sanki bunu şimdi anlıyormuşsun gibi konuşuyorsun." Harry kıkırdadı. "Sen daha önce hiç aşık olmadın mı? Bunu sana iki ay önce de söyleyebilirdim, salak herif."

WILDER

ON YIL ÖNCE

"Bütün bu kadınlar da kim?" Andrew benimle birlikte kiraladığım yeni evin arka güvertesinde oturuyordu.

Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok. Whitney'le yedi aydan fazla bir süredir birlikteyiz ve onların yüzde doksanını hiç görmedim. Yine de hepsini *kankası* olarak tanıttı."

"Alınma ama içeride çok fazla meme ve popo var. Bebek partisinden çok Miami'de bir gece kulübüne gitmenin ön hazırlığına benziyor. İçeri girdiğimde başımı belaya sokmadan nereye bakacağımı bilemiyorum."

Kıkırdadım. "Biliyorum. Neden senin çirkin kışınla burada olduğumu sanıyorsun?"

Arkadaşım bir şişe bira uzattı. "Eski günlerin hatırına bir parti kozmos yaptım ve buraya döktüm. Cebimde de iki shot bardağı var. Var mısın?"

"Kesinlikle."

Taşan iki kadeh doldurdu ve birini bana uzattı. "Göğüslere ve kışlara."

Kıkırdadım. "Sağlıklı bir bebek sahibi olmak daha uygun olabilir. Ama evet, böyle devam edelim."

Tatlı içkilerimizi geri çektik ve Andrew eve doğru işaret etti. "Kız kardeşimin bebek partisinde her yer teyzeler, anneler ve büyükannelerle doluydu. Konukların yarısı ellinin üzerindeydi."

Başımı salladım. "Annem Lena teyzemle birlikte gelecekti ama son anda seyahat etmek istemedi."

"Charlotte nasıl?"

"İkinci tur kemoterapiye yeni başladı, o yüzden pek iyi değil. Önümüzdeki hafta okul başlamadan ve bebek gelmeden önce ziyarete gideceğim."

"Üzgünüm dostum. Hasta olmak için çok genç. Şu anda yapacak çok işin var." Bahçede etrafına bakındı. "Burası güzel bir yer. Büyükmüş. Kirası sana bir servete mal oluyordur."

Omuz silktim. "Whitney seçti. Sadece ikimiz ve bir bebek varken neden dört yatak odasına ihtiyacımız olduğunu bilmiyorum ama bu onu mutlu etti."

"Ailesinden kimse burada mı?"

Başımı salladım. "Ailesi boşanmış. Babası hasta ve annesi New Jersey'de yaşıyor. Bebek partisi için çok uzak bir yol olduğunu söyledi."

"Yine de Charlotte kanser hastası olduğu için İngiltere'den uçacaktı ve kız kardeşim de Philadelphia'dan gelecekti."

Kaşlarımı çattım. "Evet, biliyorum." "Sorun ne-"

Arkamızdaki sürgülü kapı kayarak açıldı ve Andrew'u cümlesinin ortasında durdurdu. Kız kardeşi Ella arka güverteye çıktı. Onu bir yıldır, mezuniyet partisinden beri görmemiştim. UPenn'deki hukuk fakültesinin ilk yılını yeni bitirmişti.

"İşte buradasınız," dedi. "Siz ikiniz toplanmış ne?" "Pek bir şey değil."

Andrew'un sandalyesinin koluna oturdu. "Yemek yedin mi? Yemekler gerçekten çok güzel."

Arkadaşım karnını okşadı, bu yeniydi. Birkaç kilo almıştı. Adam her zaman canı ne isterse yiyebilmiş ve incecik kalabilmişti. "İki tabak dolusu."

"Bu kadar yemeği biri mi yaptı?" Ella sordu.

"Hayır. Whitney Boston'daki bir restorandan sipariş etti."

"O mu sipariş etti? Partiyi düzenleyen kişi değil mi?"

"Arkadaşlarının hepsi beş parasız öğrenciler, bu yüzden partinin faturasını ben ödedim." "Peki ya ailesi? Onlar da burada mı?"

Andrew'a yan gözle baktım. "Hayır, gelemediler."

"Onun hamile olması hakkında ne düşünüyorlar?"

Omuz silktim. "Tamam, sanırım." "Onları seviyor musun?"

"Onlarla henüz tanışmadım."

"Onlarla tanışmadın mı? Neden tanışmadın?"

Başımı salladım. "Harika bir avukat olacaksın. Sorguya gibi hissediyorum."

Ella öne doğru eğildi. "Yani harika avukatlar olacağımızı söylüyorsun."

Gözlerim Andrew'a kaydı. "Yale'den haber aldın mı?"

Gülümsedi. "Evet. Girdim. Dün öğrendim." "Neden bana söylemedin?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Charlotte'un sağlığı ve Whitney'nin babasının hasta olması hakkında konuşmaya başladık. Kutlama yapmak için doğru zaman gibi gelmedi." "Bu çok saçma. Evimize girdiğinde söylediğin ilk şey bu olmalıydı.

İçinde. Tebrikler dostum. Seninle gurur duyuyorum." "Teşekkürler."

Ella ayağa kalktı. "Ben biraz şarap alacağım. Siz bir şey ister misiniz?"

Yerde duran biramı kaldırdım ve çevirdim. Neredeyse boşalmıştı. "Bir tane daha alayım. Teşekkürler."

Andrew başını salladı. "Ben de öyle. Teşekkürler, Ella."

İç çekerek şezlongumda arkama yaslandım. "Hayatlarımızın böyle olacağı kimin aklına gelirdi? Ben yaşlıyım ve neredeyse evliyim, sen ise bugünlerde bekârsın."

Andrew sırtıttı. "Öyleyim."

Güldüm. "Aferin sana. Ben senin adına mutluyum. Her açıdan."

"Peki ya sen?" Elindeki birayla evi işaret etti. "Mutlu musun?"

"Birkaç ay sonra seçmelerde adımın okunduğunu duyduğumda daha mutlu olacağım."

Başını salladı. "Olacak. Ama burada yaşadığınız durum ne olacak? Whitney'den memnun musun?"

Bunu düşündüm. "Dürüst olacağım. Hamile olduğunu öğrendiğimde pek heyecanlanmadım. Bu beş yıllık planımın bir parçası değildi. Hatta on yıllık planımın bir parçası olduğundan bile emin değilim. Bazı zor kararlar vermek zorunda kaldım. Ama ne var biliyor musun?"

"Ne?"

Gülümsedim. "Artık mutluyum. Her gece çocuğumla konuşuyorum. Bazen ona şarkı bile söylüyorum."

"Şarkı söylediğini duydum. Bu çok zalimce."

"Kapa çeneni, mankafa." Güldüm. "Ama evet, yakında çocuğumla tanışacağım için heyecanlıyım."

"Bu harika. Ama soruma cevap vermedin."

"Sorunuz neydi?"

"Whitney ile mutlu musun diye sordum?"

"Olmayı öğreniyorum. Birlikte yaşamaya başladığımızda bazı büyüme sancılarımız oldu. Mesela o pasaklı biri, ben ise derli toplu şeyleri severim. Ama bebeğimi doğuracağı için mutluyum." Durakladım. "Evlenme teklif etmeyi düşünüyorum."

"Gerçekten mi?"

"Neden şaşırmış gibisin? Tanrı aşkına, bir çocuğumuz olacak." "Sanırım. Ama bana bir iyilik yap ve iyi bir evlilik sözleşmesi yaptığından emin ol."

Derim diken diken oldu. "Ciddi misin? Sana evlenme teklif etmeyi düşündüğümü söyledim ve senin tepkin bu mu?"

"Ben sadece sana göz kulak oluyorum. Siz iki farklı dünyadan geliyorsunuz, dostum."

"Biz de öyle."

"Evet. Ama arkadaşlığımız sona ererse mal varlığının yarısını alma hakkım yok."

SLOANE

İlk geldiğimde beni muayene eden acil servis doktoru Dr. Connolly açık cam kapıyı çaldı. "Sanırım eve döndüğünde başın belada olacak," dedi.

Kaşlarım çatıldı.

Gülümsedi ve içeri girdi. "Will aradı. Gelişmelerle ilgili onu araman gerektiğini ama aramadığını söyledi."

"Hay aksi. Unutmuşum. Aşırı korumacı bir babadan bile daha kötü ve benim zaten öyle bir babam var."

"Çok tatlı."

"Eve on altı ve on beş dakika geç kaldığınızda ve o kapıda elinde bir baltayla beklerken olmaz."

"Balta oldukça korkutucu. Kardeşim tişörtünü çıkardı ve esnedi. Her gün spor salonuna giderdi, bu yüzden sert bir adam olduğunu düşünürdü. Ama gerçekte 1.80 boyunda ve oldukça cılızdı. Bu yüzden randevularım sadece onunla dalga geçerdi. Elinde balta olan İtfaiyeci Will'in çok daha korkutucu olduğunu hayal edebiliyorum. Onunla başa çıkabilecek gibi görünen bir erkek arkadaş seçmen akıllıca."

Gülümsedim. "Wilder rugby oynardı."

"Biliyorum. Hemşireler evdeki bir ünlü hakkında dedikodu yapıyorlardı. Sporu takip etmediğim için farkında değildim ama bana onun önemli biri olduğunu söylediler."

"Ben de öyle duydum. Gerçi tanıştığımızda ben de onun kim olduğunu bilmiyordum."

Bir tabure çekti ve yanıma oturdu. "Sizi tomografiye götürmeden önce kan testi sonuçlarınız hakkında konuşmak istiyorum." Bazı kâğıtları karıştırdı. "Glikoz konsantrasyonunuz olması gerektiği yerdeydi."

Sahada yüzde elli oranında dekstroz kullandıkları için hastanede test ettiğimiz zamana kadar. Bu da iyi bir şey."

Başımı salladım. "Bunların hepsi benim hatam. Monitörümün alarmı çaldı ve ben onu görmezden geldim. Son zamanlarda birkaç kez yanlış alarm verdi ve uyuyordum, bu yüzden şekerimi iki kez kontrol etmedim. Kontrol etmeliydim. Ben daha iyi biliyorum. Gerçi iyi besleniyordum, o yüzden bu kadar düşmemeliydi."

Dr. Connolly başını salladı. "Vücudunuzun neden böyle davrandığını biliyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sloane, hamilesin." "Ne... ne?"

"Diyabetli bir kadın hasta geldiğinde, vücutta neler olup bittiğini görmek için tam bir çalışma yapmak standart prosedürdür. Testlerden biri de hamilelik testidir. Sizininki pozitif çıktı." Tereddütlü bir gülümseme sundu. "Giriş formunuzda son adet döneminizin sadece bir ay önce olduğu yazıldığı ve hamile olup olmadığınız sorulduğunda hayır yanıtını verdiğiniz için bunun sürpriz olacağını düşündüm."

"Ama... ama... koruma kullandık. Her seferinde."

"Hiçbir doğum kontrolü yüzde yüz etkili değildir."

Başım dönmeye başladı ve tekrar bayılabileceğimi düşündüm. "Aman Tanrım."

Dr. Connolly ayağa kalktı ve yatağın üzerindeki korkuluğu çekti. "Derin bir nefes al, Sloane. Birkaç derin nefes al."

"Will'e söyledin mi?" Bunu neden sorduğumdan emin değildim. Will sorunlarımın en küçüğüydü.

"Hayır, . Kurs Hayır. I olur asla ortaya çıkarmak
senin özel tıbbi bilgilerinizi izniniz olmadan kimseye
veremezsiniz."

Başımı salladım, yere baktım. "Özür dilerim. Aptalca bir soruydu." " değil. Senin mahremiyetin ikimizi de ilgilendirir. Bu konuda konuşmak ister misin? Seçeneklerinizi tartışabilir ya da diyabet ve hamilelikle ilgili tıbbi sorularınızı yanıtlayabilirim. Ya da..." Durdu ve ben kafamı kaldırına kadar bekledi. "Ya da şu anda nasıl hissettiğin hakkında konuşabiliriz. Ben sadece bir doktor değilim. Ben de bir kadınıam."

Ona baktım, gözlerimden yaşlar süzülüyordu. "Wilder ve ben o kadar uzun süredir birlikte değiliz. Bir yıldan daha kısa bir süre önce başka bir adamla nişanlanmıştım."

"Wilder'ın bebeği mi?"

"Eski sevgilimden beri kimseyle birlikte olmadım." Kalbim küt küt atıyordu. "Tanrım, ona nasıl söyleyeceğim? Bugün ona zaten kalp krizi geçirttim. Beni duşta kriz geçirirken bulan oydu."

"Ona bugün söylemek zorunda değilsin. Belki de kendi kendine özümsemek için biraz zamana ihtiyacın vardır. Buna hakkın var, Sloane."

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. "Evet. Bu doğru."

"Az önce büyük bir tıbbi travma yaşadınız - bir nöbet ve muhtemelen bir beyin sarsıntısı. Bu tek başına herkesin üstesinden gelebileceği bir şey değil. Bu yeni tıbbi durumla başa çıkmadan önce iyileşmek için kendinize birkaç gün -ya da birkaç hafta- süre tanırsanız hiçbir şey değişmeyecektir."

Olası beyin sarsıntısını tamamen unutmuştum. "Hamileyken tomografi çektiirmek sorun olur mu?"

"Çalışmalar sürekli olarak BT görüntülemeye kullanılan radyasyon miktarının çocuğa herhangi bir zarar vermediğini göstermiştir. Ayrıca sadece başınız taranacak, karnınız değil. Ama tabii ki seçim sizin."

Kendimi çok kaybolmuş hissettim. "Sen olsan ne yapardın?"

"Başınızda güzel bir şişlik var, bu yüzden bilincinizi kaybettiğinizde muhtemelen oraya çarptığınızı biliyoruz. Bulanık görme, kusma ya da kulak çınlaması yaşamıyorsunuz ki bunlar iç kanama olasılığı düşünüldüğünde olumlu işaretlerdir. Ama ben olsam emin olmak için tomografi çektirirdim. Kafatası kanaması erken evrelerde tedavi edilebilir, ancak tedavi edilmezse tehlikelidir."

Başımı salladım. "Tamam. Tomografiyi çekelim."

"Pekâlâ." Dr. Connolly ayağa kalktı. "Hemşireye sizi aşağı indirmesini söyleyeceğim ve döndüğünüzde sizi kontrol etmeye geleceğim."

"Teşekkür ederim."

Elini koluma koydu. "Bunu atlatacağsın. Söz veriyorum."

Haklı olduğundan emin değildim ama yine de başımı salladım.

"Teşekkürler, Dr. Connolly."

Sonraki bir saat boyunca taramadan geçtim. Neyse ki teknisyenler masaya girip çıkarken bana rehberlik ettiler, çünkü onlar konuşurken onlara bakıyor olsam da tek bir kelime bile duymuyordum.

Hamile. Kafamın içinde tekrarlayıp durdum. *Ben. Hamileyim. Hamileyim.*

Daha önce hiç korkmamıştım bile. Doğum kontrol hapı kullandığım ve bir keresinde hapları almayı beceremediğim zaman bile. *Tanrıya şükür* Josh'la birlikteyken böyle bir şey olmamıştı. Onun bebeğini doğurmayı hayal bile edemezdin. Benimle evlenir miydi,

Kocamın kendini kapana kısılmış hissettiği ve hâlâ başka bir kadına aşık olup olmadığını sorguladığı bir evliliğin içinde sıkışıp kalır mıydım? Ya da tek başıma bir çocuk mu büyütecektim?

Çocuğumun *gerçek* babasına nasıl söyleyeceğimi bulmam neden bunu düşünerek zaman harcıyordum ki?

Wilder.

Aman Tanrım. Bu haberi nasıl karşılayacaktı? Adamın on yılı aşkın süredir iki aydan fazla süren bir ilişkisi olmamıştı. *İki ay!* Bu ilk üç aylık dönem bile değil! Ya beni terk ederse ve geri kalan zamanda yalnız kalırsam? Will'i ya da babamı doğum odasında yanımda istemiyordum. Yalnız mı kalacaktım? Ben ve yetersiz personelli bir hastanede yeni tanıştığım bir hemşire mi? Muhtemelen elimi bile tutamayacaktı çünkü çok meşgul olacaktı.

Küçük odada beni acil servise götürecek kişiyi beklerken hiperventilasyon geçirmeye başladım. *Wilder'ın beklediği acil servis!*

Taramayı yapan teknisyen geri döndü. Bir şeyler söylemeye başladı ama bana bakınca hemen harekete geçti ve duvardaki kırmızı bir düğmeye bastı. "Neler oluyor Bayan Carrick? Benimle konuşabilir misiniz?"

Yapamadım. Göğsümü tuttum ve derin, acı dolu nefesler aldım. Birkaç saniye sonra bir grup insan içeri daldı.

"Ne oldu?" diye sordu biri.

"Bilmiyorum. Onu makineden çıkardığımda gayet iyiydi. Taşıyıcıyı aramaya gittim ve geri döndüğümde nefes nefese kalmıştı."

"Onu monitöre bağlayalım." Birden sedyenin üzerinde koridordan aşağı, acil servise doğru uçuyordum. Biz geçerken Dr. Connolly başka bir hastanın odasındaydı ama dışarı fırlayıp beni takip etti.

"Ne oldu?" diye bağırdı.

Hemşire hareket etmeye devam etti. "Panik atak olabileceğini düşünüyorum ama emin olmak için onu monitöre bağlamak istiyorum."

On beş dakika sonra, yönlendirilmiş karın solunumu ve oksijen maskesinden sonra, nefeslerim nihayet normale döndü. Yatağa uzandım, sanki bir gün bile antrenman yapmadan maraton koşmuşum gibi bitkin hissediyordum.

Dr. Connolly gülümsedi. "Nasıl giriş yapacağınızı kesinlikle biliyorsunuz."

"Çok utandım." Başımı salladım.

"Utanacak bir şey yok. Bu çok fazla oldu. Bu sabah nöbet geçirip başımdan yaralanmadım ve eminim biri bana şu anda hamile olduğumu söyleseydi, sedyede senin yanında oksijen maskeni araklıyor olurdum."

Sadece nazik davrandığından emindim ama bunu takdir ettim. "Teşekkür ederim."

"İyi haber şu ki, tomografi bölümünden korktunuz, bu yüzden görüntülerinizi hızlıca okudular. Her şey temiz görünüyor. Ama tedbirli olmak için sizi yatıracam. Kafa travmasından sonra bir gece müşahede altında kalmak asla kötü bir şey değildir. Ayrıca, monitörünüze bakması için bir teknisyen istiyorum. Vücudunuzda meydana gelen tüm değişikliklerle birlikte pompanızın düzgün çalıştığından emin olmak istiyorum." Bir iPad'e bir şeyler yazdı. "Sarsıntı protokolünderken ziyaretçilerin çok uzun süre kalmasına izin vermedikleri için düşünmek için biraz zamanınız da olabilir. Dinlenmeye ihtiyacın var."

Hastanede olmak, eve gidip Wilder'la yüzleşmekten daha az korkutucu görünüyordu. Başımı salladım. "Tamam."

iPad'ine bir şeyler daha yazdı ve onu göğsüne bastırdı. "Resepsiyon görevlisini rahatsız eden çok endişeli iki adam olduğunu duydum."

Tanrım, babam ! Bunu daha önce söylediklerini tamamen unutmuşum. Hamile olduğumu öğrendiğinde ne diyecekti?

"Ziyaretçilerinize her şeyin yolunda olduğunu ve geri gelmelerinin biraz daha uzun süreceğini söylememi ister misiniz? Onlara işlerin biriktiğini söyleyebilirim, ki buralarda asla yalan söylenmez. Böylece onları görmeden önce biraz daha dinlenebilirsiniz?"

Başımı salladım. "Teşekkür ederim. Ama babamın endişelendiğinden eminim. Onları daha fazla bekletmek istemiyorum."

"İyi olduğunu kendi gözleriyle görmeleri için onları biraz içeri alsak nasıl olur? Kata alındığınızda sizinle birlikte yukarı çıkamayacaklar, isterseniz bu konuda acele edip edemeyeceğimize bir bakayım."

Yüksek sesle rahat bir nefes aldım. "Bu harika olur. Teşekkür ederim."

"Sorun değil. Size birkaç dakika vereceğim, sonra hemşireye onları geri getirmesini söyleyeceğim."

Çok geçmeden Wilder ve babam içeri girdiler. Her biri yatağımın farklı bir tarafına gitti.

"İyi misin?" Wilder elimi tuttu. "Tarama sonuçlarını aldın mı?"

"Kan şekerin nasıl?" Babam sordu. "Ve neden lanet alarm çalmadı? O şirketle konuşacağım ve-"

Bir elimi kaldırdım. "Baba, benim hatamdı. Alarm çaldı ve ben sıfırladım."

Babam Wilder'a baktı. O da başını salladı. "Daha iyisini bilmiyordum. Artık biliyorum. Güven bana, bir daha görmezden gelmeyecek." Wilder bana döndü. "Peki ya tarama?"

"Her şey temiz çıktı."

O rahatlamış bir nefes verdi ama benim çıldırmama ve söylemeye hazır olmadığım kelimeleri ağzımdan kaçırmama bir nefes kalmıştı.

"Seni taburcu mu ediyorlar?" Wilder sordu.

"Hayır. Gözlem için beni bir gece tutacaklar."

"Güzel." Eğildi ve alnımdan öptü. "Üzülmektense güvende olmak daha iyidir."

Babamın telefonu çalana kadar ikisi beni tıbbi sorularla sıkıştırdı. Telefonu kaldırdı. "Will arıyor. Dışarı çıkıp bunu alacağım, ona bir güncelleme yapacağım."

"Tamam."

Wilder ve ben baş başa kaldığımızda saçlarımı okşadı. "Ödümü kopardın, Cupcake."

"Özür dilerim."

"Bir şeyi fark etmemi sağladı."

"Neyi?"

Gözlerimin içine baktı. "BEN... BEN..." Bir an için beni sevdiğini söyleyeceğini sandım. Ama sonra boğazını temizledi. "İlk yardım dersini tazelemem gerekiyor, kalp masajı falan. En son lisedeyken almıştım."

"Bu çok hoş. Ama alarmı bir daha görmezden gelmeyeceğim, o yüzden buna gerek yok." "Olmayabilir. Ama hayatın sana ne getireceğini asla bilemezsin ve ben sana bakabilmek istiyorum."

Kalbim eridi. Endişesi aynı zamanda ona hamile olduğumu söylemediğim için kendimi çok kötü neden oldu. Ama doktor haklıydı, biraz zamana ihtiyacım vardı. Belki iki.

Babam geri geldi, kapaklı telefonunu kapattı. Daha fazlasına geçmeyi reddetti. Bu beni gülümsetti. "Will vardiyası bittikten sonra uğrayacak."

"Ben iyiyim. Söyle ona, gitmek zorunda değil. Sen de gitmelisin baba. Bar yakında açılıyor olmalı."

Babam bana el salladı. "Eh. Frank ben geç kaldığımda içeri giriyor."

Kafam o kadar karıştı ve kalbim sır saklamaktan o kadar ağırlaşmıştı ki konuşmakta zorlanıyordum. Neyse ki birkaç dakika sonra Dr. Connolly odaya girdi.

"Bayan Carrick'i kısa bir süre içinde kabul etmek üzere kata çıkaracağız," dedi. "Ziyaret saatleri on bir ile sekiz arasındır, ancak doktor ve hemşirelerin hastayı yerleştirebilmeleri için transferler sırasında ziyaretçilere izin verilmez."

"Bu ne kadar sürer?" Wilder sordu.

"Muhtemelen bir ya da iki saat. Ama sanırım Bayan Carrick'in biraz dinlenmeye ihtiyacı var. Bu yüzden belki de bu akşama kadar geri gelmeyi erteleyebilirsiniz?"

Wilder kaşlarını çatı ama başını salladı. "Tamam."

Dr. Connolly dışarı çıkmadan önce gözüme takıldı. "Vedalaşmanız için size birkaç dakika vereceğim."

"Sonra gelirim," dedi babam. "Sana yiyecek bir şeyler getiririm." Yanağımdan öptü ve Wilder'a başıyla işaret etti. "Seninle dışarıda buluşuruz."

Wilder stresli görünüyordu. "İyi olacak mısın? Seni bırakmaktan nefret ediyorum." Gülümsedim. "İyi olacağım."

Gözlerimi aradı. "Sana bir şey olsaydı ne yapardım bilmiyorum."

"Seni korkuttuğum için özür dilerim."

"İyi olmana sevindim." Dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Daha sonra döneceğim."

"Yarın uçağın kaçta?"

"Çoktan değiştirdim. Bir süre hiçbir yere gitmeyeceğim."

Tanrım, umarım ona haberi verdikten *sonra* da bu doğru çıkar.

★ ★ ★

"Merhaba." O akşam, Dr. Connolly kafasını üst kattaki odama soktu.

"Gitmeden önce seni bir kontrol edeyim dedim. Vardiyam yeni bitti."

"Teşekkür ederim." Yatakta biraz daha dik oturdum. "Ben iyiyim. Kan şekeri sabit."

"Harika." İçeri girdi ve köşede duran sandalyeyi çekti. "Ama ben glikoz seviyenizden çok stres seviyenizden endişelendim."

İçimi ektim. "Wilder'a henüz söylemedim. Ziyarete geldi ve onlar onu kovana kadar kaldı. Ama kelimeleri söylemeye cesaret edemedim."

"Uzun zamandır mı birliktesiniz?"

Başımı salladım. "Bu gerçekten yeni. Sadece birkaç ay önce tanıştık." "Onu seviyor musun?"

Başımı salladım. "Sanırım onunla çıkmayı kabul etmeden önce de onu seviyordum."

Gülümsedi. "Elde edilmesi zor bir oyun, ha?"

"Benim durumumda, incinmekten daha çok korkuyordum ama evet... bu biraz zamanımı aldı."

"Genelde hastalarla kişisel bilgilerimi paylaşmam ama ben bekar bir anneyim."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Uzun hikâye ama kızımın babası iyi bir arkadaşımıdır. Birlikte asistanlık yapıyorduk ve kısa sürede arkadaş olarak daha iyi olduğumuzu fark ettik."

"Onunla ilişkisi var mı?"

"Öyle. Yakın zamanda evlendi ve yeni eşi harika biri. Ben olaya kızım şanslıymış gibi bakıyorum. Üç ebeveyni var. Umarım bir gün Bay Doğru'yla tanışırsam dört olur." Omuz silkti. "Her neyse, bugün sen gittikten sonra, öğrendiğimde neler hissettiğimi düşünüyordum ve konuşmak isteyip istemediğine bakmaya geldim. oktan bir arkadaşını aramış ya da biriyle konuşmuş olabilirsin ama her ihtimale karşı uğrayayım dedim."

"Teşekkür ederim. Daha önce en iyi arkadaşımı arayacaktım ama Wilder'dan önce kimseye söylemek doğru gelmedi."

Gülümsedi. "Ben de aynı şekilde hissediyordum. Mark'a söylemem yaklaşık bir hafta sürdü ve sanırım ona sadece söylemeseydim patlayacak olduğum için söylemiş olabilirim."

"Evet, bir hafta yapabileceğimden emin değilim. Wilder bu gece ziyarete geldiğinde kendimi çok suçlu hissettim. Ayrıca bana sürekli neyin olduğunu sordu ve ben de ona yalan söylemekten nefret ettim. Hastanedeyim, bu yüzden sessiz kaldığımda acı çektiğimi ve endişelenmesin diye ona söylemediğimi düşünüyor ve bu da onu endişelendiriyor."

"Sevecen bir erkek arkadaşına benziyor."

"Öyle. Tanıştığımızda beklediğimin tam tersi biri." İçimi çektim. "Ona nasıl söyleyeceğime dair bir tavsiyen var mı?"

"Aslında var. İki tavsiyem var. Birincisi, ona söylemeden önce ne istediğinize karar verin. Kendini çocuk sahibi olarak görüyor musun?"

Hemen başımı salladım. "Kesinlikle. Bir aile istiyorum." "O bu daha çok zamanlama ve koşullarla ilgili?" "Evet."

"Aile ve arkadaşlarınızdan oluşan iyi bir destek ekibiniz var mı?"

Kardeşimin genç bir kızı tek başına büyüttüğünü, hepimizin onun etrafında nasıl toplandığımızı ve yardım etmek için kahverengi taşa taşındığımızı düşündüm. İşte o benim ailemdi. Gözlerim doldu - bu kez mutlu gözyaşları. "En iyi aile desteğine sahibim."

Gülümsedi. "Bu harika. Görünüşe göre bir aile istiyorsun ve erkek arkadaşın bu işin içinde olmasa bile sen bu işin üstesinden gelebilirsin. Bunlar iki önemli şey. Zamanlama ve koşullar, en iyi planları yapsak bile genellikle kontrolümüz dışındadır."

Ailemi düşündüm, her şeyi nasıl doğru şekilde yaptıklarını; nişanlandıklarını, evlendiklerini, çocuk sahibi olduklarını. İstedikleri zamanlama ve koşullara sahiptiler ama bakın ne oldu. Annemin düşündüğü kadar zamanı olmadı ve babam da üç çocuklu bekar bir baba olarak planladıklarından farklı koşullara sahip oldu. Yani gerçekten de bazen en iyi planlar bile sizi farklı bir yere götürür.

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Kesinlikle yanlış şeye odaklanıyordum. Wilder'ın ne isteyeceği konusunda o kadar endişeliydim ki, kendime ne istediğimi sormak için hiç durmadım."

Dr. Connolly gülümsedi. "Dinlenmene izin vereceğim. Biraz uyumalısın. Bugünden sonra vücudunuzun buna ihtiyacı var."

"Teşekkür ederim."

Ayağa kalktı. "Kendine iyi bak, Sloane. Seninle tanışmak güzeldi." "Seninle de."

Bir şey fark ettiğimde Dr. Connolly kapıdan çıkmak üzereydi. "Hey, bekle!" Döndü.

"İki tavsiyeniz olduğunu söylemiştiniz. Diğer şey neydi?"

O gülümsedi. "Don't söyle onu sonra sen sadece bitmiş yapıyor birlikte kolonoskopi yapacaklar. Hayalet gibi bembeyaz olacak ve sonra zavallı hasta

gözyaşlarına boğulacak, eminim ona kanser olduğunu söylemek üzeresiniz."

Aynaya baktım, yan döndüm ve elimi karnımın üzerine koydum.

Acil servise gittiğimden beri bir hafta geçmişti ve ben hâlâ hamile olduğuma inanamıyordum. Yine de kimse bilmiyorken, Wilder bile bilmiyormuş gibi davranmak kolaydı. Üç gün önce İngiltere'ye dönmeden önce ona söyleyeceğime dair kendime söz vermiştim ama son anda vazgeçmiştim. Hayatımı değiştirecek böyle bir sırrı saklamak beni yiyip bitiriyordu, bu yüzden ona yarın söylemeye karar verdim. bile yazmış ve aynanın karşısında prova etmişim. Tek yapmam gereken bu geceki düğünü atlatmak, onun arkadaşlarıyla eğlenmesine izin vermektir ve sonra zamanı gelecekti.

Wilder ve benim düğüne birlikte gitmemiz gerekiyordu. Genelde Elijah ile birlikte seyahat ederdim ama büyükannesi üç gün önce beklenmedik bir şekilde ölmüştü. Bu yüzden Pazar gününe kadar Utah'taki evine dönmüştü ve yerine yedek bir fotoğrafçı bakıyordu. Sonra Wilder'ın uçağı rötar yaptı, bu yüzden tek başıma gidiyordum. Belki de ilk kez yanımda olmadığı için rahatlamışım. Düğün, sağdıçlık görevleri falan derken onu meşgul edecekti ve kaçınılmaz olarak neden sessiz olduğumu sorduğunda söylemem gereken bir yalan daha azalacaktı. Beyin sarsıntısı ve yorgunluk bahanesi artık işe yaramıyordu. Şimdiden tekrar doktora gidip gitmemem gerektiğini soruyordu ve onu endişelendirmekten nefret ediyordum.

Aynaya son bir kez baktım. Bugün sinirlerimi yatıştırmak için saçlarımı gevşek bukleler halinde yapmak, boğucu kedi gözleri içeren tam bir makyaj uygulamak ve tırnaklarımı ve ayak parmaklarımı boyamakla meşguldüm. Elbisem muhteşemdi; Wilder'ın tercih ettiği gibi yeşildi, dekolteydi ve yırtmacı daha yüksekti.

Normalde giydiğimden daha fazla. İyi görünüyordum, hatta gerçekten iyi. Keşke dışarıdan nasıl göründüğüm içeride nasıl hissettiğime de yansıyabilseydi.

Karnıma son bir kez baktım ve elbise stoğuma daha ne kadar sığabileceğimi merak ettim. Derin bir iç çekerek gümüş el çantamı aldım ve kapıya yöneldim.

Bu geceki düğün, daha önce dergi için haberini yaptığım bir mekândaydı. Eğer fiyatı Josh ve benim karşılayabileceğimize yakın olsaydı, kendi düğünüm için de burayı seçerdim. O kadar çok sevdim ki, New York Halk Kütüphanesi'nin önüne geldiğimizde hissettiğim heyecana sinirlerim bile engel olamadı.

Özellikle geceleri, büyük mermer merdivenlere serilen kırmızı halı ve tirabzanları süsleyen parıldayan ışıklarla büyüğü bir binaydı. Derginin sosyal medyası için birkaç fotoğraf çektikten sonra içeri girdim.

"Hey, Sloane." Aiden, bu proje için katıldığım ilk düğündeki damat, döner salonda duruyordu. Diğer yarısı Piper'ın aksine iyi bir adamdı.

"Selam, Aiden. Nasılsın?"

"Güzel." Bir koridoru işaret etti ve gülümsedi. "Sevgili gelinimi bekliyorum."

Güzel mi? Herkesin kendine göre, sanırım. "Piper nasıl?"

Ellerini ceplerine soktu ve topuklarından ayak parmaklarına kadar sallandı. "Hamile."

Çenem düştü ama bir şekilde gülümseyerek kendimi toparlamayı başardım. "Vay canına. Bu... şey, hızlı. Ama harika bir haber. Tebrik ederim."

Gülümsedi. "Piper hemen bir aile kurmak istedi. Denediğimiz ilk ay oldu."

"Bu inanılmaz."

Piper koridordan geldi. *Üzerinde bir düğünde* giyeceği bembeyaz bir *elbise* vardı. Yine de beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Yeşil." Dudaklarını yargılayıcı bir gülümsemeyle büzdü. "Yine."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Bunun yerine, abartılı bir gülümsemeye zorladım. "Merhaba, Piper. Nasılsın?"

"Hamile."

"Evet. Tebrikler." Kocasını işaret ettim. "Aiden az önce bana iyi haberi verdi."

"Beklemek isterdim ama Aiden'in arkadaşlarının yarısıyla aynı anda hamile kalmak istemedim. Hepimizin aynı yıl evlenmesi yeterince kötüydü. En azından ilgi odağını tekrar paylaşmak yerine kendim ve bebeğim için kullanmak isterdim."

Hamile olmakla ilgili hissettiğim ilk olumlu şey bu olabilirdi... Öğrendiğinde Piper'ı kızdıracaktı.

"Duyduğuma göre Wilder'la aranızda hâlâ bir şeyler varmış?" dedi gözlerini kısarak. Başımı salladım. "Birlikteyiz, evet."

"O zaman sanırım seni de tebrik etmek gerekiyor. Onu diğerlerinden daha uzun süre elinde tuttun."

Bu kadın gerçekten bir şeydi. Sahte bir gülümseme bile takınamadım - plastik bir gülümseme takındı. "Gelin odasına gitmeliyim."

Nedimelerden biri olmadığı için şükrediyordum, böylece artık onun etrafında olmak zorunda kalmayacaktım. Gerçi gelin odasına girdiğimde aynı mavi elbiselerden *oluşan bir deniz gördüğümde*, gelin partisinin bir parçası olmayan *tek* misafirin o olup olmadığını merak ettim. Oda ayrıca Noel'den bir hafta önceki Sephora parfüm reyonu gibi kokuyordu. Biraz midemi bulandırdı.

"Merhaba." Etrafıma bakındım ve bir görevliyle konuştum. "Ben *Bride* dergisi yazarıyım. Bu akşamki düğünle ilgili bir haber yapacağım. Gelin burada mı?"

"Gelin partisinin geri kalanıyla birlikte yan odada."

"Gelin partisinin *geri kalanı*? Tam olarak kaç kişiler?"

Kadın güldü. "Yirmi iki nedime. Görünüşe göre bu gelinin uğurlu sayısı. Sağdıçları ve gelinle damadı da sayarsak düğünde kırk altı kişi var."

"Vay be." *Gelecekteki bir YouTube bölümü için kendime not: Kaç nedime yeterlidir?* Unutmamak için bunu kendime mesaj atmam gerekecek. "Dergiden bir fotoğrafçı gördün mü?" Ona sordum. "Biriyle buluşacağım ve neye benzediğinden emin değilim."

"Sanırım çoktan gelinin yanına girdi. Ama dürüst olmak gerekirse, çok fazla insan olduğu için herkesin nerede olduğunu unuttum."

Başımı sallayarak derin bir nefes aldım ve kendimi aramaya koyuldum. En kötüsünü bekliyordum -yirmi iki nedimesi olan bir gelin bir diva olmalı -Ama hoş bir sürpriz oldu. Marley çok sevimli görünüyordu. Ailesinin koruyucu aile olduğu ortaya çıktı ve gelin partisinin çoğu onun koruyucu ailesiydi.

Son yirmi yıldaki kardeşleri. Hepsini ailesi olarak gördüğü için kimseyi dışarıda bırakmak istemedi. Bunu yanlış değerlendirmişim. Herkesi tanımak ve yedek fotoğrafçıyla çalışmak için harcadığım bir saat oldukça eğlenceliydi.

Gelin partisi tören için sıraya girdiğinde, hamile olduğum gerçeğini hiç düşünmediğimi fark ettim. En azından bir el karnımı sarana kadar. Wilder beni kendisine doğru çekti. "İşte benim kızım." Boynuma değen sıcak nefesi vücudumu ürpertti.

Döndüm. "Hey. ."

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Seni özledim." Gülümsedim. "Sadece üç gün oldu."

"Üç gün çok uzun."

Şapelde çalan müzik durdu ve düğün marşına başlamaya hazırlanıyor olabileceklerini düşündüm. "Yerime otursam iyi olacak."

"Törenden sonra görüşürüz."

Her zaman kalabalığın en arkasına oturmaya çalışırdım, gerçek bir konuktan daha iyi bir yere oturmak istemezdim. Ama gelin odasında çok fazla oyalanmışım ve şimdi sadece ön taraftaki koltuklar kalmıştı. Herkes yerini aldıktan sonra benimki doğrudan Wilder'ı görüyordu ve tören boyunca beni izlediğini hissettim. Bakışlarında daha önce fark etmediğim bir sıcaklık vardı ve bu bana belki de... sadece belki de verdiğim habere üzülmemiş olabileceğini düşündürdü.

Bu tehlikeli bir düşünceydi. Kendimi en kötü yanıtı, yani benimle ya da bebekle hiçbir şey yapmak istememesine hazırlamışım. Çünkü mutlu bir sürprizle karşılaşmayı kaldırabilirdim. Ama işlerin yoluna girebileceğine inanmaya izin verip sonra da hayal kırıklığına uğramayı kaldırabileceğimden emin değildim.

Gerçi tohum artık ekilmişti. Çalınmış bakışlar ve karşılıklı gülümsemelerle geçen kırk beş dakika boyunca yapabileceğim tek şey onu sulamak ve çiçek açmasını izlemektir.

Belki mutlu olurdu.

Belki o da benim onun için hissettiklerimi hissediyordu.

Biriyle birlikte olduğunuz sürenin uzunluğu çok da önemli değildi. Bildiğin zaman, bilirsin.

Sonra genç bir kızken kurduğum ve Josh'tan sonra vazgeçtiğim tüm hayallerimi gözümün önüne getirmeye başladım.

Bir düğün. Yeğenim küçük nedime olarak. Lucas küçük teşrifatçı. Çiçekler. Yeni bir elbise. Belki tropik bir yerde balayı. Bir ev. Çitli bir ev. Bir bahçe. Bir köpek, belki iki tane. Birlikte el ele tutuşup sonogram ekranına huşu içinde baktığımız doktor randevuları.

Belki...

Sadece

belki.

Tören bittiğinde hala hayal kuruyordum. Tören sonrası gelin fotoğrafları sırasında bile kendime geledim. Bir noktada Wilder'ı gelin ve damadı izlerken yakaladım. Gözleri sanki "*Bir gün benim gelinim olacaksın*" der gibi benimkilere dikilmişti.

Görünüşe göre ektiğim tohum sarmaşıktı çünkü büyümeye devam etti. Ben de buna izin verdim. Hayatımın en stresli haftasını geçiriyordum ve biraz nefes almaya ihtiyacım vardı. Wilder bunu kolaylaştırdı. Bu gece özellikle şakacı bir ruh hali içinde görünüyordu, çok sevecendi.

Düğün işleri bittikten ve resepsiyon başladıktan sonra Wilder beni dans pistine götürdü. Ellerimden birini tuttu, diğerini belime doladı ve beni kendine çekti.

"Seni yeşiller içinde seviyorum. Çok güzel görünüyorsun" dedi.

Müzik eşliğinde sallanırken gülümsedim. Salonda üç yüz kişi olmalıydı ama Wilder'ın bana bakışı sanki sadece ikimiz varmışız gibi hissettirdi. "Teşekkür ederim. Ve yakışıklı görünüyorsun. Çoğu erkeği smokin giydirir ama sen smokini giymişsin."

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." Güldüm. "Öyle demek istedim."

Genellikle Wilder'a bu kadar yakın olduğumda, gözlerinde gördüğüm şey sıcaklıktı.

-Bunun için onu suçladığımdan değil. Adam odaya girdiğinde vücudum alev alev yanardı. Ama bu gece bir şeyler farklıydı. Daha fazlasını gördüm.

Wilder başını salladı. "Sana bir şey olsaydı ne yapardım gerçekten bilmiyorum."

Gülümsedim. "Bunu öğrenmek zorunda kalmayacaksın çünkü ben iyiyim."

"Belki de. Ama bu bir uyandırma çağrısıydı, hayatın kısa olduğunu hatırlattı ve ben

pişmanlık duymak

istemiyorum." "Neyden

pişmanlık duyacaksın?"

Gözlerimin içine baktı. "Sana aşık olduğumu söylemedim." Kalbim hızla çarpıyordu. "Beni seviyor musun?"

"Bunu uzun hissediyordum, ancak kelimeleri söylemekten çok korkuyordum. Ama korkak olmaktan bıktım. Seni seviyorum, Sloane Carrick."

Gözlerim doldu, mutlu gözyaşları. Ve o sarmaşık biraz daha uzadı. "Ben de seni seviyorum."

Wilder gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında, o da gözyaşlarının eşiğindeymiş gibi görünüyordu.

Kalbim çok doluydu.

O beni seviyor.

Wilder beni seviyor.

O kadar çok duygu kabardı ki, hepsini kontrol altına almak zordu. Bu anın bir sırla gölgelenmesini istemediğimi fark ettim. Yarına kadar ona söylemeyi planlamıyordum ama doğru olduğunu hissettim.

Wilder beni seviyor.

Sorun olmaz.

Derin bir nefes aldım ve yutkundum. "Ben ... hamileyim."

Değişim anında oldu. Wilder'ın yüzü düştü ve bir adım geri çekildi.

Beni bıraktı. "Ne dedin sen?" "Ben..."

Ben hamileyim."

WILDER

ON YIL ÖNCE

"Her şey için teşekkür ederim."

Babam bacağıımı okşadı. "Sonunda yardım etmeme izin vermesine sevindim."

Hayatımın en korkunç haftasından sonra New York'a dönüş uçağıımıza yeni binmiştik. Annem sekiz gün önce ölmüştü. Kalbimin bir parçasını İngiltere'de bırakıyormuşum gibi hissediyordum. İleride, uçuş görevlisi kabin kapısını kapattı ve birden klostrofobik hissettim. Ayrılmak çok *kesin* görünüyordu. Ama birkaç hafta içinde bir bebeğıim olacaktı, yani başka seçeneğıim yoktu.

Whitney'nin bebek partisinden iki gün sonra annem beni arayıp kemoterapiyi aylar önce bıraktığını söyledi. Ben bir çocuk beklerken bana bu haberi vermek istememişti, bu yüzden bana yalan söyleyip hala tedavi gördüğünü söylemişti. Bebek doğana kadar dayanmayı umuyordu ama bu mümkün değildi. Babam ertesi gün ona bakmaya yardım etmek için uçtu. Bu durum üç numaralı eşin pek hoşuna gitmedi, özellikle de bir aydan fazla kaldığında, ama hiçbir şey onu eve geri getiremezdi. Boşanmış ebeveynlerimin garip bir ilişkisi vardı. Evliliklerini yürütemediler ama birbirlerini sevmekten ve önemsemekten asla vazgeçmediler.

"Madison'ı arayıp kırmızı gözle uçuğumuzu haber vermeliyim," dedi babam. "Her an tüm cihazları kapatmamızı söyleyebilirler."

"Kahretsin. Evet. Whitney'i de arayayım. Whitney'i de arayayım. Geç uyuyor. Yarın sabah geldiğimizde onu korkutmak istemiyorum. Yarın gece bu saatlere kadar beni beklemiyor. Ama telefonum baş üstü çantamda." Pencere kenarındaydım, bu yüzden babamın önüne geçtim, koridora adım attım ve çantamın fermuarını açmak için uzandım.

"Efendim," dedi uçuş görevlisi, "koltuğunuza oturmanız gerekecek. Her an harekete geçebiliriz."

Çantamın içini karıştırdım ve geri sokmadan önce telefonumu çıkardım. Ancak baş üstü bölmesini kapattığımda telefonum elimden kaydı. Babamın koridordaki koltuğunun kolçağına büyük bir gürültüyle çarptı ve bir koridor yukarıda yere yuvarlandı.

Onu almak için eğildiğimde uçuş görevlisi hiç mutlu olmadı. "Özür dilerim." dedi.

Koltuğuma döndüğümde telefonumu açmaya çalıştım. Ama ters çevirdiğimde ekranın ortasında büyük bir çatlak olduğunu gördüm. Normalde bu sadece yeni bir cam için yüz dolar anlamına gelirdi, ama düğmeye bastığımda yanan tek şey bir tarafta kalın sarı bir şeritti.

"*Kahretsin.*"

"Ne oldu? Kırıldı mı?"

Babamı görmek için ekranı çevirdim. Kendi cep telefonundan karısının adını aramıştı, arama düğmesine basmak üzereydi ama telefonunu bana uzattı. "Al, benimkini kullan. Nasıl olsa Madison'la başım dertte."

Hüzünle gülümsedim. "Teşekkür ederim. Ama Whitney'nin numarasını bilmiyorum. Bu tür şeyler yüzünden artık kimsenin numarasını bilmiyorum."

Babam başını salladı. "Ben de öyle."

Sonunda fark etmedi. İkimiz de kimseyi arayamadık, çünkü uçuş görevlisi baş üstü hoparlörlerine çıktı ve tüm cep telefonlarının uçak moduna geçirilmesi ya da kapatılması gerektiğini söyledi.

Babam omuz silkti. "Oh iyi."

Yarım saat sonra seyir yüksekliğine ulaştık. Babam bayıldı ama ben gözlerimi bile kapatamayacak kadar gergindim. Rahatlamak için havayolu şirketinin ücretsiz kulaklıklarını takıp müzik dinlemeyi denedim ama kafamın içi atlıkarınca gibiydi.

Kahverengi at kalktı. Lucas konusunda ne yapmalıyım? Babasının altı yaşındaki bir çocukla başa çıkabileceğinden emin değildim. Özellikle de kırbaç kadar zeki ve şimdiden biraz baş belası olan biriyle. *Kahverengi at aşağı.*

Beyaz at yukarı. Peki ya annemin işi? Babamla boşandıklarında sahip oldukları dergi ve gazeteleri bölüşmüşlerdi. İyi bir kadrosu vardı, birçok güvenilir insan vardı, ama birinin işlere göz kulak olması gerekiyordu. *Beyaz at düştü.*

Gray horse up. Hâlâ İngiltere için oynayabilir miyim? Whitney hamile kalmadan önce katılmayı planladığım takımın menajeri

Başısağılığı diledi ve bu sabah kahvaltı yaptık. Bana takımla antrenman yapmak ve oynamak için açık bir davetim olduğunu söylemişti. Ama Whitney taşınmayı düşünür müydü? *Gri at düştü.*

Siyah at yukarı. Whitney... Evlenme teklif etmeli miyim? Annemle aramız bozulmadan önce bunu düşünüyordum. Ve şimdi bir yüzüğüm bile vardı.

Annemin yüzük kutusuyla birlikte bana bıraktığı mektubu cebimden çıkardım. Daha önce onlarca kez okuduğum notu açarken gözlerim en alttaki son satırlara takıldı.

Babanın bana bu yüzüğü verdiği gün hayatımın en mutlu günüydü. Uzun zamandır birlikte olmadığımız için bunu anlamanın zor olduğunu biliyorum. Ama baban benim hayatımın aşkıydı ve hâlâ da öyle. Bu yüzük büyükannenizin yüzüğüydü, ondan önce de annenizin yüzüğüydü ve şimdi de hayatınızın aşkına ait olmalı.

Yutkunduğumda tuz tadı aldım. Annemin el yazısını görmek zordu. *Siyah at düştü.*

Düşünecek çok şey var...

Gözlerimi kapattım ve bazı şeyleri çözmeye çalıştım. Ama saatler sonra karar verdiğim tek şey, karar vermek için iyi bir zaman olmadığıydı. Ben pencereden karanlık gökyüzüne bakarken babam kıpırdandı. Annemin yüzüğünün hâlâ elimde olduğunu unutmuştum.

"Ona ne olduğunu merak ediyordum," dedi.

İçimi çektim. "Bana bir mektupla birlikte bıraktı."

Babam başını salladı. Whitney ya da bebek hakkında pek konuşmamıştık. Kız arkadaşımın hamile olduğunu söylediğimde bana söylediği ilk şeyin babalık testi yaptırmam gerektiği olduğunu düşünürsek, aradığım sondaj tahtası o değildi.

"Kız arkadaşına vermeyi mi düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Annem bunu hayatımın aşkına vermemi söyledi. Onun Whitney olduğundan emin değilim. Ama taşıdığı bebek zaten öyle. Peki bu yeterli mi?"

"Geçmişteki sicilime bakarak evlilik tavsiyesi verecek en iyi kişi ben değilim. Ama size şunu söyleyebilirim ki, hayatınızın aşkı *olduğunda* bir evliliği yürütmek yeterince zordur. Bu bağ olmadan neredeyse imkansız. İnanın bana, iki numaralı eş kötü bir fikirdi. Ve üçüncüsü için jüri hâlâ kararını vermedi." Babam kıkırdadı.

"Evliliklerinize ne oldu?"

"Sadece New York'a uçuyoruz, evlat. Çin'de o çantayı açmak için yeterli zaman olmaz."

Gülümsedim. "Peki ya anneme ne oldu?"

Babam iç çekti. "Genç ve aptaldım. Kibirliydim de. Hayatımı ve işimi onun ve senin önüne koydum. Önceliklerimiz farklıydı. Onunki doğrudu. Benimki değildi. Şimdi pişmanım, onun ihtiyaç duyduğu kişi olmak için hayatımı değiştirmedim. Bir imparatorluk kurmanın en önemli şey olduğunu düşündüm. Meğer annen olmadan bunların hiçbir anlamı yokmuş. Biliyor musun, birkaç hafta önce ona tekrar evlenme teklif ettim. Ama o beni geri çevirdi. Bizim için çok geçti."

"Ayrıca üç numaralı eşinle evlisin, o da var..." İkimiz de güldük.

Babam elini omzuma koydu. "Kız arkadaşınla her şeyi çözeceksin. Bunu senden başka kimse yapamaz."

★ ★ ★

Taksi sabah 8'de Boston'da kiraladığım evin önünde durdu. Sanki ilk kez görüyormuşum gibi eve baktım -beyaz çitler, büyük bir bahçe, güzel bir ev. Bagajdan çantamı alırken yan komşu bana el salladı. Yedi sekiz yaşlarındaki küçük kızını otobüs durağına götürüyordu.

Taksi uzaklaştıktan sonra bile bir dakika boyunca sokakta durdum.

İyi bir hayatım vardı. Güzel bir kız arkadaşım, doğmak üzere olan bir bebeğim, İngiltere'de olmasa bile gelecek vaat eden bir kariyerim vardı. Peki neden kendimi tutuyordum? Belki Whitney hayatımın aşkı değildi ama onu ve bebeği seviyordum... En azından ona derinden değer veriyordum. Bağlılığı hak ediyorlardı. Annemin yüzüğü olmak zorunda değildi. Bahse girerim Whit kendi yüzüğünü seçmek isterdi.

Derin bir nefes aldım ve karar verdim. *Siktir et*. Ona evlenme teklif edeceğim. Ve eğer evet derse, bebek doğmadan önce yapacağız. Çocuğumun bir ailesi olmalı. Eğer her şeyin mükemmel olmasını beklersem, çocuğum da benim gibi iki ev arasında mekik dokuyarak büyüyecekti. Whitney ve ben sadece bunun üzerinde çalışmalıyız, hepsi bu.

Eve doğru giderken damarlarımda kan dolaşıyordu. Kapının kilidini açtım ve parmak uçlarımda içeri girdim, onu uyandırmak istemiyordum ama belki de uyandırmalıydim. Belki de hemen şimdi teklif etmeliydim. Bebek doğmadan önce fazla zamanımız kalmamıştı. Bugün bile olabilirdi.

Çantalarımı yere bırakarak ayakkabılarımı çıkardım ve koridordan yatak odasına doğru yürüdüm. Whitney uyanmış gibi görünüyordu. Ya da değilse bile, televizyon açıkken uyuyakalmıştır. Kapı kapalıydı ve açtığımda homurdanmaya benzer bir ses duydum.

Güzel. Porno mu izliyordu? Seks yapmayalı epey olmuştu, o yüzden bu hoş bir sürpriz oldu. Belki teklifim bir ya da iki saat bekleyebilirdi... Ve eğer bu açıkken uyuyorsa, onu kesinlikle uyandıracaktım.

İçeri girdiğimde bir haftadır hiç olmadığım kadar neşeliydim. Ve sonra donup kaldım.

Kesinlikle Whitney'i uyandırmak zorunda kalmayacaktım. Çünkü o yatağın kenarında dört ayak üzerinde dururken adamın biri arkadan ona saldırıyordu. İkili o kadar meşguldü ki, birinin içeri girdiğini fark etmediler bile - telefonum birkaç metre ötedeki şifonyerin üzerindeki aynaya çarpana kadar. Tekrar çatladı ve milyonlarca parçaya bölündü. *Tıpkı benim hayatım gibi.*

"Ne oluyor lan?" Kükredim.

Adam geri sıçradı. Whitney bir çarşaf kaptı, sanki çıplak olmak en büyük sorunuymuş gibi çarşafı göğsünün üzerine çekti.

Adam yüzüme bir kez baktı, boyuma posuma bir kez baktı ve çok akıllıca geri çekildi. Ellerini havaya kaldırdı. "Bela istemiyorum."

"Nasıl buldun!"

Ama... adam neden bu kadar tanıdık geliyordu? İlk önce hangi bacağımı kıracağımı düşünürken birkaç saniye öylece bakınca anladım. *Alışveriş merkezindeki adam.* Onu tekrar gördüğümde nasıl tanımadığımdan emin değildim ama tanıştığımız gece Whitney'i izleyen adam da oydu.

Kanımın kaynadığını hissettim, öfkeyle dolmuştum.

Adam elbiselerini kaptı. Bu kadar şaşırdığım için çok şanslıydı, yoksa şimdiye çoktan yere serilmişti. Pantolonuna işeyecekmiş gibi görünerek yanımdan geçti.

Whitney *de* buna odaklanmıştı. Adamın arkasından bağırdı. "Seni lanet olası pısırık! Lanet bir korkak gibi kaçıyorsun!"

Korkunç gerçek.

Başımı salladım. "Kadın olduğun için şanslısın." Önce onu, sonra da kapıyı işaret ettim. "Lanet olası kıyafetlerini giy ve evimden defol git."

"Memnuniyetle!"

Bu kadının taşakları varmış. Özür dilemedi. Utanmış ya da numarası bile yapmadı. Sanki ben yanlış bir şey yapmışım gibi davrandı. Patlamamak için aramıza biraz mesafe koymam gerekiyordu. Bu yüzden hışımla oturma odasına gittim ve giyinmesini bekledim.

Birkaç dakika sonra Whitney, hastane çantası olarak almam için beni ikna ettiği Louis Vuitton spor çantasını omzuna takıp dışarı çıktı. Yüzü öfkeliydi. "Gitmesi gereken *sensin*," diye tükürdü. "Hamile olan *benim*."

Gözlerim karnına kayd. Yutkundum. "Öyle mi? Kimin bebeğiyle?"

"Her ne yaptıysan, düzelteceğiz." Andrew yanımdaki tabureye kayd.

Zaten çok fazla içmiş olmama rağmen bir içki daha sipariş etmek için elimi kaldırdım ve başımı salladım. "Senin bile beni bu karmaşadan kurtarabileceğini sanmıyorum."

"Beni sabahın üçünde yataktan kaldırdın. Neden bana ne hakkında konuştuğumuz konusunda ipucu vermiyorsun ve bırak da buna ben karar vereyim."

Arkadaşıma ters ters baktım. "Bu akşam Sloane'a onu sevdiğimi söyledim."

"Yani? Bu nasıl da..." Cebinden telefonunu çıkarıp açtı ve bir saat önce ona gönderdiğim mesajı okudu. "'*ettim. Her şeyi berbat ettim.*' Bu onu sevmediğin anlamına mı geliyor? Seks sırasında mı ortaya çıktı? Bunu daha önce de yaptım. Bazı orgazmlar beynimizi etkiler, dostum."

Viskimin kalanını geri çektim. "Hayır, bir düğünde dans ve onu seviyorum. Onu şimdiye kadar sevdiğim her şeyden daha çok seviyorum."

"Yedi yaşına kadar yanında taşıdığın ve inkar etsen de hala bir yerlerde sakladığını bildiğim o eski püskü mor ayıdan daha mı fazla?"

İçimi çektim. "Bay Bongo'dan çok daha fazla." "Peki sorun nedir?"

"Beni duymadın mı? Aşık oldum."

"Yani? Bu ölümcül bir virüs değil. Seni öldürmez." "Geçen sefer neredeyse öldürüyordu."

"Sen ne zaman aşık oldun ki?"

"Lisedeki kız arkadaşımı ve annemi seviyordum - ikisi de öldü. Bir de Whitney var."

"Whitney'i hiç sevmedin."

"Bebeğimizi sevdim."

Andrew hüzünle gülümsedi. "Yaptığını biliyorum dostum. Ama bu farklı." "Hayır, değil." Gözlerine baktım. "Sloane hamile."

Arkadaşımın omuzları çöktü. "Oh lanet olsun."

Barmen geldi. Ben içkimi tazeledim, Andrew da votka soda istedi. İkimiz de içkilerimizi alıp birkaç yudum içene kadar tek kelime etmedik.

Sonunda konuşan Andrew oldu. "Sana söylediğinde ne dedin?"

"Hiçbir şey. Lanet bir korkak gibi kaçtım. Dün gece başka bir düğün vardı. Onu lanet dans pistinde ayakta bıraktım. Geline ya da damada veda bile etmedim."

"Dick hareketi, ama tamam. Özür dileyeceksin. Yere kapan. Sence o da seni seviyor mu?"

"Öyle olduğunu söyledi."

"O zaman seni affedecektir. Bana bak, Camille'e çok daha kötü bir şey yaptım ve o bana bir şans daha veriyor. Bir aptal gibi davrandın. Sloane bunu atlatacaktır." Sırıttı. "Bir süre daha buralarda olacaksa buna alışsa iyi olur."

Başımı salladım. "Bunu yapabileceğimden emin değilim."

"Bir ara birine tekrar güvenmelisin Wilder."

İçkimi geri çektim. Aşağı inerken yandı. Likörden hiç hoşlanmamıştım. "Kim demiş?"

"Sanırım istemiyorsun. Ama o zaman sevdiğiniz kadını ve çocuğunuzu kaybedersiniz. Sanırım bir karar vermek zorundasın. Hangisi daha korkutucu; şansını denemek ve belki yine hayal kırıklığına uğramak mı, yoksa Sloane'u ve bebeği kaybetme düşüncesi mi?"

SLOANE

İki haftanın geçtiğine inanamıyordum. Wilder dışında hâlâ kimseye hamile olduğumu söylememiştim. Onun tepkisi beni yıkmış, geri çekilmeme ve içime kapanmama neden olmuştu. Ama biriyle konuşmam gerekiyordu. Elijah'a gidebilirdim. Bana destek olurdu ama onun yerine kardeşim Will'gitmeye karar verdim.

Cumartesi öğleden sonraydı ve barın boş olacağını biliyordum. Bu yüzden en sevdiğimiz pizzacıdan bir tarta aldım ve onu ziyarete gittim.

Will tezgahları siliyordu ama ben içeri girince durdu. "Uh-oh. Ne zaman çıkman gerekiyor?"

Gülümsedim. "Çıkmama gerek yok."

Gözlerini kıstı. "Turtada biber ve soğan var mı?" "Var."

Tezgâhı silmeye devam etti. "O zaman bir şey istiyorsun."

Güldüm. "Sadece ağabeyimle vakit geçirmek isteyemez miyim?"

Cüzdanını çıkardı. "Ne kadar lazım?"

Kullandığı bezi elinden alıp ona fırlattım. "Pislik." Gülümsedi. "Neler oluyor, Peaty?"

Bir tabureye tırmandım ve pizza kutusunu çevirerek açtım, bir dilim aldım. Bir ısırık almak için ucunu yukarı kaldırdığımda birkaç damla yağ çubuğa damladı. "Özür dilerim."

Will başını salladı ve barın altından bir rulo kâğıt havlu almak için uzandı. "Bazı şeyler asla değişmez." Açık kutunun üst kısmını yemek yediğim yerin altına yerleştirdi. "Al. Bunu kullan."

Bu konuşmaya başlamanın kolay bir yolu yoktu, ben de direkt söylemeye karar verdim. "Yani... Ben hamileyim."

Ne yazık ki Will dilimini ısırmişti ve boğulmaya başladı, *gerçekten* boğulmaya. Koltuğumdan kalkıp barın üzerine tırmandım, Heimlich manevrası yapmaya hazırdım. Ama elini uzatarak beni durdurdu. Yüzü kıpkırmızıydı ve sesi boğuk çıkıyordu ama en azından kelimeleri cıvıl cıvıl çıkarabiliyordu. "Hayır." Öksürdü. "Ben iyiyim."

Bir bardak aldım ve musluktan maden suyu doldurdum. Will yarısını içti, sonra ellerini dizlerine koyarak eğildi ve birkaç derin nefes aldı.

"İyi misin?"

"Hayır. Bana hamile olduğunu söyledin. Tabii ki iyi değilim. Sen benim küçük kız kardeşimsin."

"Yirmi altı yaşındayım, on iki değil." "Evli değilsin."

"Bunu belirttiğiniz için teşekkürler. Farkında değildim. Düşündüm de, 1952 yılında olduğumuzu ve hamile kalmak için evli olmak gerektiğini de bilmiyordum."

"Ne demek istediğimi biliyorsun..." Will başını sallamaya devam etti. Ama nefes alabiliyor gibi görünüyordu, ben de barın diğer tarafına doğru yürüdüm.

"Kimin kafasını ? Wilder'ın sanırım?"

Kaşlarımı çattım. "Hiçbir şey kırılmayacak. Ama evet, babası Wilder. Sana geldim çünkü konuşacak birine ihtiyacım var Will. Tüm o aptal erkekliğini ve arkaik fikirlerini birkaç dakikalığına bir kenara bırakabilir misin?"

Kardeşim bara bakarken sessizdi. Yukarı bakmadan önce derin bir nefes aldı. "Mutlu musun?"

"Öğrendiğimde çok şaşırdım ama mutluluğa ısınıyorum. Her zaman bir ailem olsun istemiştım. Sadece bu kadar erken beklemiyordum."

Will başını salladı. "Planlasan da fark etmez. Buna asla hazır olamazsın. Bu bir yumruk gibidir; geldiği gibi alırsın."

"Şiirsel."

"Umurumda olduğundan değil, ama bu seni etkiliyor - Wilder haberi nasıl karşıladı?"

Kardeşlerimi tanırdım. Onlara tüm gerçeği söylersem -ben ona söyledikten sonra beni ettiğini ve son iki haftada bana sadece birkaç cümlelik mesajlar gönderdiğini- ona karşı sonsuza dek kin besleyeceklerdi. Wilder'ın hayatımda nasıl yer alacağından emin değildim ama birlikte bir bebeğimiz olacaktı, bu yüzden tüm aileyi ona karşı kışkırtmak akıllıca olmazdı.

"O benden bile daha çok şaşırdı."

Will'in çenesi büküldü. "Yani bu çocuğa babalık yapmayacak mı?"

"Bir şekilde dahil olacak. Biz... hâlâ bunu çözmeye çalışıyoruz."

"Çek göndermek ebeveyn olmak değildir."

"Biliyorum."

"Tek başına çocuk büyütmek kolay değil."

"Bunu ben de biliyorum. Seni bunu yaparken izledim. Ama Olivia harika oldu." Will derin bir iç çekti. "Bunu tek başına yapmayacaksın. Arkanda ben varım."

Benimki hep sendeydi. Ve Olivia'nın."

Onca insan arasından Will ile konuşmayı seçmek biraz çılgınca görünüyordu. Ailenin en sert eleştirmeni oydu. Yine de ilk ona söylemek istemiştim. Şimdi nedenini anladım. O sözleri duymaya ihtiyacım vardı. *"Ben senin arkadayım."*

Gözyaşlarımla savaştım. "Korkuyorum Will."

Gönülsüzce gülümsedi. "Ebeveynliğe hoş geldin. Şu anda ne hissediyorsun? Asla geçmez. Korktuğun şeyler sadece değişir. Bebek sahibi olmaya hazır olup olmadığınızdan korkarken, çocuğun kafasını doğru tutup tutmadığınızdan korkmaya başlarsınız. Sonunda sakinleşirsiniz ve *belki de bunu yapabileceğimi* düşünürsünüz. Sonra korkunç ikililer başlıyor ve on dört yaşında bir kızla ilgili endişelerimi anlatmaya bile gerek yok."

"Anne, Olivia'yı yetiştirme tarzınızla gurur duyardı."

"O da senin adım atmandan gurur duyardı. Altı ay önce onunla o dönem konuşmasını yapmak zorunda kalsaydım kim daha çok sarsılırdı emin değilim, ben mi yoksa Olivia mı?"

"Eve regl malzemeleri yerine bir çanta dolusu inkontinans ürünüyle geldiğini düşünürsek, bu kişinin o olacağından eminim."

Will kıkırdadı. "Nereden bilebilirdim ki?"

Pizza dilimimi elime aldım ve tekrar ısırdım. Son zamanlarda iştahım hiç yoktu ama birden açlıktan ölüyordum.

"Babamın haberi mi?" Will sordu.

Başımı salladım ve çiğnemeyi bitirdim. "Wilder dışında bilen tek kişi sensin. Ben herkese söylemeye hazır olana kadar bunu kendine saklarsan memnun olurum."

"Tabii ki. Bu sizin işiniz. İnsanlara söylemek için ilk üç aylık dönemin sonuna kadar bekliyor musunuz?"

Wilder'la gerçek bir konuşma yapmak için bekliyordum. Ara sıra nasıl hissettiğimi soran mesajları beni belirsizlik içinde bıraktı. Daha somut bir konuşma yapmayı umuyordum.

Babamla konuşmadan önce Wilder'la işleri nasıl halledeceğimizi planlıyordum ama son birkaç gündür bunun yakın gelecekte gerçekleşeceğine dair inancımı yitirmiştim.

"Hayır, yakında ona söyleyeceğim."

Will başıyla onayladı. Birkaç dakika sonra, erken gelen birkaç müşteri içeri girdi ve sohbetimiz sona erdi. İyi de oldu, çünkü söyleyecek fazla bir şeyim yoktu. İki dilimi bitirdikten sonra yarım saat daha etrafta takıldım, barın arkasındaki stoklara yardım ettim ve işleri hafta sonu kalabalığı için hazırladım.

Ben ceketimi giyerken Will yanıma geldi. "Buradan çıkıyor musun?"

"Yapmam gereken bir sürü iş var. Yarın tekrar uğrayıp kitapları hallederim."

Gözleri barın diğer ucundaki müşterilere kaydı. Televizyonlardan birindeki at yarışına bağlamakla o kadar meşguldüler ki bize aldırış etmediler. Yine de kardeşim sesini alçalttı. "Bence ebeveynliğin çoğunu ilerledikçe öğreniyorsun ve insanların verdiği tavsiyelerin çoğunun bir değeri yok çünkü her durum farklı. Ama öğrendiğim önemli bir şey var ki paylaşmaya değer."

"O da ne?"

"Kendiniz mutlu olmadıkça başkasını mutlu edemezsiniz. Anne öldükten sonra, Olivia'nın hatırı için yıllarca mutluymuşum gibi davrandım. Ama o gerçeği biliyordu -çocuklar her zaman bilir. Kendime yeniden mutluluk hissetme izni verdiğimde, kızımda bir değişim gördüm. Daha hafifti, daha çok gülüyordu. Tabii ki bu ergenlik çağına girmeden önceydi ama sanırım ne demek istediğimi anladınız. Umarım Wilder'la işler yolunda gider, eğer istediğin buysa. Ama yürümezse, kendiniz için mutluluğu bulmaya odaklanın. Çocuğunuza verebileceğiniz en iyi hediye, değiştiremeyeceğimiz şeyler üzerinde durmamalarını ve planladığınız gibi olmasa bile hayatı dolu dolu yaşamalarını göstermektir."

Kardeşimin yanağından öptüm. "Teşekkürler Will."

"Tebrikler, Peaty. Harika bir anne olacaksın."

★ ★ ★

O gece saat dokuzda bitkin bir halde yatağa girdim. Düşüncelerimden kaçmaya çalışarak bir günü daha geçirmiştim. İhtiyacım olan şey

biraz akılsız televizyon ve iyi bir gece uykusuydu. Bu yüzden televizyonu açtım ve doğrudan reality TV için her zaman iyi olan kanallardan birine gittim. *Ancak Gelinliğe Evet* Deyin programı açıktı ve içinde bulundukları gelinlik butiği bana Wilder'ın eski gelinliğini satmak için aldığı randevuyu tutmama yardım etmek için beklenmedik bir şekilde geldiği sabahı hatırlattı.

İçimi çektim ve başka bir kanala geçtim. O kanalda *Aşk Adası* vardı ve şu anda kıvrımlı bir sarışınla flört eden adam *İngilizdi*. Baş parmağımı kumandaya üçüncü kez dokundurdum ve *kadının hamile olduğu* bir film açıldı. *Zihinsiz* rahatlama girişimim bu kadardı. Gözlerimi zorla kapatarak televizyonu kapattım.

Ama birkaç dakika sonra, telefonum komodimden çaldı. Wilder'ın adı ekranda parladı. Onu görmek bile kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu. Son yavan mesajının üzerinden birkaç gün geçmişti, bu yüzden bunun da dört kelimelik bir hayal kırıklığı olacağından emindim -nasıl *hissediyorsun?* ya da her neyse. Derin bir nefes alarak kendimi bir kez daha hayal kırıklığı yaşamamak için dengeledim.

Wilder: Konuşabilir miyiz?

Yatakta doğruldum. *Konuşabilir miyiz?* Kulağa pek umut verici gelmiyordu. Ama bu noktada, herhangi bir sonuç bilinmezlikten daha iyiydi. Ben de mesaj attım.

Elbette. Ne zaman?

Wilder: Şu an meşgul müsün?

Aman Tanrım. Midem bulandı. Onun nerede durduğunu bilmeye ne kadar ihtiyacım varsa, bir o kadar da korkuyordum. Lambaya uzandım ve ışığı açtım. Genelde FaceTim yaparız ama üzülüğümü görmemesi için aramayı teklif etmeyi düşündüm. Ama boş ver, ağlamak için her hakka sahiptim. Haklıydı da. Yine de mendil hazırlamalıyım.

Hayır, bana bir dakika ver, sana FaceTime atayım.

Daha ayaklarım yere basmadan cevap yazdı.

Wilder: Yüz yüze konuşsak sorun olur mu?

Kaşlarım çatıldı.

Sloane: New York'ta mısın?

Wilder: Aşağıdayım. Havaalanından doğruca geldim ve evde olma şansını denedim.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yatak odamın penceresinden dışarı bakmak için sıçradım. Wilder kaldırımında duruyordu. Birkaç kez ileri geri adım atmasını izledim, duygularım içimde düğümlendi.

İki haftadır dört kelimelik mesajlar atıyor ve önceden haber vermeden böylece ortaya mı çıkıyor?

Evde olma şansımı mı denedi? Hamile bir kadın cumartesi gecesi başka ne yapar?

Bizimle hiçbir şey yapmak istemediğini bana şahsen söylemeye geldi. Bizimle.

Kalbim sıkıştı. Artık *ben* değildim. *Bizdim.*

Olabilecek bir düzine şey hakkında endişelenmekle o kadar meşguldüm ki, *gerçekte* ne olduğunu unuttum ve hemen yanıt vermedim. Sonunda telefonum tekrar çaldı.

Wilder: Aramalıydım. Habersiz geldiğim için özür dilerim. İstersen yarın tekrar gelebilirim.

Bir mesaja cevap verecek kadar odaklanamayabilirdim ama onu geri çevirirsem gözüme uyku girmeyeceğinden emindim. İşleri daha fazla uzatmanın bir anlamı yoktu.

Seni içeri alacağım.

Bir apartmanın dördüncü katında oturmak bana en azından bir ya da iki dakika zaman kazandırıyordu. Banyoya gittim, parmaklarımı yıkanmamış saçlarımda gezdirdim ve gözlerimin altında bir gün önce bulaşmış maskara olduğunu düşündüğüm şeyi temizledim. Ama meğer makyaj değilmiş; uykusuzluktan oluşan koyu halkalarmış.

Kapıya gidip kilidi açtığımda sinirlerim tavan yapmıştı. Ben koridora adım attığımda Wilder merdivenlerin son katını çıkmaya başlamıştı bile. Her iki elinde de birer tane olmak üzere iki büyük çanta taşıyordu. Pencereden herhangi bir çanta fark etmemiştim, bu yüzden dikkatim onlara ve ne anlama gelebileceklerine odaklandı. *Burada kalmayı mı planlıyor? İsterse ona izin verecek miydim? Evine bir şeyler bıraktım ve o da geri mi getiriyor?* Bir an için kafamın içinde kaybolduğumdan, çantaları taşıyan adamın yüzünü görmek için başımı kaldırmadım. Baktığımda kalbim tekledi.

Wilder berbat görünüyordu. Muhtemelen benim hissettiğim kadar iyiydi. Saçları dağınıktı, gözleri şişti ve benimkinden daha koyu halkalarla çevriliydi.

kıyafetleriyle uyumuş gibi görünüyordu. İçimden kollarımı açıp ona sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek geldi ama kendimi son birkaç haftadır nelerle mücadele ettiğimi hatırlamaya zorladım. *Yalnızdım.*

Onun yerine kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Uçağa binmeden önce arayamaz mıydın? Ya da indikten sonra? Bana biraz haber veremez miydin?"

Wilder bir elini saçlarında gezdirdi. Bunu saatlerdir yapıyormuş gibi görünüyordu. "Özür dilerim. Son birkaç haftadır sergilediğim davranışlardan sonra bana gelmememi söylemenden korktum."

Eğer böyle düşünüyorsa, onun hakkında ne hissettiğim hakkında *hiçbir fikri yoktu*. Kızgın ya da değil, incinmiş ya da değil, bu adam için deli oluyordum. Başımı salladım ve içeri girmesi için kenara çekilerek kapıyı açtım.

Wilder yanımdan geçerken yavaşladı, gözlerimin içine baktı ve yumuşak bir sesle konuştu. "Teşekkür ederim." Çantaları mutfağın zeminine bıraktı ve yutkunarak karnıma baktı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Fiziksel olarak iyi."

"Kan şekerin?" "Tam olması gerektiği yerde."

İkimiz de uzun bir süre sessiz kaldık. Adımı söyleyene kadar ona bakmadığımı fark etmemiştim.

"Sloane?"

Gözlerim onunkilerle buluştu.

"Çok özür dilerim." Gözleri yaşlarla doldu, bu yüzden davranış şeklini kastetmiş olabileceğini düşündüm.

Ama umutlanmaya korkuyordum çünkü hayatımıza dahil olmak istemediği için özür diliyor da olabilirdi. "Ne için?"

"Kaçtığın için. Bir korkak gibi davrandığın için. Hak ettiğin adam olmadığın için."

Yutkunurken boğazımda tuz tadı aldım.

"Kaçmak için bir mazeret olmadığını biliyorum ama neden öyle davrandığımı size anlatmak istiyorum."

"Tamam..."

"Sence gidip kanepede falan oturabilir miyiz?" Başımı sallamadan önce tereddüt ettim.

Oturma odasına oturduğumuzda Wilder elimi tuttu ve sıktı.

"Yapsen

Hatırla ne zaman sen sordu Ben hakkında benim geçmiş

ilişkiler? Size lisede ve üniversitede birer ilişkim olduğunu söylemiştim ama Whitney hakkında ayrıntıya girmemişim."

Başımı salladım. "Seni mahvettiğini söylemiştin."

Wilder başını salladı. "Bu doğru. Ama hikayenin tamamı bu değil. Whitney'le Harvard yakınlarındaki barlardan birinde tanıştım. Bazı mali yardım sorunları ve babasının hasta olması nedeniyle sömestr tatiline çıkmıştı - en azından bana öyle söyledi. Takılmaya başladık. Annemin hasta olduğu zamanlardı, bu yüzden ortak bir noktamız vardı. Ondan yeterince hoşlanmıştım ama hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim biri olduğunu söyleyecek kadar değil. Ama sonra Whitney hamile kaldı. Bana benim olduğunu söyledi ama değildi."

"Wilder, ben asla-"

Elini kaldırdı. "Kahretsin, hayır, kastettiğim bu değildi. Bu tamamen yanlış anlaşılıyor. Senin böyle bir şey yapacağını ima etmiyordum-" Wilder başını salladı. "Senin asla böyle bir şey yapmayacağını biliyorum."

"Tamam..."

"Ama... o bebeğin dokuz ay boyunca benim olduğunu düşündüm. Onunla konuştum. İsim . Whitney'e aşık olmayabilirdim ama bebeğimize aşık oldum. Beklemediğim bir şekilde hayatımda büyük bir değişiklik oldu ama Whitney ve ben birlikte yaşamaya başladık ve her zaman hayal ettiğim gibi İngiltere rugby takımında oynayamayacağımı kabul ettim. Çocuğumu büyütmek için etrafta olmam gerekiyordu. Bebek doğmadan iki hafta önce annem öldü. Cenaze töreni için İngiltere'ye tek başıma uçtum. Whitney seyahat etmek için çok uzaktaydı. Ve eve beklediğimden erken döndüğümde, onu başka bir adamla bastım. Başından beri onların hedefinden başka bir şey değildim. Whitney Harvard'da hiç öğrenci olmamıştı. Hiç üniversiteye gitmemişti. Babası hasta değildi ve yirmi dokuz yaşındaydı, on dokuz değil. Ayrıca onu yakaladığım adamdan iki çocuğu vardı. Her iki çocuk da benim gibi dolandırıldıklarından haberi olmayan adamlardan nafaka alıyordu. Whitney ve ortağı ev ödevlerini yaptılar, cepleri dolu genç, aptal adamlar buldular ve bir bağ oluşturmaya yardımcı olmak için ilişkilendirilebilir hikayeler uydurdular. Her iki çocuk doğduktan bir yıl kadar sonra Whitney şimdiki aptalla ilişkisini kesti ama nafaka on sekiz yıl boyunca gelmeye devam etti."

"Aman Tanrım. Bu korkunç bir şey. Çok özür dilerim."

"Birkaç hafta sonra doğan çocuğu hiç görmedim bile. Tüm bunları çoktan geride bıraktığımı sanıyordum ama.. korktum." Wilder yere baktı

uzun bir süre sessiz kaldı. Gözlerimle tekrar buluştuğunda gözyaşları aşağı akıyordu. "Bebeğimi taşıdığından hiç şüphe etmedim, yemin ederim. Ben sadece... Kulağa aptalca gelebilir ama o küçük çocuğu sevdim. Ve sonra onu kaybetmişim gibi hissettim. Belki de annemi yeni kaybettiğim ve çizgiler bulanıklaştığı içindi ama aynı şekilde acı veriyordu. Sevdiğim üç kişiyi kaybettim; lise aşkımı, annemi ve bebeğimi. Whitney yaşadığım son gerçek ilişkiydi ve hiç de gerçek değildi. Seni kaybedeceğimden ya da seninle ilgili bir şeyleri mahvedeceğimden çok korkuyorum. Babam dördüncü karısını yaşıyor ve ben sadece... korkağın tekiydim. Çok üzgünüm, Sloane. Sen çok daha fazlasını hak ederken ben bir korkak gibi davrandım."

Wilder'ı kollarıma çektim. "Sorun yok. Lütfen ağlama. Artık buradasın."

Uzun bir süre birbirimize sarıldık. Sonunda geri çekildi. "Davranışlarımdan dolayı buna inanmanın senin için zor olacağını biliyorum ama hamile olduğun için mutluyum."

Göğsümde umut çiçekleri açtı. Ona inanmak istiyordum ama haklıydı. Bir parçam da korkuyordu. "Mutlu musun? Emin misin?"

Başını salladı. "Sana bir şey göstermem gerek." "Tamam..."

Wilder mutfığa gitti ve spor çantalarından birinin fermuarını açtı. İçinden bir şey çıkardı; beyaz kumaş demetleri. İlk başta bunun bir vaftiz kıyafeti olduğunu düşündüm, belki de bebekliğinden kalma kendi kıyafeti? Ama çantadan çok fazla kumaş dökülmüştü. Salladı ve oturma odasına dönerken elinde tuttu.

Çenem düştü. "Bu...?"

Başını salladı. "Eski gelinliğini sattığımız gün mağazada beğendiğin elbise. Seni bıraktıktan sonra geri döndüm ve onu aldım."

"Ama... biz henüz çıkmıyorduk bile."

"Sana bunu almanı önerdiğimde ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Hayır mı?"

"Sevdiğini söyledin ama var olmayan bir fantezi için elbise almayacaktın." Wilder gözlerimin içine baktı. "Ben de aldım. Çünkü seninle tanıştığım günden beri *beni* bu fantezinin var olduğuna inandırdın. Ve eğer seni benim yapacak kadar şanslıysam bunu sana vermek istedim."

"Aman Tanrım." Kollarına atladım. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

Wilder saçımı okşadı. "Çok üzgünüm, Cupcake. Eğer bana bir şans daha verirsen, seni hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum."

Cevabım dudaklarımı onunkilere bastırmak oldu. Bu hayal ettiğim fantezi değildi, ama belki de gerçekliğim hayal edebileceğim her şeyden daha iyiydi. Oturma odasında uzun süre kaldık, öpüştük ve tekrar tekrar *seni seviyorum* dedik. İkimiz de deli gibi görünüyor olmalıydık; gözyaşı dolu yanaklar, şiş gözlerin altındaki mor halkalar ve yine de yüzümüze yayılan kocaman gülümsemeler.

"Neredeyse unuttuyordum. Sana başka bir şey getirdim." "Ne?"

Wilder beni ayağa kaldırdı ve ikinci spor çantasını sehpanın üzerine koydu. "Devam et. Bunun fermuarını aç."

Fermuarı geri çektim ve kitaplarla karşılaşınca şaşırdım. İçinde yirmi tane "Bunlar da ne?" Birkaç tanesini çıkardım ve başlıklarını yüksek sesle okudum. *"Sorun Sen Değilsin, Sorun Hamilelik; İlk Kez Anne Olanlar İçin Kendini Sevme Çalışma Kitabı; Çocuk Yetiştirmenin Doğru Yolu Yoktur; Hamile Beyniniz."*

Ben duraklayınca Wilder gülümsedi. "Yeni bir kişisel gelişim kitabına ihtiyacın olacağını düşündüm."

"Kişisel gelişim kitaplarımın aptalca olduğunu söylediğini sanıyordum."

"O, bunu bulmadan önceydi..." Çantanın içini karıştırdı. "İşte burada. Fikrimi değiştiren bu oldu."

Kapağı bana bakacak şekilde çevirdi. *Kırk Haftalık Hamilelik İçin Kırk Yeni Pozisyon: Çiftlerin Tam Dönemde Orgazm Olma Rehberi.*

Güldüm. "Böyle olması gerektiğini düşündüm."

Wilder elindeki kitabı masaya fırlattı ve kollarını belime doladı. "Birkaç hafta kaçırdım. Arayı kapatmak için oynamamız gerekecek."

33

SLOANE

Güneş ışığının kaba bir çizgisi yüzümü keserek ertesi sabah beni uyandırdı. Aklıma gelen ilk şey Wilder'ın mutfagımda, elinde aldığı gelinliği tuttuğu anıydı. Günaydın demek için döndüğümde gülümsedim ama yatakta yanımdaki yer boştu ve çarşaf soğuktu. Battaniyeyi üzerime sardım ve Wilder'ı aramaya koyuldum. Onu mutfak masasında, gömleksiz, elinde bir fincan kahve, burnu bir kitaba gömülmüş halde buldum.

"Hangisini okuduğunu tahmin edeyim."

Sırıttı. "Birkaç sayfa karalamış olabilirim."

Kıkırdadım. "Saat kaç?"

"Neredeyse on."

"Vay canına. Alarmımı 9'a kurmuştum. Uyuyup olmalıyım." "Onu kapattım. Dün gece yeterince uyumamışsın."

"Bence daha çok beni gecenin yarısına kadar uyutmadın."

Wilder beni kucağına çekti. "İtiraz etmiyor gibiydin."

"Edemedim. Dilin ağzımın içindeydi."

Yüzünü boynuma gömdü. "Dilim başka yerlerde de vardı."

Öyleydi. Dün gece bana hissettirdiklerini düşününce karnım . "Ne zamandır ayaktasın?"

"Birkaç saat. Kahvaltı için bir şeyler almak üzere markete gittim. Buzdolabın oldukça kasvetliydi."

"Son zamanlarda hiç acıkmadım."

Wilder burnunu boynumda aşağı yukarı gezdirdi. "Açlıktan ölüyorum." Konu değiştirdiğimiz hissine kapıldım. "Öyle mi?"

Yatağa dönmek beni mutlu ederdi. Şaşırtıcı bir şekilde, işleri frenleyen Wilder oldu. Burnumun ucunu öptü. "Bu sabah kardeşini gördüm."

Uh-oh. "?" "Will."

"Özür dilerim." Gözlerimi kapattım. "Ona söylediğim konusunda seni uyarmalıyım. O konuşma nasıl geçti?"

"Şöhretli bir adam tarafından hamile bırakılan küçük bir kız kardeşim olsaydı ve adam hemen doğru şeyi yapmasaydı da aynı şekilde olurdu."

"Kahretsin." Omuzlarım çöktü. "O kadar iyi, ha?"

Wilder yüzümdeki saçları taradı ve gülümsedi. "Her şey yolunda. Hazır olduğunda kendine gelecektir. Seni korumasına sevindim. Başka türlü olmasını istemezdim."

Sanırım kimsenin gözü morarmadığı için mutlu olmalıyım. "Travis'e ve babama hâlâ söylemem gerekiyor. Ve Olivia'ya."

"Hazır olduğunuzda ben de babama söylemek isterim."

"Aman Tanrım." Wilder'ın babasının *Bay Hayes* olduğunu tamamen unutmuştum.

-Çalıştığım şirketin CEOsu. "İşim. Bunu düşünmüyordum bile."

"Aceleye gerek yok." Wilder ellerini kollarımda aşağı yukarı gezdirdi. "Ama babana söylediğinde ben de seninle gelmek isterim, eğer sorun olmazsa."

"Senden hoşlanıyor ama bu haberi nasıl karşılayacağından emin değilim. O ve kardeşlerim bana hâlâ birçok açıdan on iki yaşındaymışım gibi davranıyor."

"Senin için burada olacağımı görmeleri gerekiyor. Onlara söylemek yeterli değil."

Başımı salladım ve sesli bir nefes verdim. "Tamam. Ona birlikte söyleriz. Pazar günleri barda çalışıyor ve genellikle maçlar ve yarışlar nedeniyle oldukça yoğun oluyor. Ne kadar kalacaksın?"

Wilder gözlerimin içine baktı. "Sonsuza kadar."

Nabzım hızlandı. "Ne demek istiyorsun? İngiltere'ye dönmeyecek misin?"

"Orada bir ofisim olacak ama benim hayatım burada. Sanırım geri dönme vaktim geldi."

"Vay canına. Tamam."

"Sanırım ben de mükemmel yeri bulmuş olabilirim." "Gerçekten mi? Nerede?"

Kıçımı okşadı. "Ben kahvaltı hazırlarken sen de giyin, sana göstereyim. Saat on birde evi görmek için randevum var."

Son yirmi dört saate inanamıyordum. Haftalarca süründükten sonra, kendimi uçuyormuş gibi hissediyordum. Hâlâ korkuyordum, işlerin ters gidebileceğinden endişeliydim ama en azından bu duygular heyecan ve mutlulukla dengelenmişti. İşlerin nasıl sonuçlanacağını sadece zaman gösterecekti. Ama yine umudum vardı.

Hızlı bir duş alıp giyindikten sonra Wilder'ın kahvaltı için hazırladığı saçma sapan ziyafetle karnımı doyurdum.

"Gitmemiz gerekiyor mu?" Bulaşıklarımı lavaboya yığdım. "Randevunun on birde olduğunu söylemiştin. Trene binecek miyiz? Hafta sonları metro seferleri azalıyor."

Wilder gülümsedi. "."

Birkaç dakika sonra kapıdan çıkmıştık. Sokakta sola döndük, bu yüzden bloğun yukarısındaki C trenine gittiğimizi varsaydım.

Ama Wilder yürüyüşümüze birkaç adım kala durdu. "Geldik işte." Gözlerimi kısıtım. "Nereye?"

Kardeşimin evinin yanındaki kahverengi taşı işaret etti. Küçük SATILIK tabelasını birkaç hafta önce fark etmiştim ama pek dikkat etmemiştim. Bir emlakçı ön kapıyı açtı ve gülümsedi.

Wilder parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Otel dışında yaşayacak bir yere ihtiyacım var ve sana yakın olmak istiyorum. Eninde sonunda bebek için daha fazla alana ihtiyacımız olacak. Olivia'dan çok uzaklaşmak istemeyeceğini düşündüm." Omuz silktili. "Bu sabah tabelayı gördüm ve mükemmel bir çözüm gibi geldi. Muhtemelen benim yanıma taşınmaya hazır olmadığını biliyorum. Güvenini tekrar kazanmak için yapmam gereken çok şey var. O zamana kadar bana ihtiyacın olduğunda yanında olacak kadar yakın olacağım ama yine de kendi alanın olacak."

"Gerçekten Londra'dan buraya mı taşınacaksın? Evin on yıldır orada. Acele karar vermeni istemiyorum."

"Benim evim senin olduğun yer, Sloane. Ve bu karar benim için acele değil. Seninle tanıştığım günden beri seninle olmaktan başka bir şey istemedim."

Kahverengi taşa baktım. Ağabeyimin evi kadar ya da ondan daha büyüktü. "Bu kadar evi ne yapacaksın? Katları mı kiralayacaksın?"

Wilder başını salladı. "Emlakçı biraz tadilat gerektiğini söyledi. Ama ben olsam büyük bir ev yapardım. Bebek ve muhtemelen istediğimizden daha sık ziyaret edecek olan Lucas'ın arasında, alana ihtiyacımız olacak.

Ayrıca, fazladan odaların bazılarını bir gün daha fazla çocukla dolduracağımızı umuyorum. Sizin gibi herkesin birbirine yakın yaşlarda olduğu bir ailem olsun isterdim. Lucas benden on altı yaş küçük, bu yüzden neredeyse tek çocuk olarak büyüdüm - bir ebeveynin evinden diğerine zıpladım. Sizin sahip olduğunuz şeyi seviyorum. Doğru hissettiriyor."

Göğsüm sıcaklıkla doldu. Yine de içimde hâlâ o gerginlik vardı. Bir parçam bunun gerçek olduğuna inanmaktan korkuyordu.

Wilder yüzümdeki şüpheyi görmüş olmalıydı, oysa onu iyi sakladığımı sanmıştı. Beni sıkıca kendine çekti. "Eninde sonunda o kadar da korkutucu olmayacak. Söz veriyorum." Brownstone'a doğru başını salladı. "Hadi gel. Nerede yaşayacağımı görmeye gidelim."

★ ★ ★

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Wilder bir aramayı bitirirken ben yatakta uzanıyordum. "Sağ ol dostum." Telefonunu sehpanın üzerine fırlattı ve yatağa girdi.

yanımda. "Karşı teklifimi kabul ettiler."

"Aman Tanrım. Bu mı yani? Ev senin mi?"

Başını salladı. "Bir sürü evrak işinden sonra, ama Andrew bununla ilgilenecek."

"Vay canına. Bu kadar hızlı inanamıyorum."

"Bazen şansın yaver gider ve mükemmel bir şey kucağına düşer."

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Senin gibi."

"Tam olarak kucağına düşmedim. Daha çok beni içine çektin."

Gülümsedi.

"Anlambilim." "Peki,

tebrikler." "Teşekkür

ederim. Ben de sana."

"Ben mi? Ben sadece bir ev almadım."

"Aslında sen . Andrew'evi ikimizin üzerine yapmasını söyledim." "Ne?

Hayır. Bunu yapamazsın."

"Tabii ki yapabilirim."

"Yapamazsın demek istemedim, bunu yapmamalısın demek

istedim." "Neden yapmayayım?"

"Çünkü... bu hâlâ yeni bir şey Wilder." "Yeni

olan ne?"

işaret ettim. "Bizi. Hamilelik. Her şey ." Wilder'ın yüzü düştü.

"Bana bağlanmaktan korkuyor musun?"

"Hayır. Hiç de öyle değil."

"O zaman bırak ben yapayım. Buranın benim evim olmasını istemiyorum. *Bizim* evimiz olmasını istiyorum. Yaptığım şeyin seni şüpheye düşürdüğünü biliyorum. Ama korktuğum şey asla sen değildin, Sloane. *Senin* için yeterli olmadığımdan korkuyordum."

"Sen yeterlisin..."

Wilder dudaklarını benimkilerle buluşturdu. "O zaman bu taahhüdü vermeme izin ver.

Bize. Ailemize. Lütfen."

"Hamileliğin daha çok başındayız. Ya şöyle olursa..."

"Hamile olduğunu bilmeden önce de seni seviyordum. Ne olursa olsun. Ama her zaman birbirimize sahip olacağız."

Derin bir nefes aldım ve başımı sallayarak üfledim. "Tamam."

Sanki kazanacağını başından beri biliyormuş gibi ukala bir gülümseme takındı. "Teşekkür ederim." Bu adam tehlikeliydi. Biraz yalvarma ve o sırtıyla bana istediği her şeyi yaptırabileceğinden oldukça emindim. "Biliyorsun, ben her zaman bu kadar kolay olmayacak."

"Hayır mı?" Uzanıp elimi tuttu ve bacaklarının arasına götürdü. "Senin için her zaman bu kadar sert olacağım."

İkimiz de güldük. "Tam da bunun içine girdim, değil mi?"

Wilder üzerime tırmandı, havada asılı kaldı. "Seni seviyorum, Cupcake." Kalbim çok doluydu. "Ben de seni seviyorum."

EPILOG

SLOANE

ALTI AY SONRA

Slam!

Lucas dışarıdan geldi, Olivia da arkasından. Yeğenim kanepede yatan Wilder'a bakınca durdu; yüzünde çamur maskesi ve gözlerinin üzerinde salatalık dilimleri vardı.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Lucas gözlerini devirdi. "Bu sadece onun güzellik bakımlarından biri." Olivia kıkırdadı ve ikisi merdivenlerden yukarı doğru gözden kayboldular. "Kapıyı açın!" Arkalarından bağırdım.

Wilder oturduğu yerden kalktı ve yüzündeki sebzeleri çıkardı. "Hâlâ bu kurula ihtiyacımız var mı? Artık akraba sayılırlar, değil mi?"

"Kan bağıyla değil. Yengem kardeşinle evlenseydi bu seni durdurur muydu?"

"İyi bir noktaya değindin." Wilder elini ağzına götürdü ve merdivenlerden yukarı bağırdı. "Eğer kapıyı kapatırsam, menteşeler yerinden çıkar."

Gülümsedim ve kanepenin diğer ucuna oturarak ayaklarımı Wilder'ın kucağına kaldırdım. "Ovun, Bay Hayes."

"Evet, *Bayan* Hayes."

Wilder ve ben birkaç gün önce İngiltere'de evlenmiştik. Hiç hayal etmediğim bir düğündü ve istediğim her şeye sahip olduğu ortaya çıktı. Bunu bebek doğmadan önce yapmaya karar vermiştik ama artık büyük ve bir düğün arzum kalmamıştı. Sonunda gerçek aşkı bulduğumda, birbirimizin gözlerinin içine bakmak ve hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmeye söz vermek ihtiyacım olan tüm peri masalıydı. Etrafımızda ailemizle birlikte özel bir yerde olmak fazlasıyla yeterliydi. St. Dunstan'da evlendik.

East, Wilder'ın Londra'da onu ilk ziyaret ettiğimde beni götürdüğü park. Sadece güzel olmakla kalmıyor, temsil ettiği şey de doğru geliyordu - bir umut yeri, insanların pek çok kez yok etmeye çalıştığı ama asla yıkılmayan bir yerdi.

Tören kısaydı ve konuk listesi de azdı; sadece babalarımız, kardeşlerimiz, Olivia, Andrew ve Elijah vardı. Ama bugün kutlama için Carrick'te bir parti verecektik. Neden her zaman ilk tercih ettiğim mekânın orası olmadığını şimdi anlayamıyordum.

Wilder ayaklarımı ovmayı bitirdi ve beni yanındaki kanepeye çekti. "Buraya gel, karıcığım."

Gülümsedim. "Bu kulağa hoş geliyor."

Bir eliyle enseme kavradı. "Ve sikimi içine soktuğumda çıkardığın sesi seviyorum. Hadi yukarı çıkalım."

", çamur maskesi taktığınızda sizi ciddiye alamıyorum. Ama daha da önemlisi, yola çıkmamız gerekiyor."

Çamurlu burnunu benimkiyle ovuşturdu. "Hızlı olacağım."

"Üzerime çamur bulaştırıyorsun." Güldüm.

"Evet, bu şeyi başka nerelere yaydığımı görene kadar bekle..." Wilder dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Her zamanki gibi öpüşme hızla hararetlendi. Neyse ki bu an, Lucas ve Olivia'nın merdivenlerden aşağı inmesiyle yarıda kesildi.

"Ugh," dedi Lucas. "Bir oda tut."

"Burası bir oda," dedi Wilder. "*Benim* evimde bir oda. Belki de başka bir yere gitmelisiniz."

Lucas başını iki yana salladı. "Yüzündeki o saçmalıkla sana bakamıyorum bile."

"Başka bir yerde olmanız için bir neden daha."

Gülümsedim ve ayağa kalktım. "Liv, neden yan odaya gidip giyinmiyorsun? Yakında Carrick'e gitmek üzere yola çıkacağız." "Ben de oraya gidiyordum."

Wilder çenesini kardeşine doğru kaldırdı. "Peki nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Onunla birlikte."

Başını iki yana salladı. "Yanlış cevap. Olivia'nın giyinmek için yardıma ihtiyacı yok. Ama Harry bazı mobilyaların değiştirmek istiyor. Ona söyledim. Neden biz gitmeden önce yan odaya gidip bunu yapmıyorsun?"

Lucas gözlerini devirdi. "Tamam."

Birkaç saniye sonra bir çarpma daha oldu!

"Neden evi sallamadan o kapıyı kapatamıyorlar?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok." Wilder yüzüme uzandı. "Ama neredeydik?"

Elimi göğsüne koydum. "*Sen de* tam duşa girip o çamuru temizlemek üzereydin. Ben de aldığım elbisenin içine girmeye çalışacağım."

Suratını astı. "Peki, tamam. Ama duştan çıktıktan sonra sana vermek istediğim bir şey var."

"Gerçekten zamanımız yok, Wilder."

Gülümsedi. "*Gerçek* bir hediye

kastetmiştim." "Oh." Güldüm.

"Tamam."

Kısa bir süre sonra Wilder giyinmiş ve tıraş olmuş bir şekilde yatak odasına geldiğinde yeni elbisemi giymiştim.

"Fermuarımı çeker misin?" Kocam arkama geçip fermuarı yukarı çekerken ben aynanın önünde durdum. Üst kısma geldiğinde elbise oldukça dardı. "Tanrım, bunu bir hafta önce aldığında denemiştin ve bu kadar dar değildi."

Etrafıma uzandı ve kumaşı karnıma doğru çekti. Sanki bir basketbol topu saklıyormuşum gibi görünüyordu. "Küçük oğlum büyüyor. Tıpkı babası gibi büyük ve güçlü olacak."

Kollarında döndüm. "Umarım gözlerini senden almıştır."

"Umarım diğer her şeyiniz ondadır. Belki boy ve omuzlar hariç."

İki ay önce bir oğlumuz olacağını öğrenmiştik. Wilder bebeğin cinsiyetini önemsemediğini söylemişti ama gelecekteki rugby takımının ilk üyesine sahip olduğu içten içe mutlu olduğunu biliyordum.

"Sana doğduğunda kaç kiloydun diye sorduğumu hiç hatırlamıyorum."

Gözlerime baktı. "Bilmek istemezsin."

"Tanrım. Büyük müydün?"

Eğildi ve karnımı öptü. "Annen kolayca korkuyor, bu yüzden bu bilgiyi kendimize saklayacağız." Wilder ayağa kalktı ve dudaklarımı öptü. "Gel hadi. Sana bir şey vermek istiyorum."

Yatağın kenarına oturdum ve Wilder komodinin üzerinden bir zarf çıkardı. "Bu sadece bir prova. Pazartesi günü baskıya girmeden önce görmeni istedim."

"Baskı mı? Nedir o?" "Aç ve gör."

Metal kapağı açıp içine uzandım ve bir dergi çıkardım. Baş aşağı ve ters duruyordu, ben de ters çevirdim. Kapağını gördüğümde kalbim durdu.

"Aman Tanrım. Bu gerçek mi?"

Wilder gülümsedi. "İçeride de altı sayfalık bir bölüm var."

Düğünümüzden bir fotoğraf *Bride* dergisinin kapağındaydı. Wilder, Aziz Dunstan'ın taş kemerlerinden birinin önünde beni öpmek için daldırıyordu. Hatırladığımdan daha da büyüğü görünüyordu.

"Bu serinin son düğünü," dedi.

"Bunu nasıl bu kadar hızlı yaptınız? Eve daha iki gün önce geldik."

"Elijah'dan çok yardım aldım ve derginin sanat departmanı alarmdaydı, fotoğrafların gelmesini bekliyorlardı. Makalenin taslağını hazırlamak için onlara tüm ayrıntıları zaten vermiştim."

"Bunu yaptığına inanamıyorum."

Wilder çenesini kaldırdı. "Sayfa otuz üçte başlıyor."

Makaleyi okumak ve başka hangi fotoğrafların yer aldığını görmek için heyecanla sayfaları çevirdim. Gözlerim sayfalar arasında gezindi; düğün mekânının, pastanın, elbisemin, törenden sonra hep birlikte yemeğe gittiğimiz küçük restoranın fotoğrafları. Wilder'ın elimi tuttuğu, annesinin nişan yüzüğü olan ama şimdi parmağımı süsleyen yüzüğün sergilendiği bir fotoğraf, Piper ve Aiden'ın düğününde koridorda yürürken çekilmiş bir fotoğraf, tanışmamızdan sadece birkaç dakika sonra - altı sayfada yirmi farklı fotoğraf olmalıydı. En sondakine döndüğümde ağzımı kapattım. Wilder bunu düğün gecemizde çekmişti. Arkadan çekilmişti ve ben flörtöz bir gülümsemeyle omzumun üzerinden bakıyordum. Üzerimde sadece onun eski rugby forması vardı, altımda hiçbir şey yoktu ama dizlerime kadar sarktığı için bunu anlayamazdınız.

"Aman Tanrım. Bunu dahil ettiğine inanamıyorum."

"Eğer beğenmediysen, başka bir tane kullanabiliriz. Ama sırtında benim adımla gülümsediğin o fotoğrafı seviyorum."

"Aslında mükemmel, aşk hikayemiz için mükemmel bir son."

"Hayır, tatlım. Bu bir son değil; sadece bir başlangıç. Ve bu hikaye bir ömür boyu sürecek."

TEŞEKKÜRLER

Monique Patterson ve yayın ekibine ilk, yepyeni aşk romanımı mağazalara getirdikleri için teşekkür ederim! Ve *Jilted*'ı İngiltere'ye getirdikleri için Hannah Wann ve Becky West'e.

Menajerim Kimberly Brower'a, her zaman yanımda olup beni desteklediği ve yeni maceralara yönlendirdiği için teşekkür ederim.

Başarılı olan her kadının arkasında onu destekleyen, arkasını kollayan ve korkutucu şeyler yapması için cesaretlendiren başarılı kadınlardan oluşan bir kabile vardır. Her zaman yanımda olan kabile liderim Penelope Ward'a, Cheri'ye, Luna'ya, Julie'ye, Elaine'e, Jessica'ya ve muhteşem Facebook Grubum Vi's Violets'teki yirmi altı bin akıllı kadına teşekkür ederim.

Aileme - Chris, Jake, Gracie, Sarah, Kennedy ve Kylie'ye (bu kitap çıktığında bir yüzüğü olsa iyi olur!), kafam bir kitaba takılı kaldığında veya uzun saatler çalıştığım da asla şikayet etmezler.

Siz *okuyuculara*. Desteğiniz ve heyecanınız için teşekkür ederim. İster ilk kez tanıyor olalım, ister on yıldan uzun bir süredir benimle birlikte romanlarımı okuyor olun, umarım Wilder ve Sloane'un hikayesi kısa bir süreliğine kaçmanıza izin verir ve bir dahaki sefere kiminle tanışabileceğinizi görmek için yakında geri gelirsiniz!

VI KEELAND'IN DİĞER KİTAPLARI

Boşboğazlık

Ödünç Bir Şey, Sana Bir Şey Ait Gölde

Neler Oluyor

The Unraveling

Beklenmedik Bir Şey

Oyun

Patron Projesi

Yaz Teklifi Kıvılcım

Davet Rakipler

Uygunsuz Bir

Şekilde

Büyümemeliyi

z

Çıplak Gerçek

Güzel Hata

Egomanyak

Patron

Geride

Kalan

Baller Beat

Throb

Mücadeleye

Değer Şansa

Değer Affetmeye

Değer

Size Ait Sizin

İçin Yapıldı

Gördüğüm İlk Şey

PENELOPE WARD VE VI KEELAND'IN DİĞER KİTAPLARI

Flört Kuralları

*En İyi Arkadaşımın Kız Kardeşiyle Çıkmanın
Kuralları Tek Gecelik İlişkimle Çıkmanın*

Kuralları

*Genç Bir Çıkmanın Kuralları İyi
Uygulandı*

Artık Mutlu Mektup

Sonrası Rolü Yapmamak

En Sevdiğim Hatıra

Kirli Mektuplar

Nefret

Notları Asi

Varis Asi

Kalp

Ukala Piç

Takım Elbiseli

Playboy

Pilotu

Bay Para Çantası

İngiliz Yatak

Arkadaşı

Park Avenue Oyuncusu

YAZAR HAKKINDA

Irene Bello of Irene Bello Photography

VI KEELAND, *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today*'in 1 numaralı çok satan yazarıdır. Milyonlarca kitabı satılan yazarın kitapları yirmi altı dile çevrilmiş ve Amerika Birleşik Devletleri, Almanya, Brezilya, Bulgaristan, İsrail ve Macaristan'da en çok satanlar listelerinde yer almıştır. Kısa öykülerinden üçü Passionflix tarafından filme dönüştürüldü ve iki kitabı şu anda film için seçildi. Kocasını ve üç çocuğuyla birlikte New York'ta yaşamakta ve altı yaşında tanıştığı çocukla sonsuza dek mutlu bir hayat sürmektedir. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bu Tor Publishing Group e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik ve yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi
almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya
us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi çevrimiçi ziyaret
edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

REAKTÖR "Mn"

Bilim kurgu. Fantastik. Evren.
Ve ilgili konular.

**Reactor, bilimkurgudan korkuya ve fanteziye kadar kısa
kurgu ve hem köklü hem de yeni tür yazarlarını yayınlayan
ödüllü bir dergidir.**

**Oradayken, kitap incelemelerine, denemelere, yeniden
okumalara ve daha fazlasına da göz atabilirsiniz. Bugün
dergiyi ziyaret edin ve sohbete siz de katılın!**

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

JILTED

Copyright © 2025 by Vi Keeland

Tüm hakları saklıdır.

Kapak resmi ve tasarımı Sarah Kellogg'a ait

Bir Bramble Kitabı

Yayınlayan: Tom Doherty Associates / Tor Publishing Group 120
Broadway
New York, NY 10271

www.torpublishinggroup.com

Bramble™, Macmillan Publishing Group, LLC'nin ticari markasıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın İçeri Kataloqlama Verileri istek üzerine temin edilebilir.

ISBN 978-1-250-35985-8 (ticari ciltli kitap)
ISBN 978-1-250-35986-5 (e-kitap)

eISBN 9781250359865

Bu kitabın yayıncısı, bu kitabın herhangi bir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla herhangi bir şekilde kullanılmasına veya çoğaltılmasına izin vermez. Bu kitabın yayıncısı Bu kitap, 2019/790 sayılı Avrupa Birliği Dijital Tek Pazar Direktifi Madde 4(3) uyarınca Metin ve Veri Madenciliği istisnasından açıkça muaftır.

E-kitaplarımızı promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

Birinci Baskı: 2025

İçindekiler

[Başlık Sayfası Telif](#)
[Hakkı Bildirimi](#)
[İthaf](#)

- [1. Sloane](#)
- [2. Sloane](#)
- [3. Sloane](#)
- [4. Wilder](#)
- [5. Sloane](#)
- [6. Wilder](#)
- [7. Sloane](#)
- [8. Sloane](#)
- [9. Wilder](#)
- [10. Wilder](#)
- [11. Wilder](#)
- [12. Sloane](#)
- [13. Wilder](#)
- [14. Sloane](#)
- [15. Sloane](#)
- [16. Sloane](#)
- [17. Sloane](#)
- [18. Wilder](#)
- [19. Sloane](#)
- [20. Wilder](#)
- [21. Wilder](#)
- [22. Sloane](#)
- [23. Sloane](#)

24. Wilder
25. Sloane
26. Wilder
27. Wilder
28. Sloane
29. Sloane
30. Wilder
31. Wilder
32. Sloane
33. Sloane
Epilog. Sloane

Teşekkür Ait Vi
Keeland Yazarına Diğer
Kitaplar
Yazar Hakkında Telif
Hakkı

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

